

SOSYALİZM YOLUNDA

ISSN 1300-3585

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2003/06 (96) ● 8 Şubat 2003 ● 500 000 TL

Ordusu, hükümeti, meclisi ve medyasıyla onlar Amerikan işbirlikçileri... Onlar savaştan yanalar ve ABD'nin safındalar!..



Biz ise Irak halkının ve mazlum Ortadoğu halklarının yanındayız!



İÇİNDEKİLER

Savaş hükümeti iş başında!	3
AKP hükümeti kendi tabanını ve kamuoyunu savaşa hazırlıyor!	4
MGK toplantısından yalan ve ihanet çıktı!	5
Dünya Powell'in sözde kanıtlarıyla dalga geçti!...	6
Amerikancı medya saldırının ön saflarında koşuyor...	7
Kıbrıs'ta görüşmeler neden tıkandı?	8
Küçükçekmece'de emperyalist savaş karşıtı eylem	9
Kamu işçilerinin TİS süreci başladı.	10
Özelleştirmede son perde	11
AKP hükümeti kamuda saldırı hazırlıklarını tamamlıyor	12-13
Kirli savaşa ve sendikal ihanete karşı savaşalım!	14
8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü ve görevlerimiz	15
Çözüm devrimde, kurtuluş sosyalizmde!..2	
Sınıfa karşı sınıf, düzene karşı devrim, kapitalizme karşı sosyalizm!	
<i>Ciddiyetsizliğin son perdesi/7</i>	
<i>Bu kafayla "öncü" değil olsa olsa kuyrukçu olurur...(Orta sayfa)</i>	16-20
Irak saldırısı, TC ve KADEK.	21
Yapı Yol Sen Genel Başkanı Cengiz Faydalı ile konuştuk	22
Emperyalist savaşa izin vermeyelim!	23
Emperyalizm gençliğe saldırıyor!	24
'68'de denize döktük	25
Emperyalist saldırganlığa ve savaşa karşı 15 Şubat'ta alanlardayız!	26
"Derin devlet"ın savcısı SİP-TKP'nin "ılımlı sol" kimliğini tescil etti.	27
Zorla müdahale işkencesi yasalaştı!	28
Irak kolay lokma olmayacak	29
Kirli savaşları da, bölgemizdeki ABD üslerini de istemiyoruz!	30
Mücadele Postası	27

SOSYALİZM YOLUNDA

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2003/06 (96) ● 8 Şubat 2003
Fiyatı: 500 000 TL
Sahibi ve Y. İşl. Md.: Vural UZAL
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Mollaşeref Mh. Turgut Özal Cd.
(Millet Cd.) No: 50/10 İstanbul Tel-Fax: 0 (212) 534 32 39
e-mail: kb1@turk.net
Web: <http://www.kizilbayrak.de>
<http://www.kizilbayrak.org>
<http://www.kizilbayrak.com>

Baskı: SERLER Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 880 40 75

Genel Dağıtım:
YAYSAT

Kızıl Bayrak'tan

Silahlar kınından çıktı. Haydutbaşı ABD ve uşaklarının silahlarını ateşlemesine ise az bir zaman kaldı. Savaş hazırlıklarının son aşamasındayız. ABD, saldırısına hukuki bir kılıf yaratmak için son bir kez Birleşmiş Milletler'e yüklenirken, sermaye iktidarı da bu konuda ilk adımını attı. Sözde artık savaş konusundaki her kararı halkın meclisi verecekti. Amerika'nın savaş kararına uygun olarak tam bir yıldır fiili hazırlık içinde olan tescilli uşaklar, şimdi meclisi ve hükümeti işleterek savaşa ortak olma suçuna güya bir meşruiyet kazandıracaklar.

Oysa halkın ezici çoğunluğunun bu savaşa karşı olduğunu çeşitli vesilelerle dillendirilip duranlar da kendileri. Önümüzdeki bir kaç hafta içinde AKP, tepeden tırnağa bir savaş hükümeti olarak donatılıp sözde yetkili kılınacak. Egemenler cephesinde bunlar olurken, işçi-emekçi halklar cephesinde de tarihte görülmemiş bir savaş karşıtı atmosfer oluşuyor. Birinci ve ikinci paylaşım savaşları dahil hiçbir savaş daha başlamadan böylesine büyük bir bilinç ve tepkiyle karşılanmamıştı. Dolayısıyla, Amerika'nın ve uşaklarının hiçbir sudan bahanesi kitleleri kandırmaya yetmedi, yetmeyecek.

14 Şubat'ta denetçilerin ikinci raporu açıklanacak. Bu gerek emperyalist saldırganlar ve uşakları, gerekse de halkların savaşa karşı mücadelesi açısından önemli bir tarih konumunda. Önemi ise denetçi raporunun içeriği tarafından belirlenmeyecek. Her iki tarafın da bu raporlara fazlaca aldıracağı yok. ABD, denetçiler ne söylerse söylesin saldırmaya kararlı olduğunu çoktan açıklamış durumda. Kendi iddialarıyla doğrudan ilgili, bu iddialar üzerine başlatılmış bir incelemenin raporu ABD'yi ilgilendirmiyorsa, savaş karşıtı mücadelenin unsurlarını haliyle ilgilendirmez. Raporun söyleyebileceği hiçbir şey, ABD saldırısına meşruluk kazandıramaz. Denetçilerin rapor edebileceği azami "suç" kitle imha silahı bulunmasıdır ki, bunlardan en fazla bulunduran ABD'nin kendisidir. Bu bir gerekçe olamazsa, tüm dünya ABD'ye savaş açmalıdır.

14 Şubat'taki rapor neyi açıklarsa açıklasın, 15 Şubat dünya çapında emperyalist savaşa ve saldırganlığa



karşı mücadele günü olarak ilan edilmiş durumdadır. Tüm dünyada olduğu gibi ülkemizde de eylemlerin emperyalizmi dizginleyebilecek bir güç ve etkinlikte geçmesi için bugünden örgütlenmesi gerekmektedir. Bu, herhangi bir görev değildir. Bir ölüm-dirim meselesidir. Ya emperyalistlere ve uşaklara hadleri bildirilecek, ya da göz göre göre katliama boyun uzatılmış olacaktır.

*Bayram tatili nedeniyle yayınımıza 1 sayı ara veriyoruz. 2 hafta sonra görüşmek dileğiyle...



Savaş için hükümete ilk resmi yetki verildi... Sırada diğer yetki teskereleri ve savaş kararının alınması var...

Savaş hükümeti iş başında!

15 Şubat'ta BM Güvenlik Konseyi'nin savaşla ilgili son sözünü söylemesi vesilesiyle tüm dünyada ve Türkiye'de düzenlenecek gösteri ve eylemlere şimdiden hazırlanalım. Bu savaşın kaderini, oradan çıkacak kararlar değil, işçi ve emekçi halkların mücadelesi belirleyecektir.

TMMB'den savaşa ilk resmi 'evet'

Emperyalist savaş hazırlıkları büyük bir hızla sürerken, Türkiye cephesinden de nihayet savaş yolunda ilk resmi adım atıldı. Resmi diyoruz zira, savaşın kuzey cephesi olarak tanımlanan Türkiye topraklarında zaten aylardır fiili bir savaş hazırlığı yapıyordu. Havaalanları ve limanlar ABD'li yetkililer tarafından denetime alınmış, binlerce resmi ve sivil Amerikalı Türkiye'ye girmiş, bunlardan bir kısmı istihbarat toplamak ve suikastlar da dahil kirli savaşa hazırlanmak için Kuzey Irak'a geçiş yapmıştı. İncirlik Üssü'ne yapılan yığınak, buradan kalkan uçakların Irak'ı düzenli olarak bombalaması bile Türkiye'nin, daha kapsamlı bir savaş başlamadan, ne ölçüde bir savaş üssüne dönüştüğünün göstergeleriydi. Tüm bunlar için izin alınmasına gerek duyulmuyordu.

Ama artık kapalı kapılar ardında verilen bağlayıcı sözler, yapılan pazarlıklar ve sunulan hizmetlerin yeterli olmadığı bir aşamaya gelindi. Eli kulağındaki savaş için daha ciddi ve daha kapsamlı kararlar almak ve bunu artık deklare etmek gerekiyordu. Amerikalı yetkililer ellerini güçlendirmek ve savaş konusunda pürüz çıkartan ülkelere baskı uygulamak için BM Güvenlik Konseyi toplantısı öncesinde Türkiye'den resmi bir açıklama istiyor ve bunu açıklıkla da ifade ediyorlardı. Ne var ki, bu resmi kararın ilk adımı BM toplantısından bir gün sonra gelebildi.

Perşembe günü toplanan TBMM, askeri üs, tesis ve limanlarda modernizasyon ve inşaat çalışmaları ile altyapı faaliyetlerinde bulunmak amacıyla Amerikan askeri ve teknik personelinin 3 ay süreyle Türkiye'de bulunmasına olanak veren yetki tezkeresinin hükümete verilmesini onayladı. Gizli oturumda yapılan oylamada 308 evet oyuna karşılık 193 red, 9 çekimser oyla hükümete tezkere verme yetkisi karar altına alındı. Bu karara göre, hükümet "gereği, kapsamı, sınırı ve zamanı hükümetçe belirlenmek üzere" üslerini, limanlarını ve havalanlarını istedikleri gibi düzenlesinler diye Amerikalı yetkililerin hizmetine sunabilecek. Böylece ABD'li haydutların aylar önce başladıkları üs, liman ve tesislerin savaş ve saldırı üssü olarak düzenleme çalışmaları, hukuki ve siyasi bir güvenceye kavuşmuş oldu.

Bu karar önemli olmakla birlikte, henüz sınırlı bir ilk adımdır. ABD'li haydutların çalışmalarını güvenceye alan yetki tezkeresinin ardından, onbinlerce (toplam 80 ile 120 bin arasında) Amerikan askerinin gelmesine olanak verecek yeni bir karar daha alınacak. Hükümet bu ve diğer tezkereleri bayramdan sonraya bıraktı.

"Barışçı çözüm" soytarıhından "ulusal çıkarlar için savaş" kararlılığına...

AKP hükümetine düşen görev, başlangıçta kamuoyunu mümkün olduğu kadar oyalamak ve ardından alacağı yetkiyle, kararı verilmiş ve

hazırlıkları tüm hızıyla süren savaşa katılmanın siyasi ve hukuki kılıfını yaratmaktı. Bir süredir önlerine konan görev de buydu. ABD'yi rahatsız eden gecikme ise, AKP hükümeti ve milletvekillerinin farklı bir karar ve eğilime sahip olmalarından değil, savaş hazırlıklarının diğer cephelerindeki pürüz ve sorunlardan çıkıyordu.

Nitekim karar önüne konulunca Erdoğan bir-iki günde partisini ikna etmeyi başardı. Savaşa karşı yapılan sözde açıklamaların altının ne kadar boş, bunu dillendiren hükümet temsilcilerinin ne kadar ikiyüzlü oldukları, bu son tutumla net biçimde açığa çıktı.

TBMM'de alınan karar, ardından Gül ve Erdoğan tarafından yapılan açıklamalar, bu partiye özgü bir hükümet politikası değildir. AKP, temsilcisi olduğu işbirlikçi sermayenin politikasını yürürlüğe koymaktadır. Şimdiye kadarki tüm demagogik açıklamalara, yaratılmaya çalışılan yanılsamalara rağmen, bu politika, ABD savaşına suç ortaklığı yapma politikasıdır. Nitekim Başbakan Gül, bir süre kullandığı "barışçı çözüm" maskesini bir kenara bırakarak, "Artık günah bizden gitti. Bundan sonra stratejik ortağımız Amerika ile birlikte hareket edeceğiz" demekten çekinmiyor. Erdoğan da Amerikan savaşını ve işbirlikçi sermayenin savaş politikasını daha açıktan savunmaya başladı. "Türkiye'nin güvenliği ve çıkarları her şeyin üstündedir" diyerek alınan kararı savunan Erdoğan, üstüne basa basa "bu savaşa seyirci kalamayız, kalmayacağız" diyor. Daha bir kaç gün öncesine kadar "savaş zorunlu değil, biz barışçı çözümden yanayız" diyenler bunlar. Tabii ki aldıkları bu kararın bütün ağırlığını da taşıyorlar. Bu nedenle, "savaş kararı almadık, yalnızca tedbir alıyoruz" diyerek meseleyi çarpıtmayı sürdürüyorlar.

Benzer bir durum ve tutum ordu için de söz konusudur. Ordu savaş konusundaki görevlerini yerine getirmek için hükümeti sahneye sürerken, hiçbir resmi karara ihtiyaç duymadan onbinlerce askerini savaş cephesine çoktan yerleştirmişti. Kuşkusuz bunu o bilinen gerekçelere dayandırarak yaptı ve yapmayı sürdürüyor. Şimdiye kadar işgalci konumunu, güvenlik ve bölücü terörün güçlenmesini engellemek biçiminde meşrulaştırma çalışan ordu, şimdi güçlerini bir savaşa sürmek için yeni gerekçeler bulma arayışında. İddiaya göre, Türk ordusu, savaşa katılacakmış ama, fiili bir çatışmada yer almayacakmış!

Meşru ve haklı bir gerekçeden yoksunluk!

İşbirlikçi sermaye kodamanlarıyla, ordusuyla, hükümeti ve tekeli medyasıyla sermaye iktidarının en büyük sıkıntısı, Amerikan çıkarları uğruna sürüklendikleri bu savaşın hiçbir haklı gerekçesinin ve meşru temelinin olmaması, halkın savaş karşısındaki tepkisidir. Üstelik "ulusal çıkarlar" adına katılacakları bu savaşta ne ölçüde çıkarlarını koruyabilecekleri de şüpheli. ABD ile pazarlıklardaki en temel anlaşmazlık konularından biri de budur. ABD'nin Türkiye'yi sonuna kadar bu savaş bataklığına çekmek için kullandığı Kürt kozu ise bir diğer sorun kaynağı.

Sermaye iktidarı "ne kadar üs, ne kadar asker, o kadar dolar" yaklaşımı içinde. Zira kredi ve destekler olmaksızın ekonomisini ayakta tutamayacak bir kriz

çinde debeleniyor. Ama ellerinde topraklarını ve askerlerinin kanını pazarlamak dışında kozu olmayanların, bu pazarlıktan istedikleri kazanımlarla çıkmasının da koşulları bulunmuyor. Tersi söz konusu olsa bile, bu savaşa alet olmanın içerde ve bölgede kendilerine karşı yaratacağı tepkileri engelleyebilmeleri ve yol açacağı yıpranmayı telafi edebilmeleri zaten mümkün değil.

Savaşın beyni Amerika ise her geçen gün daha da köşeye sıkışıyor. Son BM Güvenlik Konseyi toplantısı tam bir fiyaskoyla sonuçlandı. ABD Dışişleri Bakanı Powell'in kitle imha silahlarının kanıtı diye sunduğu belge ve bilgiler birkaç tescilli uşak dışında hiç kimse tarafından inandırıcı bulunmadığı gibi, alay konusu bile oldu. Ama haydutbaşının derdi, inandırıcı kanıtlar sunmak değil, siyasi ve diplomatik baskı ve şantaj yoluyla BM'ye savaş kararlılığını göstermek ve silah denetçilerinin 14 Şubat'ta vereceği raporun bu kararından geri adım atmasında hiçbir etkisinin olamayacağını göstermekti. Zira, o bu aşamadan sonra ne yapsa da dünya işçi ve emekçi halklarının savaşı haklı görmeyeceğini, bu konuda uluslararası diplomasi alanında mevzi kazanmasının imkanlarının giderek azaldığını biliyor. Bu nedenle, işbirlikçi bölge ülkelerini yedeğine alarak bir an önce savaşı başlatmak istiyor.

Savaşın kaderini işçi ve emekçi halkların mücadelesi belirleyecek

Emperyalist savaş cephesinin elinde askeri gücün ve haydutluktan başka bir silahı bulunmuyor. Halkların bilincinde ve yüreğinde daha başlamadan mahkum olan bir savaşı kazanmak için askeri gücün tek başına yeterli olamayacağı ortadadır. Askeri olarak kazanma ihtimali olan bir savaş boyunca ve sonrasında onları, birçok bölge ülkesinde keskinleşen sınıf savaşı ve dünya ölçüsünde harekete geçen anti-emperyalist mücadele dinamikleri bekliyor.

Şimdi, işçi sınıfı ve tüm dünya halklarının karşısındaki güncel görev, tepkilerini daha güçlü, daha kapsamlı ve daha militan eylemliliklerle ortaya koyarak emperyalist haydutların yenilgisini hızlandırmaktır.

Türkiye'de ortaya çıkan yerel eylem dinamiklerine burada bir kez daha işaret etmek istiyoruz. Liberal, pasifist ve reformist anlayışların etkisindeki merkezi savaş platformları, hem taşıdıkları ideolojik zaafı hem de hantallıkları nedeniyle kitlesel savaş karşıtı tepkileri örgütlemekte yetersiz kalmaktadır. Oysa yerelerde-semtlerde gençlik ve emekçi kesimlerin ağırlıklı katılımıyla sokaklara taşan, yaygın, militan ve kesintisiz emperyalist savaş karşıtı bir potansiyel ve eylemler var. Bu yerel dinamizmden beslenebilir ve onları güçlendirebilirse, merkezi platformlar etkili ve işlevli kılınabilir. Bulduğumuz her yerde yerel platformlar örgütlemeye, örgütlü olanları güçlendirmeye tüm gücümüzle yüklenmeliyiz. Ortaya çıkan olanakları daha etkili bir sınıf çalışmasına seferber etmeliyiz. Etkili, zengin araçlarla yürütülen teşhir ve ajitasyon silahını olabildiğince yaygın kullanmanın zamanıdır.

15 Şubat'ta BM Güvenlik Konseyi'nin savaşla ilgili son sözünü söylemesi vesilesiyle tüm dünyada ve Türkiye'de düzenlenecek gösteri ve eylemlere şimdiden hazırlanalım. Bu savaşın kaderini, oradan çıkacak kararlar değil, işçi ve emekçi halkların mücadelesi belirleyecektir.

MGK savaş için gerekli son hazırlıkların tamamlanması emrini verdi...**AKP hükümeti kendi tabanını ve kamuoyunu savaşa hazırlıyor!**

Düzen cephesindeki tüm hazırlıklar emperyalist savaşa endekslendi. Erdoğan ve Abdullah Gül göstermelik de olsa artık barıştan söz etmiyorlar. Savaşın yakınlaşması, bunun sonucu olarak kaçınılmaz hale gelen hazırlıklar “barış” a dair demagojiye olanak bırakmadığı ölçüde maskeler bir kenara atılmak zorunda kaldı. Artık sorun kitlelerin savaşa hazırlanması aşamasına varmış bulunuyor.

AKP savaş konusunda tutum mu değiştirdi?

Savaşa dair pazarlık ve hazırlıklar esas olarak ABD ile Türk

Genelkurmayının inisiyatifinde yürütüldü. Emperyalist savaşa katılımın gerekçelerini açıklamak, kamuoyunu bu konuda ikna etmek vazifesi ise AKP hükümetine verildi.

Son günlere kadar yapılan, “sorunun barışçı yollardan çözülebilmesi için elimizden gelen çabayı sarf edeceğiz” tarzındaki açıklamalar artık geride kaldı. Hükümet, savaşın kaçınılmaz olduğunu, Türkiye’nin yanı başında başlayacak bu savaşın dışında kalmayacağını, zira “ulusal çıkarlar” ve ABD ile “stratejik ittifak”ın bunu zorunlu kıldığını propaganda etmeye hız verdi. Tabii ki sermaye basınının tam desteğini de arkasına alarak.

Kimi çevreler, AKP’nin bu açıklamalarına bakarak savaşla ilgili tavrında bir değişim olduğunu, kararsızlığını aşarak net bir tutum sergilemeye başladığını sanıyorlar. Oysa iddia edilen aksine hükümet kararsız filan değildi. Yürüttüğü ikiyüzlü politika ile hem ABD’ye hem de kendi tabanı ve savaş karşıtı kitlelere şirin görünmeye çalışıyordu. Bunun dışında Bush ve savaş çetesi ile yapılan görüşmeler, Genelkurmay ve MGK ile tam bir uyum içinde yürütülen çalışmalar, Irak yönetimini hedef alan, Saddam Hüseyin’i savaşın tek sorumlusuymuş gibi gösteren arsızca açıklamalar, AKP’nin Amerikan emperyalizmine uşaklık etmek konusunda son derece net olduğunu gösteriyordu.

Takkeler düştü!

Son olarak 31 Ocak’ta toplanan MGK, üç konuda hükümete yetki verilmesini “tavsiye” etti. Bunlardan ilki “liman ve üslerin modernizasyonu”, yani ABD’nin ihtiyaçlarına karşılık verecek hale getirilmesi; ikincisi “Amerikan askerinin geçişine izin verme”; üçüncüsü ise “Irak’a asker gönderme”. İlkine ilişkin yetki teskeresinin mecliste onaylanmasıyla ilk adım atıldı. “Tavsiyeler” doğrultusunda alınan ve alınacak kararların tümü saldırgan ABD-İngiliz ittifakının Irak’a Kuzey’den cephe açabilmesi için özel önem taşıyor. Bu kararlar, bugüne kadar yapılan ve halen yapılmakta olan savaş hazırlıklarının “hukuksal dayanağı”nı oluşturacak.

AKP için bu aşamadan sonra “barışçı çözüm”le ilgili söylemler zaman kaybıdır. Artık Türkiye’nin aktif rol üstleneceği bir emperyalist savaşa hazırlıktır söz konusu olan ve Washington’daki efendiler bir an



önce bu adımların atılmasını istemektedir. Bu koşullarda Amerikancı AKP kurmaylarına düşen takkelerini bir yana bırakmak olmaktadır.

Savaş medyası AKP’nin en yakın destekçisi!

AKP, kendi tabanı ile birlikte emperyalist savaşa tepki duyan halk kitlelerini Irak saldırısına hazırlamak, en azından pasif izleyici konumunda tutabilmek için çalışırken yalnız değildir. Bu konuda kolları aylar önce sıvayan kirli medya en büyük destekçisi durumundadır.

Burjuva basını kirli misyonunu emperyalist saldırganlığa tam destek temeli üzerine kurmuş durumdadır. Atılan manşetler, kullanılan dil, haberlere eşlik eden fotoğraflar, atılacak bombalara ilişkin bilgilere kadar savaş propagandası yapıyorlar. Hatta AKP yöneticilerine, Deniz Baykal şahsında CHP’liler akıl ve “cesaret” veriyorlar. Onlara göre ABD haydutuna gecikmeden ve kayıtsız şartsız destek verilmelidir, zira Türkiye’nin “ulusal çıkarları” bunu gerektirmektedir. Aksi durumda ne Kürt devletinin kurulması engellenebilir, ne bu arzulanmayan devletin Musul-Kerkük petrolerini denetlemesinin önüne geçilebilir ne de savaş sonrası ganimetlerin paylaşımından pay alınabilir, vb...

Savaş ve saldırganlık propagandasını öne çıkaran sermaye basını, reklamını yaptığı bombaların, füzelerin Irak halkının tepesine yağacağından, bunun sonucu katledilecek yüzbinlerce insandan hiç bahsetmiyor. Onların haberlerinde sadece “diktatör Saddam”, Irak’ı işgal ederek oraya “demokrasi taşıyacak” Bush ve Türkiye’nin “ulusal çıkarları” var.

Deniz Baykal ve CHP’nin savaşa ilişkin ikiyüzlü manevraları

Deniz Baykal’ın emperyalist savaşla ilgili daha önceki açıklamaları, her kararın “yüce” meclis çatısı altında alınması gerektiğine dairdi. Yani her kararda Baykal’ın ve CHP’nin de imzası olmalıydı. “Sosyal demokrat” Baykal’ın ne Amerikan saldırganlığına ne de komşu bir halkın yıkımı ve katledilmesine karşı bir tepkisi vardı.

CHP son günlerde savaşa karşıymış gibi bir tutum almaya, “savaşa hayır!” türünden afişler yapıp “savaş

istemiyoruz!” mealinden açıklamalar yapmaya başladı. İşçi-emekçilerde ve diğer toplum kesimlerindeki emperyalist savaş karşıtlığının yaygınlığı onları demagojik de olsa savaş karşıtı bir söylem tutturmaya itti. Kimi yerelerde sembolik eylemler yapma yoluna gittiler. Hem kendi tabanları hem de ABD saldırganlığına karşı olan kitleler nezdinde sempati toplamak için böyle çıkışlar yapmaya başladılar.

Başbakan ile yaptığı görüşmenin ardından basına açıklama yapan CHP lideri, hiç de barıştan yana olmadığını ortaya koydu. Sözde Amerikan askerlerinin Türkiye’de konuşlanmasına ve Irak’a geçişine karşı olan Baykal, Türk Silahlı Kuvvetleri’nin Kuzey Irak’a girmesinin zorunlu olduğunu savunuyor. Kürt devletinin kurulmasını engellemek için Irak topraklarının işgal edilmesini savunuyor. Ama zaten Kürt devletinin kurulabileceği ihtimali egemen çevreler tarafından da aylardır ABD safında savaşa katılmayı zorunlu kılan bir gerekçe olarak sunuluyor.

Baykal bu ikiyüzlü tutumuyla neyi amaçlıyor? O, savaşa aktif desteğin Erdoğan ve Gül tarafından ABD’ye verilen vaatlerden kaynaklandığını iddia ederek, hem kendi partisini, hem de Amerikancı generalleri temize çıkarmaya çalışıyor. Ama boşuna, savaş kararının altında bizzat Genelkurmay’ın imzası olduğu bir sır değil. Sırası geldiğinde Baykal ve partisinin de savaş lehine oy kullanacağından şüphe etmemek gerekiyor.

Onlar kendi sınıfsal konumlarına uygun hareket ediyorlar

TÜSİAD’ından Genelkurmay’ına, sermaye basınından burjuva partilerine kadar çürümüş düzenin tüm güçleri Amerikan emperyalizmi lehine, Irak halkına karşı savaşta aktif rol üstlenmeye soyunmuşlardır. Emperyalist-kapitalist sistemin bir parçası oldukları için bu tercihlerinde şaşılacak bir şey yok. Bu son derece bilinçli bir sınıfsal tutumdur. Emperyalist savaşın halklara yaşatacağı acı, yıkım ve felaketler onları zerre kadar ilgilendirmiyor. Zira onlar kendi sınıfsal çıkarlarını korumak için her yolu mübah sayıyorlar.

Bir bütün olarak düzen cephesinin savaş karşısındaki tutumu son derece açık ve nettir. İşçi sınıfı ve emekçiler cephesinden sorun ise, emperyalist savaş ve saldırganlığa, bu felaketlerin temel kaynağı olan emperyalist-kapitalist sisteme karşı nasıl bir duruş sergileneceğidir. En az kokuşmuş düzen temsilcileri kadar kararlı ve tok bir sınıfsal duruşun ortaya konulması gerekmektedir. Bütün çabalar bu düzeyi yakalamaya kilitlenmelidir. Aksi durumda savaş çetesinin halkların yıkımı demek olan hedeflerine ulaşmaları önünde bir engel kalmayacaktır.

“Ulusal çıkarlar” maskesi altında emperyalizme paralı askerlik...

MGK toplantısından yalan ve ihanet çıktı!

Amerikan emperyalizmi Irak’a saldırmak için gün sayıyor. Bu arada savaşla ilgili tartışma ve hazırlıklar da baş döndürücü bir hızla sürüyor. Türkiye’de de savaş hazırlıkları devam ediyor. Bir yandan askeri hazırlıklar sürerken bir yandan da devletin zirvelerinde Türkiye’nin savaşa nasıl katılacağına ilişkin kritik kararlar alınıyor.

MGK ve hükümet bir süredir ABD emperyalizminin savaşla ilgili beklentilerine tatmin edici adımlarla yanıt verememenin sıkıntısını yaşıyorlardı. Toplumun ezici bir kesiminin savaşa ve bu savaşa Türkiye’nin katılmasına karşı olması, Beyaz Saray’ın beklentilerini yerine getirmek isteyen devlet yönetiminin işini zora sokuyordu.

Sermaye devletini yönetenler bu sorunu zamana yayarak çözmeye çalışırken, diğer taraftan da kamuoyunun tepkisini yumuşatacak “barış girişimleri”nde bulunuyorlardı. Bu çerçevede bir yandan savaşa hazırlık için ne gerekiyorsa yapılıyor, ABD’li askeri uzmanların Türkiye’deki üs ve limanlarda gerekli ön incelemeleri yapmalarına imkan sağlanıyor, öte yandan ise hükümet bölge ülkelerine dönük, göz boyamaktan başka bir amacı olmayan “barış” seferleri düzenliyor, zirveler gerçekleştiriyordu.

“Ulusal çıkarlar” emperyalizme paralı askerliğin maskesi

Geçtiğimiz hafta hem hükümet, hem de sermaye devletinin gerçek karar organı olan MGK baklayı ağzından çıkardı. Türkiye’nin barış için elinden geleni yaptığı, bu aşamadan sonra savaş ihtimalinin çok arttığı ve neredeyse önlenemez hale geldiği, bu nedenle de Türkiye’nin bir takım kararlar vermek zorunda olduğu dile getirildi. Bu kararların çerçevesi ise 31 Ocak’ta yapılan MGK toplantısında çizildi. MGK buyurdu ki, ABD istedi diye değil ama Türkiye’nin “ulusal çıkarları” öyle gerektirdiği için üsler Irak’a dönük saldırı için Amerikan ordusuna kullanılmalı, onbinlerce Amerikan askerinin Türkiye’de konuşlanmasına imkan sağlanmalıydı. Ve Türkiye (tabii ki gene sadece kendi “ulusal çıkarları” için Irak’a) asker göndermeliydi.

Türkiye’nin bu savaşa katılacağına çok önceden kararlaştırıldığı düşünülürken, bu gelişmeler şaşırtıcı değil. İşin belli bir aşamasında gerçek niyetlerini açığa vuracakları zaten belliydi. Sadece bunu nasıl gerekçelendirecekleri, ülkeyi savaş bataklığına sürüklerken hangi bahanelerin arkasına saklanacakları netleşmemişti. Şimdi bu da netleşti. Açıklandığına göre, Türkiye, ABD istediği için değil, “ulusal çıkarları gerektirdiği için” savaşa girecek!

Böylelikle bu sihirli sözcük emperyalizme köleliğinin, ona uşakça sadakatin maskesi olarak bir kez daha ortaya atılmış oldu. Açıkça anlaşıldı ki, sermayenin dilinde “ulusal çıkarlar” demek emperyalizme uşaklıktır. Sırf emperyalist efendiler istedi diye on yıllardır hiçbir problem yaşamadığı komşu bir halka



savaş açmak, işçi ve emekçi çocuklarını savaş cephesine göndermektir “ulusal çıkarlar”.

Grev yasaklarının nedeni belli oldu

Emperyalist savaş gündeme gelmeden önce Türkiye’de “ulusal çıkarlar” lafı hükümetin grev yasaklama uygulamalarıyla özdeşleşmiş durumdaydı. Sermaye hükümetleri son yıllarda başta lastik ve cam sektörleri olmak üzere bir dizi grevi “ulusal çıkarlar” gereği yasaklamıştı. Grevleri yasaklanan işçiler, o zamanlar, otomobil lastiği ya da çay bardağı üretimindeki aksamanın ulusal çıkarlarla bağını kuramamışlardı.

MGK’nın kararı sayesinde bu mesele de bütünüyle anlaşılır hale gelmiştir. İyice anlaşılmalıdır ki, devletin dilinde “ulusal çıkarlar” emperyalizme ve sermayeye kusursuz hizmet anlamına gelmektedir. Herkes öğrendi ki, bugün Türkiye’nin savaşa girmesini isteyenler, geçmişte kendi çıkarları gereği grevlerin yasaklanmasını isteyenlerdir. Dün işçi sınıfının hak alma mücadelesinden rahatsızlık duyan sermayenin saldırılarını maskeleyen adıydı “ulusal çıkarlar”. Bugün ise emperyalizme uşaklığın, kan parası karşılığında paralı askerliğin maskesidir.

MGK’nın emperyalizme uşaklık, halklara

“... Türkiye barışçı bir çözümü yeğlemekle birlikte, askeri bir operasyon kaçınılmaz olduğu takdirde, ulusal çıkarlarını koruyacak önlemler almaktan da geri kalmayacaktır. Anayasamız’ın 92. Maddesinin aradığı uluslararası yasallık koşulunun gerçekleşmesine bağlı olarak, istenmeyen olası gelişmelere karşı, tümüyle Türkiye’nin ulusal çıkarlarını korumak üzere gerekli görülecek askeri önlemlere işlerlik kazandırılmasına yönelik kararların alınmasını sağlayacak adımların, bir takvim uyarınca hükümetçe atılması konusunda tavsiyede bulunulması kararlaştırılmıştır.”

“Ulusal çıkarlar” yalanı üzerine

Sermayenin işçi ve emekçi yığınları bir şeylere ikna etmek zorunda kaldığı hemen her durumda “ulusal çıkarlar” kavramını kullandığını görürüz. Bu yerine göre “ulusal güvenlik” de olabilir, “milli birlik, beraberlik” de. Hepsinin özü ve sermaye için anlamı aynıdır.

Bugün emperyalist sistemle kölece ilişkiler içinde olan, ona bin bir bağla bağlanmış sermaye sınıfının, emperyalizmin çıkarlarıyla çelişen bir takım “ulusal” çıkarları olduğunu söylemek mümkün değildir. Bu ülkede emperyalizme uşaklık yasaları peşpeşe meclisten geçmektedir. Devletin elindeki tüm stratejik tesis ve kuruluşlar, madenler vb. özelleştirilmekte, ülke boydan boya uluslararası tekellerin yağma alanına dönmektedir. Ülkenin iç ve dış politikası hemen tümüyle ABD ve Avrupa emperyalizminin yönelimleri doğrultusunda belirlenmektedir. ABD büyükelçisi, ortalıkta bir sömürge valisi gibi dolaşmakta; başbakanı, hükümeti ve tüm bir meclisi parmağında oynatmaktadır. Ülkenin “şanlı ordu”su Pentagon tarafından yönetilmektedir, ekonomi yönetimi İMF’nin elindedir. Ve nihayet Irak’a saldırmak için hazırlık yapan ABD emperyalizmi üsleriyle, limanlarıyla bütün ülkeyi babasının çiftliği gibi kullanmaktadır. Sermayeye göre tüm bunlar “son bağımsız Türk devleti”nin “ulusal” güvenliğine herhangi bir zarar vermemektedir. Bu da onun “ulusal” çıkarlardan ne anladığını göstermektedir.

Yaşananların da gösterdiği gibi, “ulusal çıkarlar” kavramı sermayenin aklına sadece işçi ve emekçileri bir şeylere ikna etmesi gerektiğinde gelmektedir. Yani bu kavram, sermayenin dilinde bir yalan ve demagojiden ibarettir.

Sonuç olarak, Türkiye’nin savaşa gireceği tümüyle kesinleşmiştir ve bunun gerektirdiği hazırlıklar yapılmaktadır. Savaşta hem Irak halkının hem de Türkiyeli işçi ve emekçilerin uğrayacağı yıkımın, çekeceği acıların en büyük sorumlusu ABD emperyalizmidir. Fakat bunda en az emperyalistler kadar, emperyalizmin Türkiye’deki işbirlikçilerinin; yani sermaye sınıfının ve onun devletinin de payı bulunmaktadır. Zira Türkiye kapitalizminin efendileri ve koruyucuları, kendi aşağılık çıkarları için, Ortadoğu’nun ateşe verilmesine, halkların boğazlanmasına destek vermektedirler.

Kısacası uşak efendisinin suçuna ortak. O nedenle savaşa ve emperyalist saldırganlığa karşı verilecek mücadele aynı zamanda Türkiye sermaye sınıfını, onun eli kanlı iktidar aygıtlarını da hedeflemek durumundadır. Zira emperyalist saldırganlığı alt etmenin, emperyalist güçleri Ortadoğu’dan kovmanın en temel koşullarından biri, onun yerel dayanaklarını ve işbirlikçilerini yenilgiye uğratmaktır.

Türk devleti ve medyası dört elle sarıldı...

Dünya Powell'in sözde kanıtlarıyla dalga geçti!..

ABD, Birleşmiş Milletler'le dalga geçercesine çıkardı Powell'i Konsey'in karşısına. Kanıt adına ortaya sürülenler ise, beklendiği gibi, gülünç bile olmayan bayağılıkta iddialar oldu.

Powell'in çantasından "somut kanıt" adı altında bir-iki ses kaydı, uydu fotoğrafı adı altında bir-iki çizim çıktı. Bilindiği gibi ses kayıtları yerel mahkemelerde bile kanıt kabul edilmiyor. Uydu fotoğrafı olarak gösterilenlerin ne ifade ettiği ise sadece ABD'nin yorumuna kalmış bulunuyor. Yani herhangi bir şey kanıtlanmış değil. Nitekim tüm değerlendirmeler, ortaya konulanların kanıt olmaktan ne kadar uzak olduğu yönündeydi. Dahası, bu sözde kanıtlarla dalga geçildi, Amerika'nın şov yaptığı ifadeleri öne çıktı.

ABD'nin ve uşaklarının onca gayretine rağmen, Konsey'de, 14 Şubat'ta verilecek raporun beklenmesi, bu süre içinde denetçilerin görevlerini sürdürmesi, Irak'ın denetçilerle daha yakın bir işbirliğine gitmesi ve verilecek rapora göre BM'nin durumu yeniden gözden geçirme eğilimi ağır bastı.

Kanıtlara gelince... Powell'in BM şovunda gösterdiği kanıtlardan biri uydu fotoğraflarıydı. Bu fotoğraflardan birinin Tac'i'deki aktif kimyasal cephane deposu, bir diğerinin El Mutayyip seyyar kimyasal silah tesisi olduğu ve üçüncüsününse Amiriya serum ve ilaç enstitüsünden yasak malzemelerin kaçırıldığını gösteren fotoğraf olduğu iddia ediliyordu. Bu iddialara sözde destek olacak bir-kaç da çizim konuldu ortaya. Bir ilkokul öğrencisinin çizdiği resimlerle ilgili bilgi

vermesi gibi, Powell, resimlerdeki kamyonlarda nasıl üretim yapıldığını anlattı.

ABD'nin ikinci "büyük" kanıtı bir ses bandı idi. Dinletilen bant kaydının çevirisi şöyle: "-Yenilenmiş araçlar var. Biri onları görürse ne deriz? -Sabah gelip sizi göreceğim. Endişeliyim. Geride bir şey kaldı mı? -Geride bir şey kalmadı." Bir başka kayıt: "- Cephaneyi denetlediler, doğru mu? -Evet. -Yasaklanmış cephaneye olabilir mi diye baktılar? -Evet. -Dün size mesaj gönderdik. Bütün bölgeyi, boş alanları temizlemeniz gerektiğini bildirdik. Geride bir şey kalmadığından emin olun."

Söz konusu konuşma bundan ibaret ve iddialarla ilgili hiçbir şey ifade etmiyor. Fakat Powell bu konuşma kaydını kendi iddialarının kanıtı olarak ortaya sürüyor. Yorumu ise şöyle:; "*Bir endişe var, demek ki ellerinde bulundurmamaları gereken birşey var. Onu değiştirmediniz mi diyor. Hangisini değiştirdiniz dediklerinde Alfin yerindekileri diyor. Söz konusu şirket gizli silah sistemleri ile ilgili.*" Yine ortada ABD'nin iddiaları dışında hiçbir şey yok.

Powell'in üçüncü büyük iddiası, El Kaide bağlantısı. Bu iddiasını da yine bir uydu fotoğrafıyla ilgili kendi anlatımlarına dayandırıyor. Fotoğraf güya Kuzeydeki Khurmalkampını gösteriyor ve bu kampta da Afganistan'dan kaçan El Kaide militanları eğitiliyor.

İddialar bu derece kof olunca, tepkiler de doğal olarak buna uygun gelişti. Aslında BM'de saflar bu toplantıdan çok önce belirginleşmişti. Önceden

netleşmiş bulunan tabloya uygun biçimde, Almanya, Fransa, Rusya ve Çin, açıklananların kesin kanıt kabul edilemeyeceği, ortada kanıt değil sadece şüphe ve iddialar bulunduğu, dolayısıyla denetçilere süre tanınması gerektiği biçiminde özetlenebilecek değerlendirmelerde bulundular. İngiltere ve Türkiye başta olmak üzere Amerikancılar tarafından ise "güçlü, doyurucu ve yeterli" olarak yorumlandı.

Türkiye'nin nasıl değerlendirdiğine ilişkin en önemli kanıt, hükümetin nihayet açıkladığı savaşa katılma kararı ve Amerika'dan gelen direktifler doğrultusunda, derhal üslerin donatımı için izin tezkeresinin meclise gönderilmesidir. Bir diğer gösterge, medyanın aynı doğrultuda harekete geçirilmesidir. BM toplantısına, Powell'in sözde kanıtlarına ve hükümet tarafından açıklanan savaşa girme kararına yönelik haber ve yorumlar, hemen tümüyle "yanlı"dır.

Ama ne devletin manevraları ve ne de medyanın propagandası Türkiye'de emekçilerin emperyalist saldırganlığa karşı mücadelesini zayıflatma imkanına sahiptir. Gelişmeler, emperyalist savaşa ve saldırganlığa karşı mücadele görevlerine daha güçlü sarılma, işçilerin birliği halkların kardeşliği şiarını daha fazla yükseltme istek ve çabasına yol açabilir ancak. Savaş borularının sesini bastırabilecek tek ses, emperyalist saldırganlığı dizginleyebilecek tek güç, dünya işçilerinin ve emekçi halklarının sesi ve gücüdür.

AKP hükümeti 2003 yılı bütçe taslağını açıkladı...

Savaş başlamadan savaşın faturası emekçilerin sırtına yükleniyor!

Irak'ı işgal artık an meselesi haline gelmişken, Türk sermaye devleti de savaştaki yerini almak için kılıktan kılığa girerek hızla hazırlıklarını yapıyor. Geçtiğimiz günlerde İMF-DB'nin hükümete yaptığı balans ayarı çıkarmasından sonra toplanan Yüksek Planlama Kurulu, 2003 yılı bütçesini belirlerken savaş ekonomisinin ilk kararlarını da almış oldu. Hedeflerin tutturulması için "gerekli tasarruf önlemleri" ve "yeni gelir kaynakları" adı altında, daha savaş başlamadan bir yıkım ve savaş paketi açıldı.

"Yoksulun ve ezilenin hakkını aramak" iddiasıyla hükümet olan AKP, daha üç ay geçmeden emekçileri unutarak, zengin ve hortumcunun hakkını aramaya koyuldu.

TBMM Plan ve Bütçe Komisyonu'na önümüzdeki günlerde sunulacak olan bütçe yasa tasarısında, 2003 yılı bütçe büyüklüğü 148.3 katrilyon olarak belirleniyor. Hükümet işbaşına geldiği dönemde "Yüzde 6.5 faiz dışı fazla yüksek. Bunun hiç olmazsa 5.5'e çekilmesi gerekir" diyordu. Söylediklerini bir kez daha yutarak, 6.5'i de aşım faiz dışı fazla hedefini yüzde 6.8 olarak belirledi. Böylece İMF'ye "bir dediğini iki etmiyorum" mesajı gönderen AKP hükümeti, borç faizlerinin ödenmesinin garantisi anlamına gelen faiz dışı fazla için 2003 bütçesinden 19.7 katrilyon lira pay ayırdı.

Hükümetin saldırı programında neler yok ki...

* Özelleştirmeye tam hız devam: "Kamuda

uygulanacak tasarruf önlemleri"nin başında özelleştirmeler geliyor. AKP, daha önce açıkladığı özelleştirme programını hızla hayata geçireceğini açıklarken, biriken elektrik boçlarını tahsil etmekte yaşanan "zorlanma" nedeniyle enerjide dağıtım bölgelerinin 6 aya kadar özelleştirilmesini hedefliyor.

* Aflar: Hükümet "Vergi Barışı" yasasıyla vergi kaçırın patron ve sahtekârların vergilerini affederken, şimdi de, "Enerji Barışı" projesi adı altında elektrik kaçırın patronlarını affediyor.

Önceki yasada olduğu gibi elektrik borçlarının faizleri borçları silinecek, enflasyona göre yeniden yapılandırılacak. Borçluya, faiz alınmadan 24 ay taksit olanağı verilecek. Sanayiciler için elektrik fiyatının yüzde 17 oranında düşürüleceği söyleniyor. Böylece, "biriken elektrik borçlarını tahsil etmekte zorlandıkları"na dair söylenenin koca bir yalan olduğu bir kez daha görülüyor.

* 600 yatırım projesi programdan çıkarılıyor; iktidara gelirken "istihdam, yatırım ve üretime önem vereceğini" söyleyen hükümet, aralarında hastane inşaatlarının da bulunduğu çok sayıda sağlık, eğitim, altyapı ve sanayi projesini 5 katrilyon tasarruf sağlayacağı gerekçesiyle iptal etti.

İptal edilen yatırımlardan en büyük kaynak İsdemir'den bekleniyor. Kamu payının yüzde 50'nin altına "düşmesi" nedeniyle İsdemir'in yaklaşık 84 trilyonluk yatırım programdan

çıkarılıyor. Tekel'in yatırım projelerinin de tırpanlanacağı belirtilirken, özelleştirme kapsamındaki KİT'lerde de bu uygulamanın olacağı ifade edildi.

Emekçilere kaynak yok, sermayeye kaynak çok!

2003 bütçesi yasa taslağı, AKP hükümetinin sermayeye uşaklıkta, emekçilere düşmanlıkta sınır tanımayacağını gösteriyor.

Tasarruf tedbirleri adı altında; kamu işçilerinin ikramiyelerinin kaldırılması, işçi ve memur ücretlerinin enflasyon altında tutulması, zorunlu tasarrufların gaspedilmesinin yanısıra, köprü otoyol geçiş ücretleri ile başta akaryakıt ve tekelle ürünleri olmak üzere emekçi halkın temel tüketim ve alımlarına sürekli zam yapılacak.

"Yoksullukla mücadele" edip herkese "adalet" dağıtacağını söyleyerek iktidara gelen AKP hükümeti, "yoksullarla mücadele" edip onlara savaş açarak, adaletini sadece sermayeye dağıtacak.

Sermaye devleti estirilen savaş rüzgarlarını fırsat bilip saldırılarını katbekat arttırarak sürdürecektir. Irak'ın işgali ile birlikte kabarcak savaş faturası emekçilerin sırtına yüklenecek, boğazları daha çok sıkılacaktır. Bu işçi sınıfına, emekçi halk yığınlarına açılmış bir savaş ilanıdır. İşçi sınıfının militan eylemlere geçmesinin zamanı çoktan gelmiştir.

Amerikancı medya saldırısının ön saflarında koşuyor...

ABD'nin, Birleşmiş Milletler'e sunduğu sözde kanıtların ardından (ve tüm dünya bu kanıtlarla dalga geçerken) Amerikancı Türk medyası bir kez daha atağa geçti. Türk hükümetinin de kararsızlık görüntüsünü bir yana bırakıp "savaşa evet" açıklaması yapması ve bu doğrultuda meclisten yetki isteyen tezkereyi hazırlaması, medyanın daha pervasız bir savaş kışkırtıcılığına soyunmasında etkili oldu.

BM toplantısını ve aynı gün açıklanan hükümet kararını takibeden ilk günün gazete manşetleri bu tabloyu fazlasıyla ortaya koyuyor. 6 Şubat tarihli kimi gazetelerin manşetleri şöyle: "Günah bizden gitti" (Akşam), "Gül'den tarihi açıklama, günah bizden gitti. Türkiye barış için elinden geleni yaptı. Artık stratejik ortağımız Amerika ile birlikte hareket edeceğiz." (Milliyet), "Başbakan Gül'den tarihi açıklama, ABD ile birlikteyiz" (Hürriyet). Vatan, sürmanşetini Powell'in ağzından "İstanbul da tehlikede" kışkırtmasına ayırırken, manşetinde Gül'ün ağzından "Irak bize saldıramaz" sözde yanıtını öne çıkarmış. Kapağın yarıya yakını ise, ABD'nin sözde kanıtlarını kanıt gibi gösterme gayreti kaplıyor. "Uydularla yakaladılar", "İşte diğer kanıtlar" gibi ifadeler bu bölümün başlıklarını oluşturuyor.

Sadece manşetlerde değil elbette, haber başlıklarında da sürdürülüyor bu savaş kışkırtıcılığı, bu kirli görev. Milliyet'in gelişmelere ilişkin haberleri şöyle: 7. sayfada "ABD hazine bakan yardımcısı geliyor, Başbakan'a göre güvence verecek", "İMF uyardı: ABD kredisi uzun vadeye yayılabilir"; 16. sayfada "Artık Amerika ile hareket edeceğiz"; "Bu savaşı sadece Saddam durdurabilir"; 17. sayfada "Ve Amerika, Irak kanıtlarını açıkladı... Saddam'a yeter deyin" başlıklarıyla, safını nerde tuttuğunu, kimlerin hizmetinde ve kimlere karşı savaşa girdiğini bir kez daha teyit ediyor. Akşam 14. sayfasında "Türkiye için evet"; 15. sayfasında "Savaşa ilk adım"; 17. sayfasında "Ankara'da Irak pazarlığı" başlıklı haberleriyle katılıyor furyaya. Hürriyet, 20. sayfada "Barışa son şans için gizli diplomasi"; 21. sayfada, "Barışçı yollar bitti günah bizden gitti" başlıklarıyla hükümetin riyakar ve tabii ki savaş yanlısı politikasına aynen katıldığını göstermiş oluyor. Aynı riyakarlık ve yalancılıkla sürdürüyor savaş kışkırtıcılığını.

Medyanın bu savaş ve Amerikan yanlısı tutumunun nedenini en pervasız ifade eden de yine medyadan bir kalem. 6 Şubat tarihli Hürriyet'teki köşesinde Hadi Uluengin şöyle izah ediyor durumu: "... çünkü heyhat ki heyhat biz ABD'ye göbekten bağlıyız." Ve durumlarını anlatmak üzere çok yerinde bir ifade daha kullanıyor. "Böyle bir vakta karşısında ise, af buyurun, herkes gibi bize de ancak bok yemek düşer." Böyle bir vakta dediği, savaş kararının "Washington'da ve petrol lobisini yönlendiren Teksas'ta alınıyor" olması. Uluengin'in ifadeleri her zamanki gibi yapış yapış olmakla birlikte, mantığına denilecek bir şey yok. Elbette, göbekten bağlı olduğun bir "ultra güç"ün kararları karşısında boyun eğmek ve itaat etmek dışında bir seçenek sahibi olamazsın. Tam da bu nedenle, bu ülkede, bu kararlara sadece bağlılık yemini edenler boyun eğiyor, etmeyenler, yani yüzde sekseni aşan bir oranda halk kitleleri karşı çıkıyor. Emperyalist savaşa, boyunduruğa ve köleliğe karşı seslerini yükseltiyor.

6 Şubat tarihli Milliyet'teki köşesinden, Taha Akyol ise şunları söylüyor: "Hükümetin çok dikkatli ve dengeli bir politika izlediği ... gerçek.", "Meclis hükümete destek olmalıdır." Yazının özü bu. Arada aktardıkları veya anlattıkları bu öze destek niteliğinde



hikayelerden ibaret. Akyol, hükümetin "savaşa evet" kararına hararetle katılmakla kalmıyor, meclise de akıl veriyor, hükümete destek olmalıymış... Sanki hükümet partisi ve meclis partisi farklıymış, orduya rağmen hükümetten, hükümete rağmen meclisten farklı karar çıkabilirmiş gibi!..

Aynı tarihli Milliyet'te Güneri Civoğlu makalesine "Sonu hayırlı olsun" başlığı koymuş. Tahmin edileceği gibi Türkiye'nin savaşa katılması kararını o da hararetle destekleyenlerden. Gereğesi de hükümetin aynı bayat yalanından ibaret: "Biraz daha gecikilseydi ... ABD Kuzey Irak cephesini Ürdün üzerinden açmayı ve Suriye'den hava koridoru kullanarak kuvvetlerini Kuzey Irak'a havadan indirmeyi gündeme getirmek üzereydi. Elbette bunun anlamı savaş sonrası Irak'ın yeniden yapılanmasında, Türkiye'nin masada yer almayacağıydı. Dahası ... Türkiye'nin savaş zararları karşılanmayacaktı. Türkiye'nin bütünlüğü tehdit altına girebilirdi."

Hükümetin aylardır görülmedik bir riyakarlıkla ve "aslında barıştan yanayız" tekerlemesi eşliğinde yineleyip durduğu yalanları tekrar ederek Civoğlu

kimseyi kandıramıyor kuşkusuz. Kendisinin dahi inandığı bu yavelerin yinelenmesi sadece görev icabı. Tıpkı aynı safı tuttuğu diğer medya mensupları gibi, o da Amerika'nın savaş değerimine su taşımakla görevli. Eline tutuşturulan aracın bu işe uygun olup olmaması ise onu fazla ilgilendirmiyor.

Gerek dışardan gerekse içerden en yetkili ağızlar tarafından, bu istila savaşında ABD ve İngiltere dışında kimseye bir dirhem pay koklatılmayacağı defalarca tekrar edilmiş ve halen edilmekte iken, dönüp şölen sofrasındaki sandalyeden dem vurmak ise, salt leş kargalığı zihniyetinin değil, kendisinden başka herkesi serserim kabul etmenin de bir göstergesidir.

Medyanın bu derece büyük bir gayretkeşlikle emperyalist savaşa sarılması, toplumsal-sınıfsal yeri ve rolü yüzündendir. Savaş, emperyalist bir savaş. Öncelikle Amerikan petrol ve savaş tekellerinin çıkarları üzerine inşa edilmekle birlikte, dolaylı yollardan tüm emperyalist tekellerin iştahını kabarttığı ortadadır. Buna medya tekelleri de dahil, ki bunun en büyük kanıtı, hepsinden önce medya tekellerinin cepheye koşmasıdır.

Ankara'da 6 Şubat eylemleri...

"Yaşasın halkların kardeşliği!"

Meclis Amerika'nın üsleri kullanması için gerekli olan yetkiyi savaş hükümetine verdi. Bu kararı protesto eden Ankara Savaş Karşıtı Platform 6 Şubat günü, saat 13.00'de Yüksel Caddesi'nde bir eylem gerçekleştirildi.

Eyleme çeşitli yasal sol parti ve KESK üyesi yaklaşık 150 kişi katıldı. Eylemde sık sık "ABD askeri olmayacağız!", "ABD uşağı AKP!", "Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz!", "Savaşa hayır, kahrolsun emperyalizm!", "Yaşasın halkların kardeşliği!" sloganları atıldı. Ardından kitle meclise doğru yürüyüşe geçti, fakat öne polis barikatıyla kesildi. Bu sırada kitle "Halka değil ABD'ye barikat!" sloganını attı. Yapılan pazarlıklar sonucu Karanfil

Sokak'a kadar yürünmesine izin verildi. Yürüyüş sırasında sloganlar gür bir şekilde atıldı. Daha sonra kitle içinden seçilen temsilciler meclise gittiler, eylemciler de tekrar Yüksel Caddesi'ne yürüdüler. Açıklamadan sonra akşam saat 18.00'de YKM'nin önünde yapılacak eyleme çağrı yapıldı.

YKM'nin önündeki eyleme 200-250 kişi katıldı. Polis alanı ablukaya almıştı. Eylem coşkulu bir şekilde başladı. ABD'yi lanetleyen, halkların kardeşliğini vurgulayan sloganlar sık sık atıldı. Basın açıklamasının ardından ertesi günkü Yüksel Caddesi eyleminin duyurusundan sonra eylem bitirildi.

SY Kızıl Bayrak/Ankara

Kıbrıs'ta görüşmeler neden tıkanı?

Son haftalarda emperyalist savaş gündemi nedeniyle bir parça geri planda kalsa da Kıbrıs sorunuyla ilgili önemli gelişmeler yaşandığı görülüyor.

Bilindiği gibi Kopenhag Zirvesi'nden sonra iki taraf arasında BM'nin sunduğu plan üzerinden görüşmelere başlanmıştı. Bu plan üzerinden adada bir çözüme varılması, her biri farklı gerekçeyle olsa da, hem ABD'nin hem de AB'nin istediği bir şeydi.

Görüşmeler yeniden tıkanı

Kopenhag Zirvesi'nde alınan kararlardan biri de Rum tarafıyla 14 Nisan'da tam üyelik sözleşmesinin imzalanmasıydı. Bu nedenle Rum tarafı çözüm görüşmelerinde daha rahat davranma imkanı elde etmişti. Türkiye ise hem ABD'nin hem de AB'nin baskısı altında eski Kıbrıs politikasını esnetmeye zorlanmış, emperyalistlerle ilişkilerini bozmamak için görüşme masasına oturmaya razı olmuştu. Bu yeni durumun bir gereği olarak Denктаş, Annan Planı üzerinden bir çözüm bulmak üzere pazarlık masasına oturtulmuştu.

Gelinen yerde Klerides ile Denктаş arasında sürdürülen pazarlık görüşmeleri yeniden tıkanmış bulunuyor. Bir önceki görüşmede Denктаş Türk tarafının

“olmazsa olmaz”larını 7 maddelik bir plan halinde masaya koydu ve Annan Planı'nın bunlar doğrultusunda elden geçirilmesini önerdi. 5 Şubat'ta yapılan son görüşmede Rum tarafı temsilcisi Klerides, Denктаş'ın masaya koyduğu değişiklik önerilerinin tümünü reddetti ve Annan Planı'nı hiçbir değişiklik yapılmaksızın imzalamaya hazır olduğunu bildirdi. Denктаş ise bu aşamada görüşmeleri sürdürmenin hiçbir anlamı kalmadığını söyleyerek, KKTC meclisini konuyu görüşmek üzere toplantıya çağırdı.

Tıkanmanın gerisinde farklı hesaplar var

Tıkanmanın arkasında her iki tarafla ilgili nedenler var. Rum tarafı açısından durum açık. Kopenhag Zirvesi öncesinde AB, Türk ve Rum taraflarının bir bütün olarak AB üyeliğine alınması konusunda daha ısrarcıydı. Şimdi AB bu ısrarından büyük ölçüde vazgeçmiş bulunuyor. Yani sadece Rum tarafının AB'ye tam üyeliğine yeşil ışık yakıyor. Dolayısıyla Rum tarafı 14 Nisan'da AB'ye tam üye olacak. Bu nedenle Rum tarafı görüşmelerde esnek davranmaktan kaçınıyor.

AB'nin, Kıbrıs'ı bir bütün olarak tam üyeliğe alma politikasının neden yumuşadığı sorusunun yanıtı ise

basit. AB, Irak sorununda son derece kritik bir aşamaya girildiği şu dönemde Türkiye ile ilişkilerine daha dikkatli yaklaşıyor. Türkiye'nin Kopenhag Zirvesi'nde yaşadığı hayal kırıklığını bir ölçüde gidermek, AB üyeliği umutlarını canlı tutmak için diplomatik girişimlerde bulunuyor. Türkiye ile ilişkileri germekten mümkün olduğunca kaçınmaya çalışıyor. Bütün bunları, Irak'ta bir savaşın gündemde olduğu bir evrede Türkiye'yi tümüyle ABD'nin kucağına itmemek hesabıyla yapıyor.

Görüşmelerin tıkanması Türkiye'nin de işine geliyor. Çünkü Türkiye görüşme masasına emperyalistlerin baskısı sonucu oturmuştu. Kopenhag Zirvesi yapıldığı sıralarda Türkiye, AB'ye girmek için hemen her konuda tavizler vermeye hazır bir konumdaydı. Kopenhag Zirvesi geride kaldı, Türkiye'nin AB hayallerinin kısa vadede gerçekleşmeyeceği kesinleşti. Üstelik Irak konusunda tuttuğu yer nedeniyle Türkiye'nin AB karşısında eli bir parça güçlendi.

Öte yandan ABD'nin Irak'a dönük saldırganlık politikası içinde tuttuğu yer bugün Türkiye'yi hayli önemli bir ülke konumuna getirdi. Yürütülen kan pazarlığında Türkiye, savaşta vereceği desteğe karşılık ABD'den bazı konularda istemlerde bulundu. Bu istemlerden biri de Kıbrıs sorunun çözümünde ABD'nin

Türkiye'nin yanında tutum alması, Annan Planı'nın Türkiye'nin istekleri doğrultusunda elden geçirilmesiydi. Şimdi Türkiye, ABD ve AB ile ilişkilerinde elde ettiği bu avantajlı durumu Kıbrıs sorununu kendi istediği şekilde çözmek için kullanmak istiyor. Tam da görüşmelerin tıkanıdığı 5 Şubat günü Türk Dışişleri Bakanlığı'nın yaptığı açıklama bu niyeti bütün açıklığıyla gösteriyor. Türk Dışişleri Bakanlığı sözcüsü Yusuf Buluç, 5 Şubat tarihli açıklamasında şunları söyledi: “*Stratejik ortak saydığımız ABD ile onların kendi stratejik meselelerini nasıl ele alıyorsak bizimkileri de almamız doğaldır. ... Türkiye'nin karşısındaki gelişmeler bağlamında bir yandan Irak'la ilgili gelişmelere ulusal çıkarlarımıza uygun karşılıklar verirken, diğer yandan Kıbrıs konusunda beklemediğimiz bazı sonuçlarla karşılaşmamaya önem verdiğimizde de açıklaya gelmişizdir. Bu bakımdan ABD'nin desteğini sağlayabilmemiz önemlidir ve doğaldır.*”

Savaş kapıda, Kıbrıs sorunu beklemede

Görünen o ki Kıbrıs sorununun asıl muhatapları (Türkiye, AB ve ABD) şu an emperyalist savaş gündemine kilitlenmiş durumdadır. Bu da meselenin belli bir süreliğine gündemin alt sıralarına itilmesi demek. Savaş sonrasında ABD, AB ve Türkiye arasında oluşacak yeni dengeler Kıbrıs sorununun emperyalist çözümünün biçimini de tayin edecek. Emperyalistler ve Türkiye kartların yeniden dağıtılmasını bekleyebilir. Ama Kıbrıs halklarının böyle bir zorunluluğu yok. Aksine adadaki Türk ve Rum toplumlarının, emperyalist çözüm dayatmalarının nispeten zayıfladığı bu evreyi iyi değerlendirmeleri, Kıbrıs'ta birleşik anti-emperyalist mücadeleyi örmek ve kendi kaderlerine el koymak için mücadeleyi yükseltmeleri gerekiyor.

YBH (Yurtsever Birlik Hareketi) Yürütme Kurulu Üyesi

Murat Kanatlı ile konuştuk...

“Türk-Yunan-Kıbrıs solu bir araya gelebilseydi çözüm olanaklı olurdu!”

- Kıbrıs'ı ve Denктаş'ı değerlendirir misiniz? Denктаş karşıtı gösterilerin nedenleri nelerdir. Neden son zamanlarda yoğunlaştı?

- Kıbrıs'ın tarihinden bahsetmek gerekiyor biraz. 1820'li yıllara kadar Kıbrıs'ta ortadokslarla müslümanlar birlikte yaşadı. Bu yıllarda Osmanlı'nın geleneksel etkileriyle ortadokslar ticaret ile uğraşıyordu. Türkler ise yine Osmanlı'nın etkisiyle memurluk gibi yönetim işleriyle ilgileniyorlardı. Böyle bir toplumsal yapı var Kıbrıs'ta. 1908'de Kıbrıs Komünist Partisi kuruluyor ve hızla gelişiyor. Bu gelişimden korkan İngiltere Kıbrıs'ı bölmeye, böylelikle zayıflatmaya çalışıyor. 1940 yılına kadar bu böyle devam ediyor. Kıbrıs iki millet temelinde parçalanıyor. Bu nedenle Kıbrıs'daki milliyetçilik diğer milliyetçilik türlerinden farklıdır. Kıbrıs'daki milliyetçiliği “dışa bağımlı milliyetçilik” olarak tanımlayabiliriz. Bu tanım Niyazi Kızılyürek'e ait. Kıbrıs sorunuyla ilgili kitabı *İletişim* yayınlarından çıktı.

- Türkiye sürece nasıl dahil oluyor?

- Türkiye Demokrat Parti döneminde ABD'nin isteğiyle sürece dahil oluyor. Kıbrıs'ta hak iddia etmeye başlıyor. Kıbrıs halkına dışarıdan NATO çerçevesinde bir anayasa dayatılıyor. 1963'de dışarıdan müdahaleler sonucu çatışmalar başlıyor. Türkiye'de Özel Harp Dairesi tarafından Denктаş'ın başını çektiği faşist örgütlenme oluşturuluyor.

1974'de Yunan cuntası Kıbrıs'da darbe yapıyor. Türkiye'de beş gün gibi kısa bir sürede hazırlıklarını yapıp Kıbrıs'a giriyor. Böylece adayı bölüp çıkarlarına uygun biçimlendiriyorlar.

- Kimler bu çıkar çevreleri?

- Rum milliyetçileri ve Türk milliyetçilerinin çıkarı var Kıbrıs'ta.

- Türkiye'nin ekonomik olarak Kıbrıs üzerindeki etkisi nedir?

- 1986'da Özal'ın paketiyle Kıbrıs ekonomisi

çökertildi. '82'lerde Türkiye'den Kıbrıs'a yoğun bir nüfus akımı başlatıldı. Böylece Kıbrıs'ın kültürel yapısı değiştiriliyor. Mesela Karadeniz'de bir köy olduğu gibi Kıbrıs'a taşındı. Yeni gelenler köy isimlerini filan değiştirdiler. Gelenlerden devletin görüşlerine karşı çıkanlar tekrar Türkiye'ye gönderiliyorlar. Gönderilme korkusuyla baskı altında tutuluyorlar. Türkiye'den gelenler ucuz işgücü olarak kullanılıyorlar, bu da bizi rahatsız ediyor. Bunlara karşın Türkiye solunun sesi duyulmuyor.

- AB bu sorunu çözecek mi?

- Kıbrıs'ta muhalefet bastırıldı. AB bir araç, askeri rejime karşı başka bir yol da yok. Demokratik bir çözüm yok, kanallar, seçim gibi, tıkalı. Askerler tarafından kontrol edilen bir alanda silahlı mücadele yürütmek zor. Koşulların zorlaması, yoksa AB'nin gül bahçesi olmadığını biliyoruz. Sol ortak bir mücadele platformu oluşturabilseydi çok farklı bir tablo ortaya çıkardı. Türk-Yunan-Kıbrıs solu bir araya gelebilseydi çözüm olanaklı olurdu.

- Kıbrıs'da savaş karşıtı muhalefetin durumu nedir. Neler yapılıyor?

- Güney Kıbrıs'da oluşturulan bir Savaş Karşıtı Platform var, 15 Şubat'ta İngiliz üslerine yürünecek. Biz de bu oluşuma katılmayı düşünüyoruz. Kuzey'de bildiri dağıtım yapıldı.

- Türkiye'deki savaş karşıtı muhalefeti nasıl buluyorsunuz?

Irak'taki savaşa hayır, ama Kıbrıs işgaline karşı çıkmıyor. Irak'ın toprak bütünlüğünden bahsediliyor, ama Kıbrıs'ın toprak bütünlüğünden bahsedilmiyor.

- Tüm sol bu biçimde değerlendirilemez herhalde...

- Kıbrıs'tan sesini duyabildiğimiz sol için söylüyorum bunları. Kıbrıs Türkiye'nin arka bahçesi olarak görülüyor. Kumarhane, uyuşturucu kaçakçılığı yapılıyor. Tüm bunlar sessizce geçiriliyor. Türkiye'den karşı çıkış sesleri gelmiyor.

SY Kızıl Bayrak/Ankara

Küçükçekmece'de emperyalist savaş karşıtı eylem...

Emek Platformu'nun yerelliklerde kurmaya başladığı platformlara bir yenisi daha eklendi. Savaş Karşıtı Platform, EP Küçükçekmece bileşenlerinin çağrısı üzerine yapılan toplantıya sendikalardan Genel-İş 9 No'lu Şube Başkanı ve işyeri temsilcileri, Lastik-İş, Birleşik Metal, KESK temsilcileri, BDSP, Sefaköy İşçi Kültür Evi, TAYAD, *Ekmek ve Adalet*, *Proleter Devrimci Duruş*, muhtarlar, köy dernekleri (Kars, Tunceli, Tokat, Sinop), ÖDP, CHP, SHP, SİP-TKP (gözlemci olarak) katıldı. Yapılan toplantıda bu çalışmanın asıl ayağını Emek Platformu'nun oluşturduğu, ona paralel bir çalışma içerisine girileceği ifade edildi. Fakat bunun, öneriler doğrultusunda farklı araç ve eylemliliklerin olmayacağı anlamına gelmediği, aksine buna açık olunduğu belirtildi. Ne yapabiliriz tartışmalarından çıkan sonuç ise, öncelikle 6 Şubat Perşembe günü basın açıklaması yapılması ve bu eyleme dönük özel sayılar çıkartılmasıydı.

Basın açıklamasından bir gün önce platform bileşenleriyle Sefaköy'ün merkezinde dağıtımla beraber basın açıklamasına çağrıda bulunuldu. Her



kurum özel sayıların dağıtımını yaptı. BDSP ve Sefaköy İşçi Kültür Evi'nin birlikte yaptığı semt pazarı dağıtımında oldukça olumlu tepkiler alındı.

6 Şubat Perşembe günü ise kitle saat 11:30'da eylem yeri olan Kirazlı Sokak'ta toplanmaya başladı. 12:00'ye doğru alkışlarla başlayan eylemde "Amerikan askeri olmayacağız!", "Kahrolsun ABD

emperyalizmi!", "Irak halkı yalnız değildir!", "Sınıfa karşı sınıf savaşı!", "Emperyalist savaşa değil sağlığa bütçe!" sloganları atıldı. Eylemde "Emperyalist savaşa değil, eğitime ve sağlığa bütçe!", "İşçiler birlik, halklar kardeş olmalı!", "Amerikan askeri olmayacağız!" yazılı dövizler taşındı. Genel-İş Sendikası'na bağlı belediye işçilerinin katılımı göze çarpıyordu. Eyleme yaklaşık 150 kişi katıldı. Eylem boyunca canlı bir hava hakimdi.

KESK temsilcisinin okuduğu basın açıklamasında; savaşın açlık, sefalet, daha fazla sömürü olduğu vurgulandı ve herkesi bu savaşa karşı çıkmaya çağrıldı. Eylemin ardından platform bileşenleri değerlendirme yaptılar. Küçükçekmece'de ilk defa böylesi eylemde biraraya gelmiş olmasının oldukça olumlu olduğu noktasında herkes hemfikir. Daha iyi bir kitle çalışması ile daha geniş bir katılımın gerçekleştirilebileceği konuşuldu. Çalışma günü olmasına rağmen gerçekleşen katılım olumluluk olarak değerlendirildi.

BDSP çalışanları/Sefaköy

Esenyurt'ta emperyalist savaşa karşı eylem ve etkinlikler...

Bu savaşı biz engelleyebiliriz!

Esenyurt Emperyalist Savaş Karşıtı Platform iki haftadır meşaleli yürüyüş eylemleri yapıyor. 25 Ocak günü gerçekleştirilen ilk eyleme 50'ye yakın insan katıldı. Yürüyüş esnasında çevrede oturan halk balkonlara, pencerelere çıkarak alkışlarla destek verdi. Onları "halkımız saflara, hesap sormaya" sloganıyla yürüyüşe davet ettik.

Eylemde "Emperyalist savaşa hayır!", "ABD askeri olmayacağız!", "Kahrolsun emperyalizm!", "Tüm NATO üsleri kapatılsın!", "İşçiler birlik, halklar kardeş olmalı!", "Yaşasın halkların kardeşliği!", "Irak halkı yalnız değildir!" sloganları coşkulu bir şekilde atıldı. Ertesi gün Beyazıt'ta yapılacak kitlesel basın açıklamasının duyurulmasının ardından eylem sona erdirildi. Eylem bittikten sonra hayli kalabalık bir jandarma birliği bölgeye geldi. Jandarmalar uzun bir süre siren çalarak mahallede devriye gezdiler, ortamı terörize ettiler.

Platform ikinci meşaleli yürüyüşü 1 Şubat günü gerçekleştirdi. Bu kez öncekinden daha yaygın bir kitle çalışması gerçekleştirildi. Birçok eve gidildi, kahvelerde insanlarla konuşuldu ve eyleme çağrıldı. Emekçiler anlatılanları büyük bir ilgiyle dinlediler.

Eyleme bu kez 80 kişi katıldı. Halkın çevreden verdiği destek bu kez de eksik olmadı. Yürüyüş, "Kahrolsun emperyalizm!", "ABD Ortadoğu'dan

defol!" sloganlarının atılmasının ardından 8 Şubat'ta yapılacak bir sonraki eyleme çağrıyla sona erdi.

Esenyurt Savaş Karşı Platform belli sorunlara rağmen eylemlerine devam ediyor. 8 Şubat'ta yapılacak meşaleli yürüyüşün dışında 9 Şubat'ta AKP ve CHP önüne siyah çelenk bırakılması ve 16 Şubat'ta da emperyalist savaşa karşı geniş katımlı bir etkinlik yapılması eylem programında yer alıyor. Bu arada hazırlanan bir bildiri emekçi semtlerinde olabildiğince yaygın dağıtılacak.

Sınıf devrimcileri olarak platformun çalışmalarına etkin bir şekilde katılıyoruz. Aynı zamanda savaşa karşı bağımsız siyasal faaliyetimizi de yürütüyoruz. "Emperyalist savaşa geçit yok!" başlıklı bildirimizi metal, tekstil ve petro-kimya sektörlerindeki birçok fabrikaya ulaştırdık.

Gözlemleyebildiğimiz kadarıyla bildirimlerimiz büyük bir ilgiyle karşılandı. Özellikle sabah saatlerinde yaptığımız servis dağıtımlarında konuştuğumuz işçilerin ezici bir çoğunluğu savaşa karşı olduklarını belirttiler.

Bu savaşı ancak biz engelleyebiliriz. Bu savaşı ancak işçi ve emekçilerin örgütlü mücadelesi engelleyebilir. Sınıf devrimcileri olarak bu bilinçle çalışmalarımıza devam ediyoruz.

BDSP Çalışanları/Esenyurt

Bingöl'de savaşa hayır mitingi...

Dünyada ve ülkede savaşa karşı tepkiler giderek artıyor. Diğer illerde olduğu gibi Bingöl'de de Emek Platformu tarafından 2 Şubat günü "Savaşa Hayır Mitingi" gerçekleştirildi.

Mitinge bir gün öncesinden izin verildi ve KESK bileşenleri çalışmalarına başladı. Emek Platformu'nda yer alan diğer konfederasyon ve sendikalar hiçbir çalışma yapmadılar. Kısa süre içerisinde yapılan çalışmalar sonucunda mitinge 300 civarında bir katılım sağlandı.

Mitinge Eğitim-Sen, SES, BES, Tarım Orkam-Sen, İHD ve DEHAP katıldı. Şehrin tek caddesi olarak bilinen Genç Caddesi'nde sendika, parti ve derneklerden çıkan emekçiler postahane önündeki miting alanına doğru slogan atarak yürüyüşe geçtiler. Kitlenin iki katı kadar olan polis, özel tim ve sivil polis barikatından üst aramaları yapılarak miting alanına girildi.

Mitinge demokrasi ve barış şehitleri adına bir dakikalık saygı duruşuyla başlandı. İlk konuşmacı olan Eğitim-Sen Şube Sekreteri; ABD'nin Ortadoğu'nun tüm kaynaklarını silah ve petrol tekellerinin denetimine altına almayı hedeflediğini, savaşın sonuçlarının insanlık için çok kötü olacağını, bölgede bir zamanlar savaş ortamının yaşandığını söyleyerek, "savaşın tahribatının giderilmesinin ne kadar zor olduğunu bu bölgenin insanı olarak biz biliyoruz" dedi. Savaşa, F tipi cezaevlerindeki tecrit ve izolasyona, tüm anti-demokratik uygulamalara hayır diyerek konuşmasını tamamladı.

Tarım Orkam-Sen Yönetim Kurulu üyesi ise, ABD'nin savaş çığırıklığıyla neyi hedeflediği ve savaşın sonuçları üzerine konuştu. Filistin, Hiroşima, Nagazaki, Halepçe ve Vietnam'dan örnekler vererek, savaş karşıtı sözlerle konuşmasını bitirdi. Son olarak BES Yönetim Kurulu Üyesi ABD emperyalizmine ve savaşa karşı tepkileri dile getirdi.

Miting başlamadan önce ve miting esnasında atılan "Savaşa hayır, barış hemen şimdi!", "ABD askeri olmayacağız!", "ABD defol, bu memleket bizim!", "Kahrolsun ABD emperyalizmi!", "Savaşa değil halka bütçe!", "Savaşa değil sağlığa bütçe!", "Savaşa değil eğitime bütçe!", "Yeni bir Halepçe istemiyoruz!" sloganları ve kürsüden okunan bir şiirden sonra "Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz!" sloganları atıldı. Davul zurna eşliğinde halaylar çekildi. Savaşa karşıyız diyen CHP ve AKP'yi mitinge katılmadıklarından dolayı teşhir eden konuşmayla miting bitirildi.

SY Kızıl Bayrak okuru/Bingöl

Kamu işçilerinin TİS süreci başladı...**Saldırıları boşa çıkarmak için görev başına!**

Dünyada ve Türkiye’de burjuvazinin kriz içinde debelendiği, hain sendika bürokratlarının desteğini de alarak işçi sınıfı ve emekçilere kapitalist krizin faturasını ödetmek, iktisadi ve sosyal yıkım programlarını uygulamak için pervasızca saldırdığı bir süreçte kamu işçilerinin toplu sözleşme görüşmeleri gündemde. Sermaye hükümeti niyetini daha şimdiden ortaya koydu. Kamu işçilerinin %10 maaş artışına rıza göstermesini, emperyalist savaşa taşeronluk hizmetinin faturasına itiraz etmemesini, yeni iş yasasıyla dayatılan Ortaçağ köleliği statüsüne boyun eğmesini istiyor.

Sadaka ücret artışı kaderimiz değildir!

Sermaye hükümeti 450 bin kamu işçisi için uygun gördüğü ücret artışını %10 olarak dile getirdi. Resmi enflasyon rakamlarına göre bile devde kulak kalan bu ücret artışı ekonomik göstergelerin kritik olmasına bağlandı. Sermayeye kaynak aktarımı söz konusu olunca hiç gündeme gelmeyen ekonomik zorluklar, sıra işçi sınıfı ve kamu emekçilerine, emekçi köylülüğe gelince hep öne sürülüyor. Tüm sermaye hükümetleri bu politikada ortaklaşıyor. AKP hükümeti ise diğerlerini aşan bir gözü karalıkla saldırı programını uygulayacağını daha şimdiden ortaya koyuyor.

Sendika ağaları cephesine gelince. Her zamanki gibi tabandaki tepki ve basıncın altında esip gürlüyorlar. Türk-İş Genel Başkanı Salih Kılıç yaptığı açıklamada; “Birinci altı ay gerçekleşen enflasyon oranında zam ve %10 refah payı, ikinci, üçüncü ve dördüncü aylar içinde gerçekleşen enflasyon oranında zam ve %5 oranında refah payı eklenmesini istiyoruz” dedi.

Birincisi; bu ücret artışı istemi, son dört yılda ücretleri ortalama %64 oranında aşınmış olan kamu işçisinin kaybını önlemekten uzaktır. İkincisi; pazarlık masasında başta talep ettiklerinin çok altında TİS’leri imzaladıkları işçi sınıfının kendi deneyimleriyle biliniyor.

Türk-İş Başkanı devam ediyor: “Bu dönem yaptığımız fedakarlıkların karşılığını görmek istiyoruz. Bundan sonra fedakarlık yapma dönemi bitmiştir. İşçilerimizi enflasyon altında ezdirmeyecek bir rakam alma kararlılığımızdayız.”

İşçi sınıfı gerçekten fedakarlık yapmak istemiyor, ücretlerinin erimesine son vermek istiyorsa, sermayenin kılıcını sallayan ihanet şebekesinin ihanetini engelleyerek işe başlamak durumundadır. TİS’ine sahip çıkmak için kendi iradesinin ürünü TİS komitelerini yetkilendirmek, sendika ağalarını da TİS komiteleri iradesine uyum göstermeye zorlamak durumundadır.

Yeni iş yasası Ortaçağ sömürsünün adıdır!

Yeni iş yasasıyla işçi sınıfının yüzlerce yıllık mücadelesinin sonucunda elde edilmiş tüm haklarının gaspedilmesi hedefleniyor. İşçi sınıfı kıdem tazminatı hakkını fiilen kullanamaz hale getirilmek isteniyor. Esnek çalışma hukuksal güvenceye bağlanıyor. İşçileri 12 saate kadar çalıştırma hakkı işverene veriliyor. “Telafi çalışması” adı ile yapılan düzenleme ile işverene çalıştırmadığı saatler için işçiyi istediği gün çalıştırma hakkı tanınıyor; böylece fazla mesai ücreti de fiilen ortadan kaldırılıyor. “Emsal işçi” kavramıyla ücretlerin TİS ile belirlenmesi hakkı işlemez hale getiriliyor. Taşeron, geçici, mevsimlik, sözleşmeli vb. çalışma koşulları yasallaştırılıyor. TİS’ler



işlevsizleştiriliyor. Kısacası yeni iş yasasıyla işverenle pazarlık yapma hakkı tümünden yok edilmek isteniyor.

Türk-İş, DİSK, Hak-İş’in işçi sınıfına içirilme istenen bu zehrin altında imzası var. Dayandıkları biricik zemin, bu yasada sözde iş güvencesine yer verilmesidir. İşçi sınıfının can-kan bedeli karşılığında elde ettiği örgütlenme hakkını yok etmeyi, sendikalaştırmanın zeminine döşemeyi içeren böylesi bir iş yasasının çıktığı koşullarda, iş güvenliği düzenlemesinin işçi sınıfına hiçbir yararı olmayacaktır.

TİS’te esnek çalışmaya karşı düzenlemeler dayatılmaktadır. Kamu işyerlerinde esnek çalışma fiilen uygulanmaktadır. Örneğin Karayolları’nda şoför olan bir işçi serpmeye işinde çalıştırılabilmektedir. Böylelikle işveren çalışma alanlarını dileğince esnetebilmektedir. Esnek çalışmanın, somutta pozisyon dışı çalıştırmanın ortadan kaldırılmasına ilişkin hükümlerin TİS’te yer alması bir zorunluluktur. Böylesi bir düzenleme, iş yasasında açık ifadesini bulan, çalışma alanlarının esnetilmesi saldırısına bir yanıt niteliği taşıyacaktır.

Ortak sözleşme ve eşit işe eşit ücret talebini yükseltelim!

İşçilerin birliğinin dinamlendiği koşullarda özelleştirme saldırısının başarısı kaçınılmazdır. Bugün kamu işyerlerinde özelleştirme saldırısının zeminini düzlemek için epey mesafe alınmıştır.

Kamu işyerlerinde aynı işkolunda ekonomik ve sosyal haklar bakımından farklı koşullarda işçilerin çalıştırılmasına dayalı saldırı programı sınıca uygulanmaktadır. Aynı işkolunda çalışan işçilerin bir kısmı sendikalı, bir kısmı sendikasızdır. Aldıkları ücretler ve sosyal hakların kullanımı birbirinden farklıdır. Kadrolu işçiler ile geçici taşeron işçilerinin çalışma süreleri farklılaştırılmıştır.

Daha da kötüsü ortak hareket etme zemini giderek zayıflamaktadır. Kadrolu işçiler farklılaştırma politikasına uyum sağlamıştır. Geçici işçiler ise, sorunlarının kaynağı olan sermayeye öfkesini

yönelmek yerine, ücretini yanbaşındaki kadrolu işçinin ücretiyle, çalışma süresini onun çalışma süresiyle karşılaştırmaktadır. Öfkesini yanbaşındaki işçiye yöneltmektedir.

Kadrolu işçi, taşeron işçi ayrımını aşarak tepkiyi ortaklaştırıp sermayeye yönelmenin en önemli olanaklarından biri “eşit işe eşit ücret” talebinin yaşam bulması için toplu iş sözleşmesinin ortaklaştırılmasıdır.

Taşeron işçilerin sendikalı yapılması için sendika ağaları zorlanmalıdır. Zira sendikal ihanet şebekesi taşeron işçilerin sendikaya üye olması çerçevesinde kılımı kıpırdatmamaktadır. Mevcut hukuksal prosedürde bu işçilerin sendikalı yapılması önünde bir engel bulunmamasına rağmen, sendika ağaları böyle davranma utanmazlığını gösterebilmektedir. Zorlanmadıkları sürece de öyle davranacaklardır.

Ortak sözleşme talebi sendikasız olarak çeşitli isimler altında çalıştırılan sınıf kardeşleriyle sendikalı kamu işçisinin birlikte mücadelesini sağlayacaktır. Bu talep TİS’te güvencelediği koşullarda, sermaye devletinin saldırılarına karşı kamu işçilerinin topyekûn karşı koymasının temelleri daha da güçlenecektir.

Toplu sözleşme komitelerini oluşturmalyız!

Kamu işçisi sözleşmesine sahip çıktığı, toplu sözleşme komitelerini şimdiden oluşturarak sürece örgütlü bir müdahalede bulunma gücünü ortaya koymayı başardığı oranda toplu iş sözleşmesini kazanıma dönüştürebilecektir. Aksi durumda saldırı daha da pervasızlaşacaktır.

‘89 bahar eylemleriyle Türkiye gündemine damgasını vuran Türkiye işçi sınıfıydı. ANAP hükümetini yerle bir eden süreçte en büyük pay da Zonguldak Direnişi’ni yaratan işçilerindi.

Kamu işçisi saldırılara karşı topyekûn mücadele yönündeki politik tutumunu netleştirdiği, bu doğrultuda kendi iradesinin ifadesi olan örgütlülüklerini yarattığı koşullarda, sermayenin saldırılarını püskürtme yolunda önemli bir imkana sahip olacaktır.

Sermayenin saldırılarını her alanda kesintisiz sürdürmesi, toplumsal çürüme ve kokuşmanın kirlendiği bir atmosfere yol açmaktadır. Bu süreci tersine ancak sınıf rüzgarının yarattığı bir ortam çevirebilir. Bu yanıyla önümüzdeki bahar ayları sınıf hareketinin gelişebilmesi için önemli olanaklarını bağrında taşımaktadır. Emperyalist savaş atmosferinde sınıfa ve emekçi kitlelere dönük saldırılar yoğunlaşacaktır. Bu süreç saldırıların tersine çevrilmesi yolunda sınıf devrimcilerine önemli olanaklar sunmaktadır. Kamu TİS’lerine bu gözle bakmak, topyekûn saldırılara ve emperyalist savaşa karşı mücadeleye işçi sınıfının önderlik etmesi yolunda çalışmayı yoğunlaştırmak, sınıf devrimcilerinin ertelenemez sorumluluğudur.

Kamu işçisi sözleşmene sahip çık, ihanete geçit verme!

Tüm kamu işçileri sendika hakkını kullanmak için görev başına!

Taşeron, sözleşmeli, sendikalı işçi ayrımına karşı ortak sözleşme için ileri!

Yeni iş yasasına, Ortaçağ köleliğine hayır!

Herkese iş, tüm çalışanlara iş güvencesi!

7 saatlik işgünü, 35 saatlik çalışma haftası!

Sınırsız örgütlenme, toplanma, söz, basın,

gösteri ve grev hakkı!

Emperyalist savaşa hayır!

Özelleştirmede son perde

Sermaye hükümeti geçtiğimiz haftalarda yaptığı açıklamalarda ve IMF'ye verdiği sözlerde özelleştirmeye ağırlık vereceğini belirtti. Bu konuda oldukça iddialı olan hükümet, kendisinden önce yapılanlardan daha fazla özelleştirmeye imza atacağını söylüyor. Bu taahhüd, gerek içerde gerekse dışarda hararetle destekleniyor.

Bu elbette nedensiz değil. Sermaye iktidarı gerek iç ve dış borç ödemeleri için ek kaynak yaratmak gerekse sermayeye yeni kâr alanları açmak için işçi-emekçilere karşı yoğun bir saldırıya girişti. Türkiye ekonomisinin motoru durumunda olan pek çok işletme satış listesine konularak, sermayeye altyapısı ve sömürü olanakları hazırlanmış bir şekilde devrediliyor.

Özelleştirmenin sonuçları

Sermaye sınıfı kendi krizinin faturasını işçi-emekçilere ödeterek düze çıkmaya çalışıyor. Bunun için ücretler aşağı çekiliyor, örgütlülükler tasfiye ediliyor, tarihsel kazanımlara göz dikiliyor. Özelleştirme yoluyla sermayeye yeni sömürü olanakları yaratılıyor. Bunun yanında çalışanlara ödenen ücret ve ekonomik haklardan kurtulan devlet sermayeye daha fazla kaynak aktarımı da sağlamış olacak. Özelleştirilen işletmelerde nispeten iyi olan ücretlerin aşağı çekilmesi, tazminatların ve ikramiyelerin gaspı birbirini izliyor. Bu, üretim maliyetini önemli ölçüde azaltarak patronların kârlarını arttırmanın bir yolu olarak gündeme geliyor.

Hükümetin işbaşına gelişinin ardından "atıl istihdam" olarak adlandırılan kamu çalışanlarının tasfiyesi yeniden gündeme geldi. Bu nakaratlar eşliğinde KİT'lerin zararının nedeni sanki çalışanlar gibi gösterilmeye çalışıldı ve buralarda çalışanların işten çıkarılmasının gerekçeleri yaratılmaya başlandı. Bu özelleştirmeye doğru giden yolda ilk adımdı ve nitekim ardı da geldi. Bu sayede yerli ve yabancı tekeller kendi istedikleri koşullarda büyük işletmelere sahip olacaklar. Daha devir işlemi yaşanmadan başlayan saldırılar, özelleştirmelerin ardından daha da artacak.

Özelleştirileceği açıklanan kurumlarda çalışan 64 bin kişi işsiz kalma tehlikesiyle karşı karşıya. Daha önce de özelleştirilen ve sermayenin keyfi inisiyatifine terkedilen yerlerde hızlı bir tasfiye süreci başlamış ve çalışanlardan önemli bir kısmı işini kaybetmişti. Bu

sefer de sonuç farklı olmayacak. Geride kalan işçiler daha yoğun bir emek harcayarak çıkarılan işçilerin açığını kapatmak zorunda bırakılıyor. Bu ise sömürünün daha da artması demek. Sözde "bilim kurulu" nun hazırladığı, sermaye ve sendika bürokrasisinin altına imza attığı "esnek üretim" yasası ve kıdem tazminatına dönük saldırılar sonucu durumu iyice kötüleşen işçiler, bir de özelleştirmenin yaratacağı yıkımla ellerinde kalan son kırıntıları da kaybedecekler.

Özelleştirmenin yolaçacağı işsizlikten zarar görecektir. Sadece bu kuruluşlarda çalışan işçiler değil. Bundan bir bütün olarak işçi ve emekçiler zarar görecektir. Bugüne dek örgütlülükleri ve mücadele deneyimleri sayesinde nispeten daha iyi durumda olan kamu işçileri, özel sektör işçilerinin daha iyi koşullar için mücadeleye girişmesinde etken olabiliyorlardı.

Ancak özelleştirmeyle yaygınlaşacak işsizlik nedeniyle işgücü ucuzlayacak ve çalışanlar üzerinde bir basınca dönüşecektir. İşsizlik korkusu ve bunun yaratacağı rekabet nedeniyle bir yandan işçi sınıfının şimdilik durumu nispeten iyi olan kesimleri kazanımlarını yitirirken, diğer yandan bu sınıfın kendi içinde birleşmesini zorlaştıracaktır. Taşeronlaştırma yaygınlaşacak ve çalışma koşulları iyice kötüleşecektir. Bugün büyük kapitalist işletmelerin önemli bir kısmında taşeronlaştırma söz konusudur.

Kamu kuruluşlarında çalışanların önemli bir kısmı sendikacı durumda. Bugünkü durumu ne olursa olsun sendikalar işçi sınıfının halihazırda tek örgütlülüğü. Sermaye sınıfı bu örgütlü gücü de tasfiye ederek önündeki tüm engelleri aşmak istiyor. Bugüne dek özelleştirilen yerlerde var olan örgütlülükler tasfiye edildiler. Sendikaların önemli bir kısmı devlet kuruluşlarında örgütlü. Özel kapitalist işletmelerde çalışan işçilerin %90'ından fazlası sendikasıız durumda.

Özelleştirme aynı zamanda birçok tarihsel kazanımın da tasfiyesi anlamına geliyor. Zaten oldukça az yerde uygulanan sigorta, 8 saatlik işgünü, asgari ücret, ikramiye gibi kazanımlar da özelleştirmenin ardından tarihe gömülüyorlar. Özel işletmelerde çalışan işçilerin önemli bir kısmı sigortasız çalışıyor. Bu asgari bir sosyal güvencenin dahi olmadığını göstergesi. Devlet denetimindeki işletmelerde nispeten daha iyi koşullarda çalışma olanağı bulan işçiler özelleştirmelerin ardından

ellerinde var olanları da kaybedecekler. Patronlar kâr oranını arttırabilmek için en sıradan haklara dahi azgınca saldırmaktalar.

Özelleştirmeyle birlikte stratejik önem taşıyan işletmeler emperyalist talana açılacaklar. Bu ise emperyalist tekellerin ülke ekonomisini tam olarak denetim altına almalarını sağlayacak. Bugün kendi alanlarında belirleyici öneme sahip olan işletmelerden TEKEL, PETKİM, SEKA, TÜPRAŞ bunların başında geliyor.

Eğer sermaye iktidarı bahsettiği özelleştirmeleri gerçekleştirirse, bundan aldığı güçle şimdilik özelleştirme kapsamı dışında tutulmuş olan bazı önemli sektörlerin de satışa çıkarılmasını gündeme getirecektir. Bunların başında sağlık ve eğitim geliyor.

Saldırlara karşı mücadele

İşçi sınıfı ve emekçiler sermayenin saldırılarının karşısına birleşik örgütlü güçleriyle dikilmezlerse tam bir yıkım yaşayacaklar.

Özelleştirmeye karşı mücadele bundan zarar görecektir. İşçi-emekçileri mücadelenin bir parçası haline getirmeye çalışan bir perspektifle ele alınmalıdır. Saldırılı püskürtmenin yolu sermaye sınıfını ve onun saldırılarını hedef tahtasına çakırmaktan ve taban örgütlülükleri üzerinden yükselen bir mücadeleyi örmekten geçiyor. Bunun için işçi sınıfı sendikaların tepesine çöreklenmiş hain bürokratlardan kurtulmak zorunda. Onların tek derdi kendi konularını korumak ve çıkarlarının devamını sağlamaktır. Bu hainler işçilere yönelen saldırıyı "uyum ve diyalog" ile çözmeye çalışıyorlar. Bu politikanın sonuçlarını şimdiye dek yaşananlardan biliyoruz. Her diyalog ihanet, her uyum bir satış oluyor.

Savaşın kapımıza dayandığı bugünlerde sermaye sınıfı saldırılarını arttıracaktır. Bunu daha önce Körfez Savaşı'nda da yaşamıştık. Yüzbinlerce işçi işinden olmuş, mücadeleciler bir kuşak tasfiye edilmişti. Bunu sosyal ve ekonomik hakların gaspı izlemiş, sınıf her yönden saldırıya maruz kalmıştı. Şimdiye dek yaşanan gelişmeler bu seferki saldırının çok daha büyük olacağını gösteriyor. Bizler ya bu saldırı karşısında ilmiğin boynumuza geçirilmesine sessiz kalacağız ya da onurlu bir mücadeleye girişeceğiz. Bu ikisi dışında bir seçeneğimiz yok.

DİSK'li işçiler yeni iş yasa tasarısını protesto etti...

Yeni iş yasa tasarısına karşı DİSK tarafından açıklanan eylem takvimi çerçevesinde İzmir'de 1 Şubat'ta bir eylem gerçekleştirildi. Saat 13:00'te Basmane'deki DİSK ile Kahramanlar'daki DİSK temsilciliği önünde bir araya gelen işçiler, kortej oluşturarak Alsancak Cumhuriyet Meydanı'ndaki Büyük Postane önüne sloganlarla yürüdüler.

Yaklaşık 500 işçinin katıldığı eylemde, DİSK'li temsilciler birer konuşma yaptılar. İşçiler sık sık "Kahrolsun ABD emperyalizmi!", "Irak'ta savaş istemiyoruz!", "İşçi kıyımına son!", "ABD kuklası hükümet istemiyoruz!", "Genel grev genel direniş!", "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!" vb. sloganlar attılar.

Eylemde Öncü İşçi Platformları'nın çıkarmış olduğu broşür ve "Emperyalist savaşa hayır!" başlıklı SY Kızıl Bayrak imzalı bildiri dağıtıldı.

SY Kızıl Bayrak/İzmir

Ankara'da eylemler...

"Katil ABD Ortadoğu'dan defol!"

Ankara Savaş Karşıtı Platform 1 Şubat günü Yüksel Caddesi'nde basın açıklaması yaptı. Ayrıca Eğitim-Sen 5 Nolu Şube'den öğretim üyeleri de basın açıklaması yaptılar. Açıklamayı Eğitim Sen 5 No'lu Şube adına Ayhan Sol okudu. Ardından konuşan Fikret Başkaya, savaşa hayır demekle savaşın durdurulamayacağını, bu savaşa karşı hep birlikte mücadele edilmesi gerektiğini vurguladı.

Yaklaşık 200 kişinin katıldığı açıklamada sık sık, "Katil ABD Ortadoğu'dan defol!", "Kahrolsun ABD emperyalizmi!", "Tecriti kaldırın ölümleri durdurun!", "İçerde dışarda hücreleri parçala!" sloganları atıldı.

"Savaşa hayır, kahrolsun emperyalizm!"

4 Şubat günü BES'e bağlı kamu emekçileri Adalet Bakanlığı çalışanlarının taleplerinden oluşan dosyayı iletmek için Adalet Bakanlığı önünde basın

açıklaması yaptılar.

Açıklamada; 2003 yılı bütçesinin savaş ve borç bütçesi olduğu belirtilerek nema ve zorunlu

tasarrufların derhal ödenmesi istendi. Konfederasyonlar adına açıklanan ve 3 yıla yayılan ödeme planının kendilerinin talepleri olmadığını, bu açıklamayı kabul etmediklerini belirttiler. Basın açıklamasının ardından atılan sloganlarla eylem sona erdi. Eylemde "Toplu sözleşme hakkımız grev silahımız!", "Yaşasın örgütlü mücadelemiz!", "Savaşa hayır, kahrolsun emperyalizm!", "İçerde dışarda hücreleri

parçala!" sloganları atıldı.

SY Kızıl Bayrak/Ankara



AKP hükümeti kamuda saldırı hazırlıklarını tamamlıyor...**Kamu hizmetleri özelleştiriliyor, çalışma yaşamı esnekleşiyor, kamu çalışanları tasfiye ediliyor!**

Sermaye hükümetleri uzun zamandır kamu işletmelerini özelleştirme yoluyla sermayeye devretme, kamu hizmetlerini paralı hale getirerek pazar açma niyetinde. Bugüne kadar hükümet eden sermaye partileri çeşitli şekillerde adım adım özelleştirme önünü açacak düzenlemeler yaptılar. Bugün artık bu saldırı dalgası anayasal güvence altına alınmak isteniyor.

Özelleştirme saldırısının bir ayağını da "devlet memurları"nın tasfiyesi oluşturuyor. Bugün bu uğursuz rol AKP hükümetine verilmiş durumda. Kazanılmış hakları bir çırpıda gasp etmenin kolay olmadığını bilen AKP hükümeti demagojik söylemlerle emekçilerin bilincini bulandırmaya, saldırıları kamuoyu nezdinde meşrulaştırmaya çalışıyor. Halihazırda üzerinde çalışılmakta olan bir dizi tasarının içeriği henüz kamuoyuna somut olarak yansımış değil. Ancak özelleştirme ve kamu çalışanlarının tasfiyesi saldırılarının kapsam ve içeriğini anlamak için hükümet programına bakmak yeterli. Tasarılar somut biçimler aldıkça kamuoyuna yansımaya başlayacak, kapsam ve içeriği de netleşecek. Bugün için önemli olan saldırı paketi hakkında emekçileri bilgilendirmek ve karşı mücadeleyi örmektir. Bu nedenle kamu emekçilerinin tasfiyesini öngören tasarıları hükümet programındaki karşılıkları ile incelemekte fayda var.

Kamu ve personel yönetimi

Son zamanlarda medyada devlet kurumlarının hantallığı, gereksiz ve fazla memur çalıştırıldığı, bunun verimli çalışmayı ve kaliteli hizmeti engellediği söylemleri sıkça kullanılıyor. Hükümet yetkilileri "Temel amacı, kamu hizmetlerini işlevsel hale getirmek, bürokratik engelleri ortadan kaldırmak ve mevcut hantal yapıya son vermek olan" komisyonlar oluşturulacağını müjdeliyorlar. Bu söylemler hükümet programında şu şekilde ifade ediliyor: "Kamu yönetiminin esası insana hizmettir. Vatandaşlarımıza daha iyi hizmet edebilmek, hizmette verimliliği ve kaliteyi artırmak için merkezi yönetimin yeniden yapılandırılması kaçınılmazdır", "Bakanlıkların merkez ve örgütleri çağın gereklerine ve hizmet alanlarının özelliklerine göre kalite, verimlilik, hizmetin gecikmeden verilmesi, kamu harcamalarında tasarruf gibi ölçütler dikkate alınarak yeniden yapılandırılacaktır." vb., vb...

Devlet kurumlarında en basit işleri uzun süre halledilmeyen, yiyici takımına rüşvet yedirmekten yaka silkmiş, bürokratların, bakanların vb. yakını olan işe yaramaz devlet memuru tipinden kurtulmaya çalışan yığıla emekçiye bu söylem cazip gelebiliyor. Kastlaşmış ve kurumlaşmış bu işleyişin sistemin bir parçası olduğu hiç düşünülüyor.

Bu yeniden düzenlemeyle asıl hedefin ne olduğu hükümet programında kamu personeli yönetimi başlığı altında ifade edilenlerle ortaya konuluyor. Hükümetin "hantal" ve "verimsiz" olarak nitelendirdiği kesim hiç de halkın anladığı gibi işe yaramaz bürokrat takımı değil. Hükümet programında, "Planlama, karar verme,



denetleme ve danışma görevini yürüten üst kademe yöneticilerinin 'istisna-i memur' statüsünde çalıştırılmalarını sağlayacak yasal düzenlemeler gerçekleştirileceği", "Kamuda yöneticiler ile çalışanlar arasında yapılacak sözleşmelerle performans yöntemi geliştirileceği, uzun vadede performansa dayalı ücret sistemine geçileceği" belirtilmiş. Bu şu demek; halkın kurtulmaya çalıştığı bürokrat takımı "istisna", yani dokunulmaz, iş güvencesi anayasal güvenceye alınmış memur olacak; hizmet üreten, emeğiyle geçinen emekçi ise sözleşmeli personel. Kalabalık sınıflarda teknik imkansızlıklarla boğuşan, günde 6 saat derse giren, karşılığında ise aldığı komik zamlarla ücreti enflasyon karşısında eriyen eğitim emekçisinin ya da günde 100 hastaya bakan, gece mesailerine kaldığı halde ücreti gaspedilen, teknik donanımdan yoksun gece-gündüz çalışan bir sağlık emekçisinin iş güvencesi kalmayacak. Kamu emekçileri "istisna-i memur"la yapacağı sözleşme gereği sergilediği "performansa" göre ücret alacak.

Acil eylem programında ise şu ifadeler yer alıyor: "Devlet Personel Rejimi Reformu ile bütün kamu ve kuruluşlarında norm kadro uygulamasına geçilecektir.", "Yerel düzeyde sivil toplum katılımı sağlayacak kent konseyleri kurulacaktır." Bu saldırılar Toplam Kalite Yönetimi gibi uygulamalarla desteklenirken, benzer ifadeler acil eylem programında yer alan "Yerel yönetimler reformu"nda da bulunuyor. Hedeflenen kamu hizmetlerini ve çalışanların istihdamını yerel yönetimlere devretmek.

Yerel yönetimler reformu

Acil eylem planında; "Taşra teşkilatlarının ve personelin aşamalı bir program dahilinde il idarelerine bağlanacağı", "Yerel düzeyde sivil toplum katılımının sağlanacağı kent konseylerinin kurulacağı", "Bakanlıkların taşradaki görev ve yetkilerinin Valiliklere ve İl Özel İdarelerine devredileceği. Yerel tercihler dikkate alınarak, sağlık, eğitim, kültür, sosyal yardımlaşma, turizm, çevre, köy hizmetleri, tarım, hayvancılık, imar ve ulaşım hizmetlerinin il düzeyinde karşılanması sağlanacağı", "Yerel yönetimlerin görev ve yetkileri geniş bir çerçevede yeniden belirleneceği" vb. ifadeler yer alıyor.

"Yerel düzeyde sivil toplum katılımının

sağlanacağı kent konseyleri"nin bileşimi ve işlevi henüz belirsiz. Ancak bu konseyin içine sendikaları, DKÖ'leri, meslek odalarını vb. alarak yerel düzeyde ESK benzeri oluşumlar yaratma, böylece sendikaları da suça ortak ederek toplumsal muhalefeti dizginleme hesabında olabilirler. Ya da "sivil toplum katılımı" adı altında sermaye temsilcilerinin bu konseylerde dilediklerince at oynatmasının önü düzlenmek isteniyor olabilir.

Bu saldırılar hayata geçerse ne olacak?

Birincisi, birçok kamu kuruluşu, çalışanları ile birlikte tasfiye edilecek. Kamu arazileri belediyelere devredilerek yeni "kazanç" kapıları açılacak.

İkincisi, yerel yönetimler arasında yer alan belediyelere eğitim, sağlık vb. kamu hizmetlerinin devredilmesi söz konusu olacak. Halihazırda belediye bünyesinde bulunan temizlikten taşımacıya, bakım ve onarımdan çevre düzenlemeye kadar bir dizi alan tümünden ya da kısmi olarak özel şirketlere devredilmiş durumda. Buralarda çalışanlar ise sözleşmeli, taşeron personelden oluşuyor. Bu demektir ki, belediyelerde, eğitim, sağlık vb. kurumlarda "devlet memuru" statüsüyle çalışan emekçiler de sözleşmeli, taşeron personel statüsü altında çalıştırılacak.

Üçüncüsü GATS gibi anlaşmalar, İMF'ye verilen niyet mektupları, AB katılım ortaklığı belgesi vb. uygulamalarla kamu hizmet alanları uluslararası sermayeye açılacak. Bunun sonucunda kamu sektöründe çalışan onbinlerce çalışanın iş güvencesi kalmayacak. Devlet "sosyal devlet" anlayışının son kırıntılarından da kurtulmuş olacak. Yerli ve yabancı sermayeye yeni kâr alanları açılacak. Kamu hizmetleri özelleştirilecek ve pahalılaşacak. Temel kamu hizmetleri olan sağlık, sosyal yardım, sosyal hizmetler ve eğitim hizmetleri kamusal alanın dışına çıkarılarak, para karşılığı faydalanılabilen piyasa malı haline gelecek, vb...

Kamu sektöründe esnek çalışmanın adı: Norm kadro

Norm kadro, kamuoyunun gündemine daha çok eğitim alanındaki uygulamalarla girmişti. Oysa norm kadro uygulaması tüm kamu sektörlerini kapsayan bir saldırdır. Norm kadro uygulamasıyla kurumun analizi

yapılır. Örneğin Milli Eğitim Bakanlığı kendi bünyesi içinde mevcut uygulamaları değerlendirir, yeniden yapılanmak için bir kısmı halihazırda devam eden bir kısmı yeni işleyişin hayata geçmesini planlayan şemalar önerir. Bakanlığın faaliyetini sürdürebilmesi için hangi işlerin memur, sözleşmeli ve sürekli işçiler kanalıyla yürütüleceği ve hangi nitelikle personel istihdam edileceğini tespit eder. En sonunda kurum ile çalışan sayısını değerlendirir. Yığılma olan bölgelerde, çalışanın hiçbir öznel durumunu gözönüne almadan, isteği ve iradesinden bağımsız olarak kaydırma ya da ek görevlendirme yapar. Böylece kadro açığı yeni kadro olarak değil mevcut olanı kaydırarak kapatma yoluna gider.

Norm kadro hem iş güvencesine vurulmuş önemli bir darbe, hem de “aynı paraya daha çok iş” mantığı ile emekçinin sırtındaki yükü artıran bir uygulamadır. Düzenli istihdamı ortadan kaldıran, çalışanların görev yerlerinin değişmesine neden olan, “ihtiyaç” halinde çalışanların farklı yerlerde, bazen birden fazla işyerinde görevlendirildiği, işyerinin parçalandığı bir uygulamadır. Bu uygulamayla çalışma yaşamı esnekleşir.

Performansa bağlı ücret

Bu uygulamayı “Kamu ve personel yönetimi”, “Yerel yönetimler” ve Toplam Kalite Yönetimi ile birlikte ele almak gerekiyor. Çünkü hükümet programında reform adı altında sunulan herbir uygulama birbirini destekler tarzda ele alınmış. İşyeri özelleştirilen, iş güvencesi ortadan kaldırılan ve sözleşmeli personel olarak görevine devam eden kamu emekçilerinin “Performansa bağlı ücret” uygulaması ile dayanışma duygusu yokediliyor. Emekçi emekçiye düşman hale getiriliyor. Rekabet ortamı yaratılıyor ve en az ücretle en çok iş yapılması hedefleniyor. Bu uygulama ile aynı işi yapan iki kişinin performanslarının farklı olması gerekçesi ile farklı ücret alması söz konusu olabilecek. Sistem, yine aynı kişinin de aydan aya veya yıldan yıla performansına bağlı olarak değişik ücret almasını sağlayacak. Uygulama bununla da sınırlı değil. Ücretteki farklılık işyeri performansına da bağlı olabilir. İşyerinin kârlılığı düşerse kişisel performans iyi bile olsa, ücret düşük olabilir.

Bu uygulamayla işveren baskısının yanı sıra iş arkadaşı baskısı da olanaklı hale gelecek. Bir işletmede kişinin “verimli” çalışması yetmiyor, aynı zamanda iş arkadaşlarının da “verimli” olması gerekiyor. Muhbircilik, idareye (patrona) yalakaçlık, rekabet, çalışma ortamına, iş arkadaşlarına ve işe yabancılaşma işyerinin kurallarını belirleyen bir uygulama halini alacak. Birkaç ay önce medyada “demokratikleşmenin” “sevimli” bir uygulaması olarak lanse edilen bir haber yer almıştı. Artık öğrencilerin de öğretmenlerine not vereceği haberin ana konusuydu. Bununla, patronun, “işçisi”nin performansı hakkında “müşterisi”nden düşünce alması sağlanmaya çalışılıyor. Kitlelerin bilincini bulandıran bu tarz “şirin” haberlerle kamuoyu hazırlanmak isteniyor.

Personel rejimi yasası

Tüm bu saldırıları uygulamaya geçirmek için hükümetin önünde 657 sayılı yasa gibi bir engel bulunuyor. Tüm geriliğine rağmen bu yasa devlet memurlarının “iş güvencesi”ni anayasal güvence altına almaktadır. Son on yıldır 657’yi değiştirmeye, personel rejimi yasası ile 657’yi boşa çıkarmaya çalışan sermaye devleti bu konuda da hızlı adımlarla ilerliyor. Hükümet yetkililerinin açıklamalarında içeriği ve kapsamı belli olmayan bir “Personel rejimi yasası” taslağı üzerinde çalıştıkları ifade ediliyor.

AKP’nin acil eylem planında; “Devlet Personel

Rejimi Reformu ile bütün kamu kurum ve kuruluşlarında norm kadro uygulamasına geçilecek, göreve alma ve yükselmeye objektif kriterler getirilecek, statüler azaltılacak ve benzer statüler arasındaki ekonomik ve sosyal farklılıklar giderilecek, maaş ve ücret sistemi sadeleştirilecek ve dengesizlikler giderilecek, esnek çalışma usulleri getirilecektir.” deniliyor.

Personel rejimi yasası kamu emekçilerinin doğrudan “iş güvencesini” hedef alan bir saldırı. Bu yasayla kamu adına erk kullanan ve devletin asli ve sürekli işlerini yapan memurlara (yargı mensupları, müsteşar, genel müdür, müdür gibi bürokratlar, asker, polis gibi yaklaşık 400 bin kişiyi kapsayan bir kesime) dokunulmayacak, geriye kalanlar ise sözleşmeli personel olarak çalışma hayatına devam edecek.

Bu saldırı nasıl hayata geçirilecek?

AKP hükümet olduktan sonra basında sık sık kamuda “fazla çalışan” olduğu, aynı kadroya “8-10 kişi” alındığı, bir müdürün gereksiz yere çok fazla kalemi ya da yardımcısı bulunduğu vb. yönlü haberler çıktı. Kamuoyunu saldırıya hazırlamak için önce bu propaganda yürütüldü. Ardından daha önce de örneklerinin yaşandığı, “memuru” özendirme turları başlayacaktır. Özelleştirilen kurumlarda sözleşmeli personele daha fazla maaş ödenerek veya ikramiye vb. yöntemlerle emekçi bu saldırıya özendirilmeye çalışılacaktır. Bu yöntemlerin sökmediği yerde ya “zorunlu emeklilik” yoluyla ya da işten atma tehdidi

artık savunma çizgisinin dahi gerisine düşülmüş durumda. Ancak süreç sözü gereksiz kılacak bir hızla ilerlemektedir. Kamu emekçilerinin kaybedecek zamanı, boşa geçireceği tek bir günü kalmamıştır.

Bugüne kadar kamuda tasfiye saldırısı gündeme geldiğinde “kazanılmış haklarımıza dokunamazlar, arkamızda kapı gibi 657 var” vb. söylemlerle mücadeleden geri duran, “sağlık ve eğitim sektörüne bir şey olmaz” diyerek “bana dokunmayan yılan bin yıl yaşasın” mantığıyla hareket eden emekçiler süreci görmek ve harekete geçmek zorundadırlar. Söz konusu uygulamalar yasalastığı taktirde ne kazanılmış haklar ne de örgütlülük adına ortada hiçbir kısıntı kalmayacaktır. Kazanılmış hakları korumaktan aciz sendika yönetimlerinden emekçileri bilinçlendirmesini, işyerlerini harekete geçirmesini ve karşı süreci örmesini beklemek ise büyük bir yanılgı olacaktır.

Bu, sendika yönetimlerini rahat bırakmak ve süreci sırtını dönmek anlamına gelmemelidir. Saldırı paketi hakkında KESK’ten kapsamlı bir dosya hazırlamasını ve bunu işyerlerinde yürütülen bir eğitim çalışmasına dönüştürmesini istemek ilk elden yapılabilecekler arasındadır. İşyerlerinde konuyla ilgili işyeri toplantıları yapmak, işyerlerinde alınan kararların uygulanmasını sağlamak için şubelere baskı yapmak, şubelerdeki üye ve işyeri temsilcisi toplantılarına tüm üyelerle birlikte katılmak ve sendika yönetimlerini denetlemek diğer yapılması gerekenler arasındadır.



ile sürecin tamamlanması hedeflenmektedir.

Devlet memuru sayısının 300 binle sınırlandırılacağı, niyet mektuplarıyla İMF’ye de taahhüt edilmiş durumda. Toplu tasfiyenin kendisini zor durumda bırakacağını bilen AKP hükümeti, bugün “savaş ortamı”ndan yararlanarak saldırı paketini hızla hayata geçirmek niyetinde.

Devrimci bir mücadele programı oluşturulmalı, devrimci mücadele hattı örülmelidir!

Tablodan da anlaşılacağı üzere, tüm aşamaları adım adım planlanmış ve birbirini destekler tarzda örülmüş bir saldırı paketi ile son hazırlıklar hızla tamamlanmaktadır. Devletin kamu hizmetlerini sermayeye açma ve çalışanlarını tasfiye etme planı yeni olmadığı gibi sendikalar tarafından da bilinen bir gerçekliktir. Ancak sendika yönetimleri, bugüne kadar süreci önden karşılayacak bir mücadele programı oluşturmadıkları gibi, saldırı kapiya dayandıktan sonra da harekete geçmekte atıl ve etkisiz kaldılar. Bugün

Ancak mevcut haliyle işyeri örgütlülükleri sendikalardan ve eylemlerden uzak duran, aidatını ödemekle yetinen ve gerisine karışmayan üye profilinden oluşmaktadır. İşyeri örgütlülüklerini güçlendirmek ve aktif hale getirmek, hem işyeri gündemine saldırıların önemini ve aciliyetinin taşınmasıyla, hem de en diri ve bilinçli unsurların harekete geçmesiyle mümkündür.

“Reform” adı altında sunulan saldırı maddeleri somut biçimler aldıkça masaya yatırılıp incelenmeli; yasa taslakları şu maddesi iyi kabul edilebilir, şu maddesi kötü kabul edilemez tarzında ele alınmalı ve toptan reddedilmelidir. “İş güvencesi”ni anayasal güvenceye alıyor mantığıyla tüm maddeleri ve uygulamaları ile anti-demokratik olan 657 sayılı devlet memurları yasasını savunma yanlısına düşülmemelidir. Kamu emekçileriyle işveren arasındaki tüm kuralların “toplu iş sözleşmesi” ile belirlenmesi bakışıyla hareket edilmeli, savunmadan hak kazanmaya doğru evrilen mücadele programı oluşturulmalı, birbirini aşan sonuç alıcı eylem biçimleri temel alınmalıdır.

Kirli savaşa ve sendikal ihanete karşı savaşalım!

Emperyalist savaş hazırlıklarının tamamlandığı, işçi ve emekçilere yönelik ağır iktisadi-siyasi saldırıların yoğunlaştığı bir süreçten geçiyoruz. Önümüzdeki dönem işçi ve emekçiler cephesinden zorlu çetin mücadeleleri gerektiriyor.

Ancak sınıf hareketinin en büyük zaafı, tam da böyle bir süreci göğüsleyebilmenin şartı olan bağımsız bir sınıf hareketi olarak siyasi alanda kendini varedemeyişidir. Sınıfa en büyük barikatı sendikaların başına çöreklenmiş sendika bürokratları örmektedir. Bu hainlerin çeşitli siyasi süreçlerde, sermaye devletinin düzeni tahkim etme manevralarında, sınıfı bu politikalara yedekleme çabası sergilemişlerdir. Bu kimi zaman ESK gibi ihanetçi kimliği aleni olan platformlar üzerinden yapılmıştır, kimi zaman ise Emek Platformu gibi daha örtülü platformlar üzerinden...

Sonuçta sendikalar bu hainler tarafından sermayenin hizmetinde bir uzlaştırma/uyuşturucu aracına dönüştürülmüştür. Uygulanan politikalar ileri öncü unsurların da kötürümleşmesine yolaçmıştır. Yaratılan bu durum ise, bürokrat takımının elinde sınıfı arkadan hançerlemenin gerekçesi olabilmıştır. Nitekim metal ve tekstil TİS süreçlerinde alışlagelen danışıklı döğüşün bahanesi olarak sınıf hareketin verili durumu öne sürülmektedir.

Bu ihanet sayesinde işçi sınıfının düşürüldüğü durumdan güç alan sermaye devleti, işçi sınıfının tüm tarihsel kazanımlarını pazarlık konusu yapacak kadar pervasızlaşmıştır. Ortaçağ'ın sömürü koşullarının tekrar hayata geçirilmesini isteyebilecek kadar arsızlaşmıştır. Kıdem tazminatı, mesai ücreti, sekiz saatlik iş günü, haftasonu tatili gibi zorlu mücadeleler sonucunda kazanılmış haklar "esnekleştirme" adı altında gaspedilmektedir. Emegün kuralı ve tamamen keyfi bir sömürüye tabi tutulmasının önu açılmaktadır. "Emsal işçi", "alt işveren" vb. adlar altında, işçilerin

patronlar karşısında pazarlık edebilme gücü kırılmaya çalışılmaktadır. Bunun için de işçileri bir sınıf olarak değil sadece bir "birey" olarak ele alınması gerektiği fikri ortaya atılmakta, sınıfı atomize ederek onun bir sınıf olarak örgütlenmesine ket vurulmak istenmektedirler. Kısacası sendikal örgütlülüğün tamamen tasfiye edilmesi hedeflenmektedir. Ve bu kararların altına imza atanların bir kısmı işçi sendikalarının başkanlarıdır.

Bugün sendikal örgütlülük büyük bir güç kaybetmiş bulunmaktadır. Birçok sendikaların şubelerini birleştirmesinden, üye sayılarından düşüşten, hatta kimilerinin yetki sorunu yaşayacak olmasından da bu görülebilir. İşte böyle bir durumda sermaye sınıfı, adeta içten çökertilmiş bir yapıyı son vuruşu yaparak onu tamamen ortadan kaldırmak istemesine saldırıyor. 1475 sayılı iş kanununda istedikleri değişikliklerin yapılması için hükümetin elini çabuk tutmasını istiyor. Sermaye sınıfının dağıtmaya çalıştığı bu mevzi ve kazanımları işçi ve emekçiler kaybedecek olurlarsa eğer, yeniden kazanmak için geçmiştekinden çok daha ağır bedeller ödemek zorunda kalacaklardır.

Öte yandan işçi ve emekçiler için sonuçları çok daha ağır bir sosyo-ekonomik faturaya dönüşecek olan emperyalist savaşın çıkması an meselesidir. '91'deki savaşın işçi ve emekçilere yüklediği fatura; dolaylı vergilerin artırılması, ücretlerin düşürülmesi, grevlerin ve her türlü hak alma mücadelesinin yasaklanması, sınıfın mücadelecisi öncü kuşağının tensikatlar yoluyla tasfiye edilmesi, hak ve özgürlüklerin kısıtlanması vb. olmuştur. Bugünkü Irak saldırısının yükleyeceği fatura bundan çok daha ağır olacaktır. Çünkü sıcak savaşın içine girilmesiyle buna can kaybı da eklenecektir. Tabii her zaman olduğu gibi savaşın faturasını ödemek yine işçi ve emekçilerin "görevi" olacaktır. Sermaye sınıfı ise savaş ortamının yarattığı avantajları

kullanarak sömürsünü arttıracaktır.

Nasıl ki emekçiler deprem felaketinin yaralarını sarmaya çalışırken sermaye hükümeti mezarda emeklilik yasasını meclisten geçirdiyse, savaş döneminde çok daha ağır saldırı yasalarını bir bir hayata geçirecektir. Bu nedenle işçi ve emekçilerin kendi sınıf çıkarları için mücadeleyi yükseltmeli, kendi savaşını vermelidir. Varolan savaş karşıtı muhalefet ciddi zayıflıklarla yüzyüzedir. Sınıf cephesinden yeterli desteği görmüyor. Sendikaların başına çöreklenmiş bürokrat takımının adet yerini bulsun kabilinden birkaç göstermelik eylem düzenlemesi, savaş ortamında gösterecekleri tutumun aynasıdır. Emperyalist savaşa karşı tutarlı bir mücadeleyi, işçi sınıfının her alanda bağımsız çıkarlarını savunan ve bu doğrultuda hareket eden komünistler ve onlarla beraber hareket eden öncü işçi ve emekçiler verebilir ancak. Görev ve sorumluluk onların omuzlarındadır.

Tüm manipülasyon çalışmalarının yanı sıra sermaye devleti, savaş esnasında cephe gerisini güvence altına almak için şimdiden hazırlıklarını tamamlamaktadır. Bir yandan AB'ye uyum çerçevesinde demokratikleşme adımları atıldığı yönünde sahte hayaller yayarken, gerçekte ise savaş ortamına uygun olarak faşist kurumlarını hazırlamakta, yasalar çıkartmaktadır.

Yaklaşan sürece bilinç açıklığıyla yaklaşmak, devrimci sınıf mücadelesini geliştirmek, sınıf hareketinin önündeki engellere karşı mücadele etmek, komünistlerin ve öncü işçi ve emekçilerin önünde duran yakıcı görevdir. Bu hedefe ulaşmada sınıfın devrimci partisinin programı bizlere kılavuzluk edecektir.

Bir metal işçisi

Sendika ağaları sermayenin hizmetinde!

Yeni iş yasa tasarısı yasalastığı koşullarda, "esnek çalışma" yasal güvenceye alınacağı gibi, işçi sınıfının onyılları kapsayan mücadelesinin ürünü olan iş ve çalışma koşullarına ilişkin kazanımlarının tümü de ortadan kaldırılıyor. Çalışma süreleri, çalışma alanları esnetiliyor. Kıdem tazminatlarını almak imkansız hale getiriliyor. Ödünç işçi uygulaması ile işçi borsaları kurulup, işçinin çalışacağı alan belirsizleştiriliyor. Artık üretim yapılan alanda örgütlenmek sendikaların yetki almasına yetmeyecek, zira işyeri tanımı alabildiğince genişletiliyor. Üretim alanının yanı sıra pazarlama ve dağıtım alanları da işyeri kapsamına alınıyor. Böylece sendikal örgütlülüğün bulunduğu işyerlerinin çoğunda sendikaların yetkiyi kaybetmesi tehlikesi artarken, sendikaların yetki alacak çoğunluğu yakalamaları da oldukça zorlaşıyor.

Sendikal örgütlülüğü yoketme anlamına gelen bu saldırı karşısında da sendikal ihanet cephesi her zaman olduğu gibi sermayeye hizmet yolunu tutuyor.

Örgütsüzleştirme saldırısının yasal bir zemine kavuştuğu koşullarda iş güvencesinin hiçbir anlam ifade etmeyeceği açık. İş yasası zehiri, iş güvencesi ambalajı ile işçi sınıfına içerilmek isteniyor.

Tepkileri dizginlemek için sendika ağaları iş yasasının belli maddelerine itirazları olduğunu açıkladılar. Ancak itiraz noktalarında bile ortaklaşamadılar. Örneğin DISK "ödünç işçi" uygulamasına, işçileri "alınır, satılır, devredilebilir bir meta" haline getirdiği gerekçesi ile karşı çıktığını söylerken, Türk-İş ve Hak-İş bu karşı çıkışı gereksiz bulduklarını açıkladılar. Bu kayıkçı dövüşünden işçi sınıfının lehine bir tek kararın çıkmayacağı yeterince açıktır.

Maddelerin bir kısmına itiraz tartışması, yasa bu haliyle çıkarsa, alanlara inme vaadiyle birleşiyor. Mezarda emeklilik yasasının bu haliyle çıkması durumunda "gökkubbeyi başlarına yıkarız" sözleriyle esip gürleyen, ama çıktığında kıllarını bile kıpırdatmayarak yüzbinlerce işçinin işsizliğine girdabına sürüklenmesine neden olanlar da yine bu aynı hainlerdi. "Bu TİS'i imzalamayız, greve hazır olun" deyip, daha sözlerinin yazılı olduğu kağıdın mürekkebi kurumadan TİS'leri imzalayanlar da aynı hainlerdi.

Tarihleri ihanetlerin tarihi olan, işçi sınıfını arkadan hançerlemede tereddüt göstermeyen sendika ağalarından, iş yasasına karşı tutum almalarını

beklenemez. Böylesine ağır bir saldırıya rağmen, alt kademe sendika bürokratları da süreci izlemekle yetinmektedirler. Şubeler Platformu somut planda ortaya hiçbir şey koymamakta, varolan güçlerini harekete geçirecek bir mücadele programının hazırlanması için herhangi bir adım atmamaktadır.

Bu sürecin tersine çevrilmesinin biricik yolu, işçi sınıfının ortaya koyacağı mücadele ve direniş çizgisidir. Bunun için taban dinamizminin ürünü örgütlülüklerin yaratılmasıdır.

İşçi sınıfı ve emekçilere yönelik saldırı yeni iş yasasından da ibaret değildir. Kazanılmış hakların tümü tehdit altındadır. Zorunlu tasarruflar nemalarıyla birlikte gaspedilmek isteniyor. Personel rejimi yasası ile kamu emekçilerinin önemli bir kesiminin işsizlik kısılcasına alınması hedefleniyor. Bütçe sermayenin ve savaşın ihtiyaçları temel alınarak hazırlanıyor.

Emekçilere yönelik tüm saldırıların ve emperyalist savaş politikasının boşa çıkarılmasının tek yolu işçi sınıfı ve emekçilerin birleşik-militan-örgütlü mücadelesidir. Mücadelenin düzeyi, karşı koyuşun kiteselliği saldırıların püskürtülmesinde belirleyici olacaktır.

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü ve görevlerimiz

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar günü yaklaşıyor. Bahar sürecinin açılışını yapacak olan 8 Mart'ı bu yıl, derinleşen ekonomik krizin yarattığı yoksulluk ve sefalet ek olarak, emperyalist savaş ile karşılayacağız. Türkiye savaşın bir parçası olarak, son hızla hazırlıklarını tamamlıyor. Devletin emperyalistlerle yaptığı kan pazarlığı sonucu bu savaşta ülkenin emekçileri ciddi bir yıkım ile karşı karşıya kalacaklar.

Önümüz bahar ve 1 Mayıs'a kadar mücadele tarihimiz açısından temel önemde bir dizi gündem ile karşı karşıyayız. İşçi ve emekçileri ilgilendiren mevcut sorunları ve beraberinde her gündemi emperyalist savaş ile birlikte ele almak ve savaşa karşı mücadeleye yöneltebilmek durumundayız. Kuşkusuz bunlardan ilkinin 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü oluşturuyor.

Bu yıl 8 Mart'ta emperyalist savaşa karşı mücadele bilincini kadınlar arasında geliştirebilmek asli hedefimiz. 8 Mart'ta yürüteceğimiz kampanyada kadının çifte sömürsünü ezilmişliğini, işleyeceğiz. İşçi kadının sanayide yaşadığı sorunları, ev kadınlarının yaşadığı sıkıntıları anlatacağız. Ama tüm bu sorunları, emperyalist savaş ile bağını ortaya koyarak ele alacağız.

Kadının yaşadığı tüm bu sorunların kaynağında kapitalizm vardır. Kapitalizmin kâr hırsı işçi-emekçilere baskı ve sömürüyü, ezilen halklara emperyalist saldırganlığı dayatıyor. Öyleyse işçi sınıfı ve emekçilerin ezilen halklarla mücadelesi bir olmalıdır. Bu dönem "Emperyalist savaşa karşı işçilerin birliği, halkların kardeşliği!" öne çıkaracağımız slogan olacak. Ayrıca kadının çifte sömürsüne ek olarak, savaşın kadınlar üzerindeki yıkımını özel olarak işleyeceğiz. Çünkü savaş en çok kadınları ve çocukları vurur. Savaşın yarattığı ekonomik krizden dünyanın en yoksul kesimini oluşturan kadınlar daha fazla etkilenir. İşsizliğin ilk kurbanı kadınlar olur. Üretimde erkeklerin boşalttığı yerler ise çok daha düşük ücretle kadınlar tarafından doldurulur. Sömürü daha da derinleşir. Savaş koşulları altında kadına yönelik şiddet daha çok artar. Son dönemde gerçekleşen savaş ve emperyalistlerin müdahalelerinde sivil nüfusun daha fazla ölüyor olması, onların çoğunluğunu oluşturan kadınların hedefte olduğunu gösteriyor. Tecavüz savaş kuralı sayılıyor ve binlerce kadın işgal ordularının askerleri tarafından tecavüze uğruyor. Aynı zamanda fuhuş yaygın hale getiriliyor. (Ülkemizde Amerikan üslerinin bulunduğu yerler örnek gösterilebilir). Bu liste daha da uzatılabilir. Kısaca savaşlarda kadınlar ekonomik, sosyal, cinsel olarak daha ağır baskı ve saldırılarla karşı karşıya kalıyorlar.

Savaşın kadınlar üzerinde yarattığı yıkımın yanı sıra direniş boyutunu da öne çıkarmalıyız. 2. Dünya Savaşı'nda, Avrupa'da ve Sovyetler Birliği'nde kadınlar, sadece protesto gösterilerinin örgütlenmesinde, barışçıl eylemlerde ya da hastanede hastabakıcılık işlerinde değil, bizzat savaşın içinde, cepheye savaşıyorlar. Kadınları savaşa karşı mücadeleye sevk etmekten bahsediyorsak, bu mücadele içinde kadının özne olan yanını özellikle öne çıkarmalıyız.

Bu yıl 8 Mart'ta kadınlara yönelik sistematik bir çalışma yürütmeliyiz. Emekçi kadının yaşadığı sorunlar ve savaş gerçekliğini ele alacağımız propaganda materyallerini (özel sayı, afiş vb.) yaygın



bir şekilde kullanabilmeliyiz. Ancak bizim için bu çalışmada daha fazla öne çıkaracağımız bire bir kitle çalışması olacaktır. Geçtiğimiz 8 Mart çalışmasında kullandığımız, yer yer bazı alanlarda sonrasında da değerlendirilen anketi bu yıl da yapmalıyız. Anket, geçen yılın tecrübelerinden de görüldüğü gibi, kadınlarla bire bir tanışma, siyasal süreçlere, kültürel faaliyetlere ilgisini öğrenebilme açısından oldukça işlevsel bir araç. Bir dizi ilde yapılan anket çalışması sonucunda yüzlerce kadını tanışıldı, onlarca ile ilişki sürdürüldü. Bu yıl da anketleri farklı alanlara seslenebilmek, özellikle kadınların savaşa karşı tutumlarını öğrenmek ve mücadeleye sevk etmek

amacıyla kullanmalıyız.

Anket çalışmalarını çeşitli ev toplantıları, panellerle bütünleştirebilmeliyiz. Aynı zamanda bu toplantıları kadının ezilmişliğini ve mücadelesini anlatan çeşitli film gösterimleriyle de zenginleştirebilirsek, toplantılarımızın etki gücü daha da artacaktır. Yürüttüğümüz kitle çalışmasını, kadınlar arasında dayanışmayı ve kaynaşmayı, kadınların üretimde bulunmalarını ve kadınların da bir parçası olmalarını sağlayacak şenliklerle bütünleştirmeliyiz. Her çalışma somutta eylemli süreçlerle birleştirilebildiğinde daha fazla anlam kazanır. Kampanyamızı, biriktirdiğimiz güçleri mitinglere taşıma hazırlığıyla sürdürmeliyiz.

Bir diğer önemli nokta, 8 Mart'a yönelik çalışmayı 8 Mart'la sınırlı görmemektir. 8 Mart çalışmasını kadın çalışmasını süreklileştirmenin bir adımı olarak düşünmeliyiz. Tarihsel günler üzerinden yürüttüğümüz çalışmanın birikimlerine ve deneyimlerine yaslanarak emekçi kadınlar arasında kök salmayı amaçlamalıyız.

Zorlu bir döneme giriyoruz. Sermayenin saldırılarına ve emperyalist savaşa karşı emekçi yığınları harekete geçirmek için bizleri uzun soluklu bir mücadele bekliyor. Bahar sürecinin açılışını yapacak 8 Mart'a güçlü bir şekilde girebilirsek, önümüzdeki süreci daha güçlü örgütlemeye olanağımıza sahip olacağız. Bu bilinçle baharı kazanmaya!

Amerikancı Türk generallerin siyonizm aşkı

Hatırlanacağı üzere 2002 yılının Mart ayında Türkiye-İsrail arasında Tank Modernizasyonu Anlaşması imzalanmıştı. Generallerin doğrudan yönlendirmesiyle imzalanan anlaşma toplumun değişik kesimlerinden tepki toplamıştı. Zira siyonist İsrail ordusu işgal ettiği Filistin topraklarında benzeri görülmemiş şiddetle bir yıkım ve katliam yapmaya başlamıştı. Bu anlaşma, Filistin halkının katledilmesine doğrudan doğruya destek vermek anlamına geliyordu. Buna rağmen Amerikancı generaller anlaşmayı savunmuş ve "yüzde bin doğru" bir anlaşma olarak gördüklerini açıklamışlardı.

O günlerde iflas etmekle karşı karşıya bulunan İsrail Devlet Şirketi'nin bu anlaşma sayesinde yeniden toparlanma imkanı bulduğu basında dile getirilmişti.

M 60 Tank Modernizasyonu Projesi baştan beri şaibeli. Bu proje dönemin İstanbul milletvekili Azmi Ateş'in soru önergesiyle meclis gündemine taşındığı halde kısa sürede gündemden düşürülmüştü. Bu arada anlaşmaya karşı çıktığı için projenin ilk müdürü Sadık Yamaç görevinden alınmış, yerine atanan Sezai Öztürk de anlaşmanın imzalanmasından hemen önce istifa etmişti. Yani generaller ne pahasına olursa olsun anlaşmayı yapmaya kararlıydılar.

Bir yıla yakın bir süredir gizlenen belgelerin açığa çıkmasıyla söz konusu anlaşma için ödenen bedelin 27 milyon dolar fazla olduğu ortaya çıktı. Böylece proje müdürlerinin görevden alınmasının ve istifa etmesinin (ya da ettirilmesinin) nedeni de

anlaşılmış oldu. Savunma Sanayi Müsteşarlığı anlaşmanın ayrıntılı dökümünü incelediğinde, tank modernizasyonunun 688 milyon dolara mal olduğunu saptadılar. Oysa anlaşma 681 milyon dolar üzerinden yapılmıştı. Bu farkı tespit eden yetkililer anlaşmaya şerh koydular ve Genelkurmay Başkanlığı'na bir yazı göndererek Türkiye'nin bu anlaşmayla 27 milyon dolar zarara uğrayacağını bildirdiler. Ancak dönemin Genelkurmay Başkanı Hüseyin Kıvrıkoğlu ve ikinci başkanı Yaşar Büyükanıt, olaya el koyarak 688 milyon doların ödenmesini sağladılar. 13 Ağustos 2002'de Milli Savunma Bakanlığı, Kara Kuvvetleri Komutanlığı ve Savunma Sanayi Müsteşarlığı'na "ivedi" olarak gönderdikleri bir yazı ile olayı örtbas ettiler. İşin kılıfını da uyduran generaller, 27 milyon doların (yaklaşık 45 trilyon lira) "risk maliyeti" ve "hesaplanamayan giderler" olarak gösterilmesini istediler.

"Yurtta barış, dünyada barış" ilkesini benimsediklerini iki de bir tekrarlayıp duran Amerikancı generallerin, iç politikada neler yaptıklarını 12 Mart ve 12 Eylül askeri faşist darbelerinden biliyoruz. Dış politikadaki tutumları ise ABD emperyalizmine uşaklığın yanı sıra, Ortadoğu'nun en katliamcı devleti İsrail ile stratejik işbirliğine girerek ve milyar dolarları bulan anlaşmalarla ortaya koyuyorlar. Bu arada İsrail, batmak üzere olan şirketi kurtaran anlaşmayı imzalayanlara, dahası kendisine fazladan 27 milyon doların ödenmesi için ön ayak olanlara düşen payı elbette ödemiştir.

Ciddiyetsizliğin son perdesi/7

Bu kafayla “öncü” değil ol

Oportünizm ve kuyrukçuluk onların karakteridir demiştik. Bu niteleme MLKP'nin bütün bir tarihi ile kanıtlanabilir açıklıktadır. Bu eleştirinin sınırlı alanı içinde bile bunun çok sayıda örneğini görmüş bulunuyoruz. Bu örneklerin kuruluşundan bugüne MLKP'nin tüm siyasal yaşam sürecine yayılmış olması, söz konusu özelliğin yapısal niteliğine ve bu temelde sürekliliğine bir göstergedir. Yıllardır farklı devrimci çevrelerden bu harekete gelen farklı içerikte eleştirilerin hep de aynı ortak nitelemede, onun “omurgasızlığı” görüşünde birleşmesi de bu açıdan bir rastlantı değildir. Bu, bu hareketin kendine özgü belirgin ve bağımsız bir çizgiden yoksunluğunu, olduğu kadarıyla da bu çizgide ısrarlı ve kararlı davranmadaki yetenezsizliğini anlatmak için kullanılan bir nitelemedir.

“Öncü partiden önder partiye”!

MLKP, ideolojik ve programatik olarak kendi ekseni üzerinde duramayan, ona buna özenmekten, onun bunun kuyruğunda sürüklenmekten bir türlü kurtulamayan bir harekettir. Deyim uygunsu onun kendi bayrağı yoktur; o başka bayrakların ardından sürüklenmeyi adeta bir karakter özelliği haline getirmiştir. '90'lı ilk yıllarda onun modeli, boğazına kadar tasfiyeciliğe batmış TDKP'dir. '90'lı yılların ortasında, semt hareketliliğinin yarattığı temelsiz ya da abartılı umutlar üzerinden bu kez DHKP-C'dir. Gazi direnişi bir süre için buna büyük bir güç kazandırmış, semt hareketliliğinin kısa sürede hız kesmesi ve umutları boşa çıkarması ise yeni bir arayışa neden olmuştur. Kabaca 2. Kongre dönemine (1997) denk gelen aşamada bu kez özenilecek ve giderek ardından sürüklenilecek güç artık PKK'dir. İmralı sonrası yeni bir boşluk, bir bunalım ve arayış dönemidir. 3. Kongre sonrası gelişmeler yeni modele açıklıklar getirmiştir, artık liberal solla aynı zeminlerde ve benzer biçimlerde politika yapılacaktır. Liberal sol yelpazede arkasından sürüklenilecek güç bir kez daha KADEK-HADEP'dir. Özel ilgi alanı ise Kurtuluş grubundan arta kalan liberallerin özel bir ağırlık oluşturduğu SDP'dir. Liberal sol yeni modeli oluşturduğuna göre, MLKP'nin bundan sonraki yeni açıklımlarını bu gözle izlemeyi buradan önemle ve kesin bir güvenle herkese hatırlatabiliriz.

Biz oportünizm ve kuyrukçuluk onların karakteridir diyoruz. Ama bilindiği gibi onlar 2. kongreden beri ve son olarak 3. kongre üzerinden “öncü partiden önder partiye!” şeklinde bir slogan kullanıyorlar. Kulağa hoş gelen tekerlemelerle tabanına geçici heyecanlar aşılacak Türkiye'nin küçük-burjuva sol kültüründe belirgin bir yer tutmaktadır. MLKP'nin hedef gösteren bu pek devrimci şiarı ise bunun yalnızca son bir örneğidir.

“Öncü” partiden “önder” partiye geçiş/sıçrama üzerine bu şiar, gerek Türkçe açısından gerekse devrimci sınıf partisinin öncü kimliği ve misyonu bakımından gerçekte boş bir yinelemeden öte bir şey değildir. Yine de biz, bunca yinelenmiş bu tekerlemeyle anlatılmak istenenin; teorik-programatik

ve politik-örgütsel kimlik planında bağımsız “öncü” kimliğe ulaşmış bir partinin, artık bu kimliğe dayanarak sınıfa ve emekçilere önderlik aşamasına geçmesi gerektiği olduğunu anlıyoruz.

Anladığımız doğruysa eğer, yılların müzmin kuyrukçuları üzerinde pek iğreti duran bir iddia ile karşı karşıyayız demektir. “Önder partiye” geçebilmek için “öncü” kimliği kazanmak zorunlu bir önkoşul olduğuna ve MLKP'de olmayanın tam da bu olduğu herkesin malumu olduğuna göre; “öncü partiden önder partiye!” şiarı bu açıdan da anlamsız, işlevsiz, sonuçsuz boş bir tekerlemeden başka bir şey değildir.

Başkalarının ardından sürüklenmeyi, hep geriden gelmeyi ve hep gecikerek görmeyi, bir kimlik özelliği haline getirenlerin “öncü” kimlikten sözetmelerine yalnızca tebessüm edilebilir. Kendi önünü bile göremeyen, kendi yönünü bile zamanında ve doğru dürüst tayin edemeyen bir hareket örneğidir MLKP. Yıllardır politikasının eksenine yerleştirdiği, politik yaşamını ve çalışmasını endekslediği Kürt sorunu/hareketi üzerinden örnekleyelim bunu. Böylece bu eleştirinin ağırlıklı ekseninden de fazlaca ayrılmamış oluruz.

Bir uçtan öteki uca, solcu sekterizmden sağcı kuyrukçuluğa!

Kürt uyanışının yeni dönemini simgeleyen 15 Ağustos eylemi 1984 yılında gerçekleşti. Bu tarihten dört yıl sonra, yani geleneksel devrimci akımların bu gelişmenin anlamını ve niteliğini iyi kötü farkettiler ve geçmiş tutumlarını parça parça gözden geçirdikleri bir aşamada, “TKP/ML Hareketi Merkezi Teorik Organı” *Partinin Yolu* hala, “*PKK Ulusal Reformcu Bir Hareketidir*” başlıklı uzun teorik incelemeler yayımlayabiliyordu (sayı: 15, Mart 1988). Bunun için kullanılan gerekçeler ise kitabılığın, hafiflik örneği bir doktrinerliğin, 12 Eylül öncesinden kalma önyargıların, ve en önemlisi de, aşırı bir subjektivizmin ürünü ve ifadesiydi. Oysa bu değerlendirmenin yayımlandığı dönem, PKK'nin ulusal özgürlük çizgisinde devrimci amaç ve ideallere bağlılıkta en samimi olduğu bir dönemdi.

MLKP öncellerinin bu tutumu terketmeleri için teorik-siyasal bakış değil fakat gelişmelerin pratik basıncı, Kürt halk kitlelerinin sarsıcı uyanışı gerekmişti. Fakat bu kez de, bilince değil kendiliğindenciliğe dayalı her değişim durumunda olduğu gibi, bir uçtan öteki uca savrulma yaşandı. '91 yazında toplanan TKP/ML Hareketi 4. Konferansı ortaya “bağımsız Kürdistan” şiarıyla çıktı ve serhildanlarda yükseltelen “biji Kürdistan” sloganını buna gerekçe olarak gösterdi. “Bağımsız Kürdistan” o tarihlerde PKK'nin temsil ettiği Kürt küçük-burjuvazisinin idealleştirilmiş hedefiydi ve olanaklı olabilirse eğer ancak Kürt burjuvazisinin sınıf egemenliğinde ifadesini bulabilirdi.

Özgür Kürdistan ile bağımsız Kürdistan tümüyle iki ayrı nitelikte olgudur; Kürdistan özgürlüğünü kazandığı halde bu durum ayrı bir devlet varlığını gerektirmeyebilir, tersinden de, Kürdistan ayrı bir

devlet varlığına kavuştuğu halde pekala özgür olmayabilir. Devrimci proletarya “özgür Kürdistan” istemini kayıtsız koşulsuz destekler; fakat somut anlamı ayrı bir devlet olarak var olma anlamına gelen “bağımsız Kürdistan” istemi karşısında, devrimin ve sosyalizmin genel çıkarları çerçevesinde, tümüyle somut tarihi durumun gerektirdiği bir tutum alır. Kendi bağımsız bayrağı olan, tüm milliyetlerden Türkiye proletaryasını temsil eden bir parti/örgüt, ulusal sorunda “özgürlük, eşitlik ve gönüllü birlik” hedefleriyle hareket eder. Ayrılmaya hakkını savunmayı ilkesel bir sorun olarak görür, fakat ayrılmaya isteğini somut bir durum olarak ele alır, tutum ve tercihini buna göre saptar. Devrimin ve sosyalizmin o anki genel çıkarları bu saptamanın belirleyici çerçevesini oluşturur. Sonuçta ezilen ulusun ortaya koyacağı farklı bir tercihe saygı duysa ve meşru bir hak olarak bunu içtenlikle savunsa bile...

2. Konferansı'nda (1986) devrimci PKK'yi “ulusal reformist” ilan edecek denli sığ bir konumda bulunan ve bu tutumu yıllarca sürdüren TKP/ML Hareketi, 4. Konferansı'nda (1991) bu kez PKK'nin temsil ettiği Kürt küçük-burjuvazisinin milliyetçi ideallerini kayıtsız koşulsuz destekleme çizgisine kaydı. “Kürt ulusunun devrimci ayrılma mücadelesini” desteklediğini ilan etti. (*TKP/ML Hareketi 4. Konferansı Belgeleri, Seçenek*, sayı: 7, Kasım-Ocak 1991-92, s.283-286) Konferansın ardından bu tutumu gerektirendiren yazılarında önüne, işçi sınıfı hareketi içinde “Bağımsız Kürdistan” sloganının ajitasyonunu yoğunlaştırma” görevi koydu. (*Seçenek*, sayı: 8, Şubat 1992, s.34). Daha birkaç yıl önce budalaca bir doktrinerlikle devrimci PKK'yi burjuva “ulusal reformcu” ilan edenler, bu kez tutup “Burjuva ulusal kurtuluşçuluğuna ödün korkusuyla ‘bağımsız Kürdistan’ şiarını benimsememe doktrinerliği” konusunda başkalarını yüksek perdeden eleştirme yolunu tuttular (s. 36). Bir uçtan öteki uca, solcu sekterizmden sağcı kuyrukçuluğa!

O günden bugüne Kürt sorununda hep liberal bir çizgi izlediler ve hep de Kürt hareketinin kuyruğunda hareket ettiler. MLKP'nin fiili kuruluşunun temellerini atan *Birlik Kongresi Belgeleri* bu konuda esasa ilişkin bir değişiklik getirmedi. Dahası, görmüş olduğumuz gibi bir bütün olarak “Kürt ulusu”nu stratejik güç mevzilenmesinin devrimci cephesi içinde tanımlayarak, kuyrukçu sürüklenişe bir de programatik ve stratejik bir temel kazandırmış oldu.

Eksik bırakmamak için eklemiş olalım. *Birlik Kongresi Belgeleri*'nde, konuya ilişkin bazı devrimci vurgular da yok değil. Sonradan izlenen liberal çizginin ışığında ele alındığında inanılmaz gibi görünüyor ama, belgeler sorunu, “Kürt ulusal devriminin başına nasıl geçileceği sorunu olarak” koyabiliyor ve bunu şu düşünceyle birleştiriyor: “Hareketimiz en başından itibaren Kürdistan proletaryasını da örgütlemeyi hedeflemektedir ve onun da öncüsü olma iddiasındadır.” (s.80) Daha genel planda ise, Türkiye işçi sınıfı içinde bir güç olmak, orada devrimci bir çekim merkezi oluşturmak, öteki

İsa olsa kuyrukçu olunur...

devrimci görevler için olduğu kadar Kürt ulusal hareketini yedeklemek bakımından da kavranması gereken belirleyici halka olarak tanımlanıyor (aynı yer).

Tutulan gerçek yolu ise biliyoruz. Dikkatler ve çalışmanın ağırlık merkezi semtlere verildi. Gazi'deki halk hareketinin ardından bu daha kuvvetli bir biçimde teorize edildi ve böylece, yine *Birlik Kongresi Belgeleri*'nde yer alan bir başka düşünce, pratik yöneliminde MLKP'yi belirler hale geldi. Buna göre, büyük kentlerin gecekondü semtlerinde yoğunlaşan Kürt yoksullarını örgütlemek, "Kürt ulusal hareketi ile kurulan bir köprü olacak"tı (s.81). Kürt hareketiyle gerçek köprülerin tam da buradan kurulmaya çalışıldığını, bunun ise "yedekleme" üzerine o zaten pek iğreti duran sözleri tümünden anlamsızlaştırdığını biliyoruz. Kürt hareketini "yedekleme" hedefiyle yola çıkanlar, çok geçmeden onun değişmez yedeği haline geldiler. O günden bugüne durum bu olageldi; "yedeklenme", giderek kuyruğunda sürüklenme, bir sürekli durum/çizgi halini aldı.

İlkelere dayalı doğru ve sağlam bir tutumdan yoksunluk

Ama yine de bu, bizi, '90'lı yılların ortası ile bugünkü durumu aynılaştırma yanlısına götürmemelidir. '90'lı yılların ortasında ve hiç değilse söz planında, Kürdistan proletaryası bile PKK'ye terk edilmezken, bugün büyük kentlerin Kürt işçileri bile HADEP'e sunulabiliyor. İşte skandal olarak nitelediğimiz o HADEP yazısından bir pasaj:

"Seçim çalışmalarında zayıf bir şekilde işçi sınıfı ve emekçi milyonların taleplerinin de yer alması olumlu bir durum yaratmış ve oyların artmasına neden olmuştur, ama daha büyük bir destek sağlaması için yetmemiştir. Keza, kirlı savaş sonucunda göç eden yoksul Kürt köylüsü Batı'da işçileşmiştir. Ulusal sorunlarına bir de sınıfsal çelişkileri eklenmiş bu büyük kitle, emekten yana etkin bir siyaset izlemeyen HADEP çatısı altında örgütlenememiştir. Dolayısıyla HADEP, Batı'da da etkin bir kuvvet olarak ilerlemesi için, Kürt ulusal sorununun yanı sıra ezilen ve sömürülen milyonların talep ve şiarlarını da gündemine alarak politika yapmakla yüz yüzedir." (*HADEP "Türkiyelileşmek" için emekçileşmeli yazısı, Atılım, sayı: 7, 9 Kasım 2002*)

Böylesi bir yaklaşım tarzı, kendi bağımsız çizgisi/bayrağı olmayan müzmin kuyrukçuların tutumunu yansıtabilir ancak. Buradan yanısıyan, devrimci "öncü"lerin değil fakat liberal kuyrukçuların tavrıdır. Böylelerine sormak lazım, sahi siz niçin varsınız? Batıdaki Kürt işçisini de HADEP örgütleyecekse, bu onun misyonuysa ve siz de bu işi daha iyi yapabilmesi için ona gönüllü akıl hocalığı yapacaksınız, neden peki ayrı bir parti olarak varsınız ve neden "marksist-leninist komünistler" olmak iddiası taşıyorsunuz? Bir zamanlar, Kürt sorununda reformist yolu tutan her Kürt siyasal akımını, "ana darbenin doğrultusunun ateş menzili içinde" tanımlayan ve bunu da devrimci stratejinizin "bir

gereği olarak" gören sizler değil miydiniz? Bir zamanlar, devrimci olarak gördüğünüz bir PKK'ye "doğudaki Kürt işçisini" bırakmayı bile proletaryanın bağımsız devrimci konumuna ve misyonuna aykırı bulan sizler, bugün ulusal burjuva çizgide reformist bir partiye "batıdaki Kürt işçisini" bu denli kolay terketmekle en iflah olmaz kuyrukçular olduğunuzu kanıtlamış olmuyor musunuz?

Kuyrukçu oportünizmin en belirgin özelliklerinden birinin sınıf körlüğü olduğunu bu eleştiri boyunca birçok kez hatırlattık ve örnekledik. Onlar için HADEP ezilen bir ulus olarak "Kürtler" in partisidir, bundan ötesinin bir anlamı ve önemi yoktur. Bu partinin ideolojisi, programı, siyasal hedefleri ve tüm bunların kaynağını oluşturan sınıf niteliği/kimliği onları ilgilendirmiyor. Bu nedendir ki HADEP'in çalışmasında temel sınıfsal gerçekleri es geçmesini, sosyal sorunlara fazlaca dokunmamasını anlayamıyorlar ve bunu ciddi ciddi, "ulusal dargörüşlülük"ten kaynaklanan bir zaaf sanıyorlar. Bu çok bilinçli dargörüşlülüğünün gerisinde nasıl bir sınıf konumu ve tutumu saklı duruyor dönüp buna bakacaklarına, tutup ona gönüllü akıl hocalığı yapıyorlar, papazca öğütlerde bulunuyorlar.

"Ulusal dargörüşlülük", komünist ya da genel olarak devrimci bir akımda kendini bir zaaf olarak gösterebilir. Burjuva çizgideki ulusal reformist bir hareket ise bu bir zaaf değil, tamı tamına sınıf konumu, tutumu ve tercihinden gelen bilinçli bir davranıştır. HADEP'te bunu bir zaaf olarak ele almak ve ondan bunu aşmasını beklemek, eşyanın tabiatına aykırıdır ve sınıf körlüğünün tipik bir yansımasıdır.

HADEP'ten "emekçileşme" sini beklemek, onun kendi ulusal burjuva sınıf konumunu ve kimliğini terketmesini, temsil ettiği Kürt burjuvazisiyle tüm köprüleri atmasını, yolunu Kürt mülk sahibi sınıflardan köklü bir biçimde ayırmasını beklemekle aynı şeydir. Devrimci dönemdeki PKK üzerinden bir parça anlamı ve mantığı olan bu "ulusal dargörüşlülük" eleştirisi ve "emekçileşme" beklentisi, AB solu çizgisindeki sosyal-demokrat bir burjuva Kürt partisi için ileri sürülünce saçmalığın daniskası haline geliyor. Bu, Kürt işçi ve emekçileri saflarında burjuva ulusal reformist çizgi hakkında yeni hayaller yaratmaktır. Hala bu hayallere kapılmamış Kürt işçilerini de bu çizginin saflarına itmek, bunun gönüllü borazanlığını yapmaktır. İşte bunu yapanlar, yıllardır bu çizgi üzerinde hareket edenler, kuyrukçuluğu kendileri için karakter özelliği haline getirenler, bugün hala ciddi ciddi "öncü parti" olmaktan sözdebiliyorlar!

Kürt hareketinin devrimci çıkışını saptamada 5-6 yıl geriden gelenler, aynı şekilde onun adım adım devrimci konum ve kimlikten koparak reformist bir çizgiye kayışını da epeyce gecikerek saptayabildiler. Her iki durumda da bunu başarabilmeleri için teorik bilinç ve ilkesel yaklaşım değil fakat sarsıcı pratik olaylar gerekti. İlkinde bu, '90'lı yılların eşğinde Kürdistan'da patlak veren politik kitle gösterileriydi. İkincisinde, İmralı'da ortaya konulan teslimiyetçi ve tasfiyecı çizgi oldu. Kürt hareketini devrimci olduğu

dönemde reformist olarak niteleyenler, tam da "siyasal çözüm" çizgisiyle gerçekten reformizme yöneldiği bir dönemde bu kez "Kürdistan devrimi" üzerine dayanaksız güzellmeler yapmaya ve bunu kendi kuyrukçu politikalarına dayanak olarak kullanmaya başladılar.

Böylece, onlar hiçbir dönemde Kürt hareketi karşısında marksist ilkelere dayalı doğru ve sağlam bir tutum alamadılar derken neyi anlatmak istediğimizi, öncellerinden bugüne bütün bir MLKP tarihi üzerinden örneklemiş bulunuyoruz. Ve bununla biz, kendi bağımsız dünya görüşünden, ilkesel ve programatik temelinden ve taktiğinden yoksun bir hareket için "öncü parti" iddiasının boş bir laf olarak kaldığını, bu durumda "öncü partiden önder partiye geçiş!" üzerine lafların altı boş tekerlemeler olmaktan öteye gidemeyeceğini anlatmak istiyoruz.

Birbirini boşa çıkaran öngörüler

"Öncü" bilinç/kimlik konusunda, "önder parti hedefine kilitlenmeyi" temel bir görev olarak saptayan ve "3. Kongreyle önder partiye, zafere!" türünden pek iddialı yeni bir slogan formüle eden MLKP 3. Kongresi belgelerine de bakılabilir. Ne de olsa bu belgeler, en üst parti platformunun ürünleri olarak, MLKP'nin gelinen yerdeki en ileri bilinç düzeyini temsil ediyor olmalıdır. Fakat belge olarak bakabileceklerimiz, MK tarafından sunulan *Politik Rapor*'dan ibaret ve bu raporda da hem çok şey var ve hem de hemen hiçbir şey yok. Neredeyse tüm siyasal sorunlara bir biçimde değinilmiş, fakat hemen hiçbirinde elle tutulur bir görüş ya da değerlendirme ortaya konulmamış.

Politik Rapor'u, kendi ifadesiyle "iki kongre arası dönemin en önemli gelişmesi" olan Kürt sorunu/hareketi üzerinden, ayrıntılı olarak görmüş bulunuyoruz. Buradaki iki önemli sonuç, İmralı sonrasındaki özeleştirinin geri alınması ve Kürt hareketinin ardından sürükleniş çizgisine açıktan dönüştür.

Rapor'un iki kongre arası siyasal gelişmelere ilişkin genel geçer "analiz"leri özel bir anlam taşıyor. Nispeten ilgi çekebilecek bölüm "*Olanaklar, Olgular ve Gelişmenin Yönü*" başlıklı son bölüm olabilirdi. Burada ise, bir yandan gelişmelerin adım adım "devrimci durum yönünde ilerlediği" üzerine büyük umutlar (s.119 ve 122) ortaya konuluyor, öte yandan "önderlik boşluğu doldurulmazsa" eğer "işçi ve halk hareketinin bir çürüme sürecine girmesi" tehlikesi üzerine karamsar (s.117-118) saptamalar yapılıyor. (*Politik Rapor*'dan tüm aktarmalar *Partinin Sesi/36*'dandır...)

Umutlu öngörüler ortaya koyarken *Rapor*, "... işçi sınıfı, küçük ve orta köylülük, esnaf ve öğrenci gençlik bir yanardağ halindedir. Emperyalist savaş karşıtlığı, İMF'ye karşı güçlü tepkilerle birleşerek önemli bir politik kitle hareketini mayalamaktadır" (s. 119) diyor ve sorunu olayların "devrimci durum"a doğru gidişine şöyle bağlıyor: "Yönetenlerin eskisi gibi yönetemediği; bir yönetememe krizinin hüküm

sürdüğü günümüz koşullarında, sefaletin kitlesel boyutlara ulaşması, yönetilenlerin hoşnutsuzluklarını ifade eden tepkilerin birikmesi ve yer yer derin kaynaşma vb. olgular gelişmenin bir devrimci durum yönünde ilerlediğini göstermektedir.” (s.119)

“Gelişmenin bir devrimci durum yönünde ilerlediği” üzerine bu elastiki sözler bir “devrimci durum” öngörüsü bakımından gerçekte hiçbir şey ifade etmiyor. Sıralanan olgular biraz eksik biraz fazlasıyla bütün bir ‘90’lı yıllar için de söz konusuydu. O yıllar için “olgular gelişmenin bir devrimci durum yönünde ilerlediğini göstermektedir” saptamasını yapmanın anlamı neydiyse bugün için de ancak odur. Fakat burada bizi, bu iyimsir öngörü ile, yalnızca bir sayfa önce, “önderlik boşluğu”nun doldurulamaması durumuyla ilişkilendirilen karamsar öngörünün oluşturduğu büyük karşıtlık ilgilendirmektedir.

Lenin, konu üzerine çok bilinen makalesinde “devrimci durum”u ortaya koyan başlıca belirtileri sıraladıktan sonra, şunları söylüyor: , “Yalnızca tek tek grupların ve partilerin değil, aynı zamanda tek tek sınıfların iradesinden de bağımsız olan bu nesnel değişiklikler olmadan devrim -genel kural itibariyle- imkansızdır. İşte bu nesnel değişiklerin tümüne birden devrimci durum denir.” (*Seçme Eserler*, C. 5, İnter Yayınları, s.187)

Demek ki devrimci önderlik boşluğunun doldurulup doldurulmaması, “devrimci durum”un oluşması bakımından esasa ilişkin bir etken oluşturmaz. Ama bir sayfa sonra gelişmelerin “devrimci durum” a doğru gittiğini vurgulayan (ve bunu öteki sayfalarda ayrıca yineleyip duran) *Politik Rapor*, bir sayfa önce şunları söyleyebiliyor: “...önderlik boşluğu günümüzde daha da ağırlaşmış ve büyümüştür. Çözumsuzlük halinde işçi sınıfı ve halk hareketinin bir çürüme sürecine girmesi ve politik öncülerini de bu anafora çekmesi tehlikesi kendini dayatacaktır. Nitekim bugün yığınlar arasında, salt burjuva olanına değil, genel olarak politikaya ilgisizlik ve partisizlik eğilimi tarzında gelişen depolitizasyon, çürümenin bir biçimidir.” (s. 117-118)

Bu sözler ile “gelişmenin bir devrimci durum yönünde ilerlediği” üzerine döne döne yinelenen inanç bir arada olamaz. “Olgular gelişmenin bir devrimci durum yönünde ilerlediğini göstermekte” ise eğer, devrimci önderlik boşluğunun doldurulamaması kendi başına buna esasa ilişkin bir etkide bulunamaz. Zira “devrimci durum”un oluşumu, “yalnızca tek tek grupların ve partilerin değil, aynı zamanda tek tek sınıfların iradesinden de bağımsız” gelişmelerin bir ürünüdür. Devrimci önderlik sorunu, “devrimci durum”un gereğince değerlendirilmesi ve başarılı bir devrime dönüştürülmesi bakımından önem taşıyan bir temel sorundur. Ama yazık ki “öncü partiden önder partiye geçiş!” hedefine kilitlenen MLKP 3. Kongresi bu ayrımı yapamamaktadır. Birer sayfa arayla ortaya koyduğu siyasal öngörüler birbirini boşa çıkarmakta, böylece ortada yeni döneme yol gösteren açık bir “politik analiz” kalmamaktadır.

Yanlış zamanda yanlış sloganlar

Politik Rapor’da, “Öncü partiden önder partiye geçiş!” hedefine kilitlenenlerin “öncü” bilinci konusunda fikir veren başka bazı ilginç görüşler de var. Bunlardan biri, bugünün koşullarında “üretim denetlenmesi” şiarının ileri sürülmesi üzerinedir. 90. sayfada özelleştirme saldırısına ilişkin söylenenlerin ardından, 91. sayfada şunlar söylenmektedir: “... buna karşı durmak için, “*Özelleştirme terörüne karşı işyerlerimizi savunalım!*” ve yine, tıpkı vurgulanan şiar gibi, kriz koşulları altında devrimci bir rol oynayacak *‘İşçilerin üretimi denetlenmesi’* talebini öne sürmek, bugün işçi sınıfı mücadelesinin geliştirilmesi bakımından önemlidir.”

“Olanaklar, olgular ve gelişmenin yönü” konusunda herşeyi birbirine karıştıranlar ve bu arada siyasal mücadele alanındaki en temel marksist kavramlardan biri olan “devrimci durum”u yerli yerine

oturtamadıklarını gösterenler, şimdi de “kriz koşulları” ile “devrimci durum”u birbirlerine karıştırdıklarını ele veriyorlar. Kriz bu ülkede yıllardır var ve döne döne ağırlaşarak sürüyor. Ama hiçbir ciddi devrimcinin aklına kriz koşullarını gerekçe göstererek “İşçilerin üretimi denetlenmesi” şiarını ileri sürmek ve bu koşullar altında bunun “devrimci bir rol oynayacağını” ileri sürmek gelmemiştir. Zira her aklı başında devrimci gerçekte bunun tam tersinin doğru olduğunu bilir. Bizzat özelleştirme saldırısının yerli deneyimi (somutta Karabük örneği), üretimi denetlemekten de öteye devralmanın nasıl sonuçlar yaratabileceğini bize göstermiş bulunmaktadır.

Özellikle de taktiğe ilişkin bölümlerinde uluslararası deneyimi genelleştiren *Komünist Enternasyonal Programı*, “üretim denetlenmesi” şiarı üzerine şunları söyler: “**Devrimci dalga yokken**, Komünist partileri emekçilerin günlük ihtiyaçlarından yola çıkarak **kısmi şiarlar ve kısmi talepler** ileri sürmeli ve bunları Komünist Enternasyonal’in esas hedefleriyle birleştirmelidirler. Fakat bunu yaparken, önkoşulu devrimci bir durumun varlığı olan ve başka bir durumda kapitalist örgütler sistemiyle içiçe geçme şiarı haline gelen geçiş şiarları atmamalıdır (örneğin üretimin denetlenmesi sloganı ve benzeri). Kısmi talepler ve kısmi şiarlar doğru bir taktiğin mutlak koşulu iken, bir dizi geçiş şiarı kopmaz bir şekilde devrimci bir durumun varlığına bağlıdır.” (İnter Yayınları,, s.86, vurgular orijinalinde)

Bunlar basit gerçeklerdir ve özellikle “üretim denetlenmesi sloganı” üzerine söylenenler bu ülkede artık iyi kötü biliniyor olmalıdır. Zira kriz koşulları ile “devrimci durum”u birbirine karıştırarak “üretim denetlenmesi sloganı”nı ileri sürme budalalığı daha önceleri başkaları tarafından da gösterildi ve bu yerinde eleştirilere konu oldu. Ama tüm bunlara rağmen ve 2002 yılında, “üretim denetlenmesi sloganı”nın hangi koşullarda devrimci bir rol oynayabileceğini ve hangi koşullarda “kapitalist örgütler sistemiyle içiçe geçme” sonucu doğuracağını birbirinden ayıramayan bir “öncü parti” gerçeği ile yüzyüzeyiz, üstelik de kongresi üzerinden.

Aynı kafa karışıklığı kendini sınıf çalışması alanına ilişkin öteki önerilerde de göstermektedir. *Politik Rapor*’da havza ve il düzeyinde “işçi konseyleri” ve “memur konseyleri” önerilebilmektedir. Okuyoruz: “Vurgulanan tipteki örgüt biçimlerinden başka, sendikali-sendikasız tüm fabrika ve işletmelerde **işyeri komiteleri** ile, söz konusu komitelerin seçip göndereceği temsilcilerden oluşacak; (havza ve il düzeyinde) **işyeri komite temsilcileri konseyi** kurulması sınıfın örgütlülüğü ve hareketini gelişimi bakımından önemli roller oynayacaktır.” (s.93-94)

Daha ilerde işçi hareketinden memur hareketine geçiliyor ve aynı yerel konsey örgütlenmeleri bu kez onlar için öneriliyor: “İşçi kardeşleri gibi, emekçi memurlar da, **‘işyeri komiteleri’** ile, kent ölçeğinde **‘işyeri komite temsilcileri konseyi’** türü örgütlenmeler geliştirmek ... göreviyle yüzyüzedirler.” (s.99)

Bu pek devrimci önerileriyle “öncü parti”, mücadele ve örgüt biçimleri konusundaki derin kavrayışsızlığını ve aşırı subjektivizmini ele veriyor. Örgüt biçimleri sorunu mücadelenin düzeyi ve biçimleri sorunundan koparılıp tümüyle keyfi bir biçimde konuluyor ve doğrusu eşine az rastlanır bir ataklık gösteriliyor.

“Konsey” örgütlenmesi MLKP programındaki “sovyet” örgütlenmesi karşılığıdır. Konsey ya da sovyetler, “öncü parti” işçilere ve onların memur kardeşlerine önerdi diye değil de, mücadelenin belli bir düzeyinde ve bizzat kitle hareketinin kendi dinamizminden çıkarlar. Bu düzey tam da devrimci yükselişle ve onun bir devrim durumuna doğru büyümesiyle bağlantılıdır. Kitle hareketinin devrimci gelişiminin ürün olan konsey/sovyet/meclis türü örgütlenmeler, başlangıçta devrimci ayaklanma, zafer durumunda ise devrimci iktidar organları haline

gelirler. İşçi konseyleri şiarı da, tıpkı üretimin denetlenmesi şiarı gibi, bir geçiş dönemi şiarıdır; ileri sürülmesi ve elbette olanaklı hale gelmesi, devrim dalgasının yükseliyor olması ile sıkı sıkıya bağlantılıdır. Devrimci durumun olmadığı koşullarda bu türden bir şiar, hayatta karşılık bulamamasından bağımsız olarak, konsey örgütlenmesinin içini boşaltmak ve onu gülünç bir oyuncak durumuna düşürmek anlamına gelir. (Aynı konuda bkz. *Komünist Enternasyonal Programı*, s.88. Komünistler bu sorunu, DHKP-C’nin “halk meclisleri” düşüncesinin eleştirisi çerçevesinde, 1996 sonbaharında ayrıntılarıyla ele aldılar.)

Fakat gariptir, “öncü parti” olarak MLKP, üstelik “önder parti hedefine kilitlen”diği bir gelişme aşamasında, devrimci strateji ve taktiğin bu en temel esaslarından habersiz görünüyor. Bunlar bir gazete makalesinde yer alsın, insan çala kalem yazılmış ve redaksiyondan geçmemiş bir yazının azizlikleri deyiş geçebilir. Ama söz konusu olan önden hazırlanıp bir parti kongresine sunulan, orada tartışılıp onaylanan ve kongreden uzun aylar sonra kamuyona sunulan bir metindir. Ve işte böyle bir metinde, bu denli saçma bir dizi görüş yer alabilmektedir. Demek ki “öncü parti”nin bilinç düzeyi gerçekten budur ve bu durumda onun yıllarca hep geriden gelmesinde, hep de arkadan sürüklenmesinde garipsenecek bir yan yoktur.

Öteki bazı sorunlar

Politik Rapor’un “*iç politik durum*” a ayrılmış bu ikinci ana bölümünde üzerinde durulabilecek başka sorunlu görüşler de var. Fakat seçtiğimiz örneklerden de farkedilebileceği gibi, biz daha çok sınıf mücadelesi ve devriminin yasalarıyla bağlantılı olanlar üzerinde durmayı, “öncü parti”nin bu açıdan durumu hakkında bir fikir edinmeyi tercih ettik.

Yine de ötek bazı konular hakkında birkaç kısa değinmede bulunalım. Bunlardan biri AB ve Türkiye ilişkilerine ilişkin değerlendirmedir. *Politik Rapor*’un değerlendirmelerine bakılırsa, gerekçeleri farklı olsa da, “Türk burjuva devletinin AB’ye girişi, ABD, AB ve sermaye oligarşisinin ortak stratejisine dönüşmüş” bulunmaktadır (s.81). Gerçi AB, Türkiye’nin kendisine yük oluşturacak ağır sorunlarının ve ABD’nin neden onu AB’ye sokmak istediğinin tümüyle farkındadır. Fakat “Yine de onlar Türk burjuva devletinin ABD’yle ilişkilenişini bozup değiştirmenin, AB’ye bağımlılığını güçlendirip derinleştirmenin en kestirme yolunun bu devleti saflarına kabul etmekten geçtiğini” bilmekteyler! (s.80) Bu orijinal değerlendirmeyi konuyla ilgilenen okurların dikkatine sunmakla yetiniyoruz.

Politik Rapor’un bir başka orijinal değerlendirmesi, 102-104. sayfalarda yer verilen köylülük ile küçük esnafın durumu üzerinedir. Değerlendirmeye bakılırsa, sermaye ve devleti, Kürt savaşından dolayı ve bu savaşta kitle desteğini korumak üzere, ‘90’lı yılların sonuna kadar bu kesimlere “zorunlu” tavizler vermiştir. Fakat tam da Kürt yenilgisinin ardından, nihayet bu kesimlere karşı da saldırıya geçmiş ve böylece “zorunlu rüşvet dönemi” de sona ermiştir. Gerçi bu pek orijinal yorum, anlatımının kronolojik akışı içinde, saldırıların gerçekte sürekli olduğunu, fakat son yıllardaki yeni krizler ve İMF saldırı programlarıyla bunların ağırlaştığını da söylüyor. Fakat her şeyi “katıp karıştırmak”, parti kongresine sunulmuş bir *Politik Rapor* için kolay hoşgörülebilir bir kusur değildir herhalde.

Politik Rapor kapsamında değinmeden geçemeyeceğimiz iki sorun daha var.

Bunlardan ilki, iki MLKP kongresi arası dönemde “emekçi semtlerin çehresinde” meydana gelen “önemli değişiklikler” üzerine. (s.99-101) *Politik Rapor*’un bu konudaki değerlendirmelerini oldukça önemli buluyoruz ve ekte yorumsuz olarak sunuyoruz. Belki buna yalnızca bir-iki soru ekleyebiliriz: Neden

semtlere yönelik çürütücü saldırı, üstelik semt çalışması yapanları da kapsayacak düzeyde, bu denli kolay sonuç verebilmiştir? Bunun semtlerin heterojen ve karmaşık sosyal-kültürel dokusuyla ne türden bir ilişkisi var acaba?

Öteki sorun, *Politik Rapor*'un reformist sola ilişkin değinmeleri üzerine. *Rapor*, iki kongre arası dönemde, "küçük-burjuva reformizminin sosyal-şovenist pratiğine, bir de, diktatörlüğün 19 Aralık katliamı sonrası ölüm orucu eylemi karşısında faşizmle uzlaşmayı eklediği"ni tespit ediyor. (s.115) Bunlara, SİP'in 28 Şubat'ın dümen suyunda hareket etmeye özel bir özen göstermesini; SİP'le birlikte EMEP'in 11 Eylül sonrasında sorunu "savaşa da teröre de karşıtlık" biçiminde koymasını da ekleyebiliriz.

Fakat biz asıl şunu sormak istiyoruz: *Politik Rapor*'un hakkında böyle ağır bir değerlendirme yaptığı bir reformist sol nasıl oluyor da 3. kongresinin hemen ardından MLKP'nin güç birliği muhatabı olabiliyor? Henüz bu derece alçalmadığı bir sırada "küçük-burjuva reformizmi"yle "genel sol birlik" içinde bile yer almayı kesin bir dille reddedenler, nasıl oluyor da "sosyal-şovenist pratiğine" bir de "faşizmle uzlaşmayı eklediği" bir dönemin ardından onu temel bir seçim ittifakının ana muhatabı olarak seçebiliyorlar?

Bu soruların yanıtlarını geçen bölümlerde vermiş bulunuyoruz. Buna burada şunu ekleyebiliriz; geçmişten beri kullanılan ve bu arada *Politik Rapor*'da bolca yinelenen "komünist ve devrimci hareket" tanımı, gerçekte MLKP için artık anlamını yitirmiştir. Gerçek yönelimleri ve pratiği tüm açıklığı ile gösteriyor ki, onun için artık reformist sol eksenli "genel sol birlik" vardır.

Saçmalıkta akıl almaz ısrar

"Öncü parti"nin bilinci konusunda bir fikir edinmek üzere *Politik Rapor*'dan kongre kararlarına geçiyoruz. MLKP 3. Kongresi, programdaki bazı küçük değişikliklerin yanı sıra "*Birlik Kongresi Belgeleri*" arasında yer alan "*Strateji belgesi*"nde de birkaç kelimelik ifade değişiklikleri yapmış bulunuyor ("kongre kararları" derken bunları kestiyoruz). Bundan anlıyoruz ki "*Strateji belgesi*" de bağlayıcılık bakımından MLKP programı ve tüzüğü ile aynı değerdedir; onda ifade değişiklikleri yapmak bile ancak kongre kararı ile olanaklı olabilmektedir. Bu doğrusu eğer, MLKP 3. Kongresi'nin bu belgeyi baştan aşağı gözden geçirmesi gerekirdi. Zira burada yer alan değerlendirmelerin önemli bir bölümü ya kendi mantığı içinde bile artık tümüyle geçersiz hale gelmiştir ya da bazı örneklerini görmüş bulduğumuz gibi pratikte bizzat MLKP tarafından artık terkedilmiş, ortada (kağıt üzerinde!) bırakılmıştır. (Durumun anormallliğini vurgulamak üzere bunu burada hatırlatmakla yetiniyoruz).

MLKP 3. Kongresi'nin "*Strateji belgesi*"nde yaptığı ifade değişiklikleri, "*Strateji ve Taktik Belgesinde Düzeltme*" başlığı taşıyor. Önce bu "düzeltme" kararının yayınlanmış metnini olduğu gibi görelim:

"Türk-Kürt, alevi-sünni, laik-şeriatçı vb. özgün karşıtlıklara dair Birlik Kongresi belgelerine ve parti çizgisine yapılan eleştiri ve itirazları yanlış bularak reddeden, bu konuda Birlik Kongresi'nin perspektif, analiz ve kararlarını teyit eden 3. Kongremiz, strateji belgesinin 'c) Devrimimizin gelişme çizgisi üzerine' başlıklı bölümünde yer alan 'Birincisi, Türkiye'yi antiemperyalist demokratik devrime ve bu devrimin zaferine götürecektir olan yolun, burjuvazi-proletarya, devlet-halk vb. açık sınıfsal ve siyasal karşıtlıklar yanı sıra, fakat bunlardan daha çok, Türk-Kürt, sünni-alevi, laik-şeriatçı gibi somut biçimler üzerinde yükselen bir

"Emekçi semtlerin çehresinde önemli değişiklikler.."

"2. Kongremizden sonraki yıllarda emekçi semtlerin çehresinde önemli değişiklikler meydana geldi. Daha 1996 sonundan itibaren inisiyatifi ele geçirmeye başlayan faşist rejim, görevli çeteleri ve resmi güçleri aracılığıyla tam bir toplumsal çürütme saldırısına girişti. Uyuşturucu, kadın bedeninin satılması, insani değerlerin ve dayanışma kültürünün yerine hayvani bir bireyciliğin ve bencilliğin geçirilmesi, lümpenliğin, serseriliğin, polis muhbirliğinin, ajanlığın ve mafyacılığın özendirilmesi, alkol tüketiminin sınırsızca yaygınlaştırılması bunların başında gelir. Bu, aynı zamanda, suyu çürütürken devrimci ve komünist hareketi çürütme planıydı. Faşizmin tüm bu konularda devlet terörü ve çete şiddeti eşliğinde belirli bir başarı elde etmesi, komünist ve devrimci hareketin emekçi semtlerde yürüttüğü politik faaliyetin gerilemesiyle, örgütsel daralma ve nitelik zayıflığıyla paralel tarzda ve uzun bir süreç sonunda gerçekleşti.

"İstanbul dışta tutulursa, 1996 sonrası süreçte belli başlı sanayi kentlerinin ve büyük şehirlerin emekçi semtlerinde sömürü düzenine ve faşizme karşı mücadele adeta dibe vurdu. İstanbul'da da büyük bir gerileme, daralma ve etkisizleşme süreci yaşandı. Hali hazırda bu gerçeklik değiştirilebilmiş değildir.

"Aynı yıllarda komünist ve devrimci hareket de, emekçi semtler cephesinde ciddi bozulmalar yaşadı. Su çürüdükçe suyun içinde hareket edenler de bundan paylarını aldılar. Kitlelere yabancılaşma, 'zorunlu bağış', zor kullanımında ilkesizlikler, milis kavramının ve içeriğinin bozulması, düşman sızmalarına açık hale geliş, sempatan çevrelerde ve tek tek bazı aktivistlerde lümpen-serseri kültürüyle uzlaşma, giderek ona ayak uydurma, disiplin yoksunluğu, politik kötümserlik ve umutsuzluk vb. gerçekler komünist ve devrimci hareketin emekçi semtlerindeki çalışma, örgüt ve militanlarının gerçekleri haline geldi." (*Politik Rapor*, s.99-100)

iç savaş ya da savaşlar serisinden geçerek gelişeceği" biçimindeki kısmın bir ifade eksikliği taşıdığı ve bunun, sorunun konuluşunun özüne uygun tarzda giderilmesi gerektiği düşüncesini yerinde bularak, söz konusu bölümün "Birincisi, Türkiye'yi antiemperyalist demokratik devrime ve bu devrimin zaferine götürecektir olan yolun, burjuvazi-proletarya, devlet-halk vb. açık sınıfsal ve siyasal karşıtlıkların yanı sıra, faşist diktatörlüğün kışkırtıp örgütleyeceği Türk-Kürt, sünni-alevi, laik-şeriatçı gibi somut biçimler üzerinde yükselen gerici bir iç savaş ya da savaşlar serisinden geçerek gelişeceği" biçiminde değiştirilmesini kararlaştırır." (*Partinin Sesi*, sayı: 36, s.126)

Herhalde hiçbir şey, MLKP'nin bugünkü teorik ve siyasal kavrayışının gerçekte ne olduğunu bu karar metninden daha iyi özetleyemezdi. Kendi nesnellığı içinde bu karar, gerçek bir kavrayışsızlığı yansıtanın ötesinde, teorik açıdan bir cehalet ve siyasal açıdan akıl almaz bir sorumsuzluk örneğidir. Devrimci olmak iddiasındaki bir parti düşününüz ki, kalkıp bugünün Türkiye'sinde hedeflediği devrimin, dahası bu devrimin zaferine giden yolun, sınıfsal karşıtlıkların yanı sıra, "faşist diktatörlüğün kışkırtıp örgütleyeceği Türk-Kürt, sünni-alevi, laik-şeriatçı gibi somut biçimler üzerinde yükselen gerici bir iç savaş ya da savaşlar serisinden geçerek gelişeceği"ni söyleyebilirdi! Burada bir düşünsel sapmadan çok bir düşünce bozukluğu ile yüzyüzeyiz.

Bu garip düşünce yıllardır "*Birlik Kongresi Belgeleri*"nin temel metinlerinden biri olan "*Strateji belgesi*" içinde duruyor. Zamanında, Birlik Kongresi'nin hemen ertesinde Perinçek ve bundan bir yıl sonra da MLKP'nin o zamanki reformist "yoldaşlar"ı üzerine atlayıp bu düşünceyle oynamış, onu devrimci hareketi karalamanın bulunmaz bir fırsatı olarak kullanmışlardı. Bunun temel ve bağlayıcı nitelikteki bir belgede hala yer alması, öyle anlaşılıyor ki gelinen yerde MLKP saflarındaki bazı devrimcilerde de rahatsızlık yaratmış, onların eleştirisi ve itirazları çerçevesinde konu 3. Kongreye taşınmıştır. Ve MLKP 3. Kongresi bunu, bu yerinde

eleştirileri ve itirazları, yıllar sonra da olsa bu budalalık örneği düşüncenin yükünden kurtulmanın bir olanağı olarak değerlendireceğine, tutup onu yeniden "teyid" etmeyi marifet sayabilmiştir. Yaptığı ifade değişiklikleriyle güya kusurlarından arındırarak! Oysa tersine, düzeltilmiş biçimiyle bu düşünce, eskisinden daha saçma bir içeriğe ve anlama büründürülmüştür. Ama MLKP'nin tepesindekilere bunu görüp anlayacak kafa ve sorumluluk duygusu nerede? Başlangıçta belki masumca bir budalalığın ürünü olan bir düşüncede yıllar sonra hala ısrar etmek, bunu yapanları içinden çıkamayacakları bir batağa sürükleyebilir. Nitekim ister devrimci ister reformist Kürt hareketinin kuyruğuna her biçimiyle yapışmayı bir değişmez çizgi haline getirenlerin bu davranışının gerisinde aynı zamanda bu türden orijinal düşüncelerin kaçınılmaz politik sonuçları vardır. Aynı şekilde, "Kürt ulusu"nu bir bütün olarak devrimci ilan eden ve stratejik saflaşmanın devrimci kutbuna yerleştiren programatik düşünce de bu orijinal saplantıdan çok ayrı değildir; onunla aynı mantığa oturmakta, benzer sonuçlara çıkmaktadır.

"Devrimin gelişme çizgisi" ve etnik/dinsel çatışmalar

Bu orijinal düşünceyi daha yakından görelim ve buna öncelikle yapılan düzeltmeden başlayalım. Karar metni, konuya ilişkin olarak "Birlik Kongresi'nin perspektif, analiz ve kararlarını teyit" ettiğini, bununla birlikte ilgili pasajın bir "ifade eksikliği" de

taşıdığını, bu eksikliğin "sorunun konuluşunun özüne uygun tarzda giderilmesi" durumunda ortada sorun kalmayacağını söylüyor. Pasajın ilk biçiminde; "Türkiye'yi antiemperyalist demokratik devrime ve bu devrimin zaferine götürecektir olan yolun" sınıfsal karşıtlıkların yanı sıra, "**fakat bundan daha çok, Türk-Kürt, sünni-alevi, laik-şeriatçı** gibi somut biçimler üzerinde yükselen bir iç savaş ya da savaşlar serisinden geçerek gelişeceği" söyleniyor. Yani ilk biçim, devrimin, sınıfsal karşıtlıkların yanı sıra **fakat ondan da çok**, etnik ve dinsel karşıtlıklardan doğacak çatışmalardan, bunlar ekseninde gelişecek bir iç savaşlar serisinden geçerek gelişeceğini ve zaferine ulaşacağını söylüyor. Burada yapılan düzeltmelerin ilki, "**fakat bundan daha çok**" ifadesinin atılmış olmasıdır. Ne var ki bu düzeltme, sorunun özünü değiştiren, akıl almaz anormallikteki düşünceyi bir nebze olsun hafifleten herhangi bir yenilik getirmiyor. İlkinde asıl ağırlık etnik ve dinsel karşıtlıklardan doğacak çatışmalara, bunların yolaçacağı "iç savaş ya da savaşlar serisi"ne verilirken, yapılan düzeltmeyle, devrimin zaferine giden yolda, sınıfsal çatışmalar ile etnik ve dinsel çatışmalara eşit şans tanınmış olunuyor. Yani saçmalık özü yönünden tüm görkemiyle yerli yerinde duruyor.

İkinci düzeltmede, etnik ve dinsel çatışmaların kaynağına işaret eden bir ilave yapılmış ve bu yolla kışkırtılacak iç savaş ya da savaşların gerici niteliği vurgulanmış (eklenen ifadeleri siyah olarak veriyoruz): "... **faşist diktatörlüğün kışkırtıp örgütleyeceği** Türk-Kürt, sünni-alevi, laik-şeriatçı gibi somut biçimler üzerinde yükselen gerici bir iç savaş ya da savaşlar serisi..."

"Türk-Kürt, sünni-alevi, laik-şeriatçı" çatışmasının gerici kaynağına ve bundan doğabilecek iç savaşların kesin gerici, karşı-devrimci niteliğine yapılan bu vurgular kuşkusuz yerinde olmuştur. Fakat işte tam da bu sayede, stratejik plan ve "devrimimizin gelişme çizgisi" tanımı içinde bunlara yer vermenin tüm akıl dışı saçmalığı da böylece açığa çıkmıştır. Zira hiçbir devrim, hele de onun zaferine giden yol,

“faşist diktatörlüğün kıskırtıp örgütleyeceği Türk-Kürt, sünni-alevi, laik-şeriatçı gibi somut biçimler üzerinde yükselen gerici bir iç savaş ya da savaşlar serisinden geçerek” gelişmez. Bu tamı tamına karşı-devrimin yoludur. Emekçilerin etnik ve dinsel temellerde birbirine kırdırılması ve onyıllarca giderilemeyecek düşmanlıklar içine itilmesi sayesinde, devrimin belki de uzun onyıllar için imkansızlaştırılmasının yoludur. Bunun ne demek olduğunu anlamak istiyorsak, basitçe eski Yugoslav cumhuriyetlerinde olup bitenlere bakmamız yeterlidir.

Dolayısıyla, bu ikinci düzeltmenin yarattığı açıklık temelinde, MLKP 3. Kongresi'nin bu saçma düşünceyi temelden reddetmesi, “*Strateji belgesi*”nden onu ve onu tamamlayan herşeyi çıkarıp atması gerekirdi. Oysa o böyle yapmak yerine, tutup bu düşünceyi ve onu üreten “perspektif, analiz ve kararları” yeniden onaylama yoluna gitmiştir!

Egemen sınıfların değirmenine su taşımak

‘90’lı yılların ortalarından itibaren devrimci akımlara yönelik ağır ve bayağı saldırılara yeniden başlayan Perinçek, *Birlik Kongresi Belgeleri*’nin yayımlanmasının ardından MLKP’nin hala sürdürmekte ısrar ettiği görüşleri bulunmaz bir fırsat olarak anında diline doladı; bir başyazısını bu konuya ayırarak, yukarıdaki saçmalıkları devrimci akımların MİT’in, kontrgerillanın oyuncağı haline geldiğinin kanıtı saydı. Bu alçakça bir karalamaydı; fakat “Türk-Kürt, sünni-alevi, laik-şeriatçı” çatışmasından geçerek gelişecek bir devrime ilişkin o aptalca düşünceler buna fazlasıyla malzeme sağlıyordu.

Ardından, 1995 Mart’ında, devletin Gazi provokasyonu yaşandı ve bu geri teperek devlete karşı büyük bir halk direnişine yolaçtı. *Atılım* o bildiğimiz ataklığı ile, konuya ilişkin yazılarının birinde, doğrudan devlete karşılık çizgisinde gelişen bu halk hareketini tutup tartışmakta olduğumuz orijinal saçmalığın bir doğrulanması saydı (sayı: 27, 8-15 Nisan ‘95). Tam da, MLKP’nin hala sıkıntısını çektiği ve 3. Kongresi’nde revizyona tabi tuttuğu o tartışmakta olduğumuz pasaja dayandırılan bu yorum, tepeden tırnağa saçma ve gerçek dışıydı. Gazi’de bir Alevi-Sünni çatışması değil, bunu kıskırtmaya yönelik bir kontrgerilla provokasyonu yaşanmıştı. Fakat provokasyon ters tepmiş, Gazi Mahallesi halkı öfke ve tepkisini faşist katillere ve devlete yöneltmişti. Yani Gazi’de, “*Strateji belgesi*”nde “özgün karşıtlıklar” adı altında (s.91) pek bilimsel tanımlamalara da konu edilen türden bir çatışmayla değil, tipik bir halk-devlet çatışmasıyla, tam da “açık sınıfsal ve siyasal karşıtlığa” dayalı bir çatışma ile yüz yüzedik.

Atılım’ın bu budalaca yorumunun ardından “*Strateji belgesi*”nin orijinal saplantısını bu kez o sıralar dolu dizgin bir tasfiyecilik süreci yaşayan *Özgürlük Dünyası* yazarları dillerine doladılar ve buradaki düşünce zaafiyetini kendilerince istismar ettiler. (Sayı: 78, Haziran-Temmuz ‘95, s.29-31) Düşüncenin sahipleri o zaman “komünist” olarak gördükleri ve “yoldaşlar” olarak hitap ettikleri bir kaynaktan gelen ve esası yönünden doğru da olan bu eleştiriden yararlanarak orijinal saçmalıklarını bir yana bırakacaklarına, verdikleri yanıtta deyim uygunsu iyice batağa battılar. (*Proleter Doğrultu*, sayı: 2, Ağustos-Eylül ‘95, s.36-46)

Daha genel bir tartışmanın bir bölümünü oluşturan ve 11 dergi sayfasını bulan bu uzun yanıt “*Demagojinin de bir sınırı olması*” başlığını taşıyor. Ama insan bu yazıyı incelediği zaman aynı şeyi onun yazarları hesabına da düşünüyor. 11 sayfalık bu laf kalabalığı içinde bir yandan orijinal saçmalık derinleştiriliyor, öte yandan ise yanıtı en net biçimde verilmesi gereken en önemli sorun üzerinden sessizce atlanıyor. İnsan koca yazı boyunca en kritik olan soruya herhangi bir yanıt bulamıyor. Uzun laf kalabalığı, tartışma dışı olan ve genel kabul gören bir sürü şeyi sıralıyor; ama tüm bunları tartışmalı sorunun özünden kaçmak için kullanıyor. Etnik ve dinsel

çatışmaları “devrimin gelişme çizgisinin” somut biçimleri olarak ele alan o garip düşüncenin/formülasyonun nasıl olup da savunulabildiğine yanıt vermektensezen kaçınıyor.

Proleter Doğrultu, o dönemki “yoldaşlar”ına verdiği yanıtta daha baştan kendini bir yanlış tanımlamalar ve tespitler batağına saplıyor. Sorunu tutup daha en baştan “Türk-Kürt, sünni-alevi, laik-şeriatçı çelişkisi” olarak tanımlıyor ve daha ilerde öfkeyle karışık bir güvenle soruyor: “**Birinci soru** şu; Anadolu coğrafyasında yüzyıllardır süregelen belirli tarihsel koşullarda oluşmuş bir ‘Alevi-Sünni’ çelişkisi toplumsal bir gerçek midir, değil midir?” Bunu az ilerde bir ikinci soru izliyor: “**İkinci olarak**; Aleviler Osmanlı İmparatorluğu dahil, Anadolu’da yüzyıllardır ezilmekte midir?” (s.40) Bu iki soruyu ise az aşağıda şu türden tanım ve tespitler izliyor: “Sünni-Alevi çelişkisi toplumsal bir gerçektir ve kökleri tarihin derinliklerindedir.” “Demek ki birinci veri, Alevi-Sünni kutuplaşması toplumsal bir gerçektir” (s.40)

Bu soruları soranlar, iki ayrı soruda birbirinden tümüyle farklı iki ayrı sorunu dile getirdiklerini gözden geçiriyorlar ya da bunları bilerek birbirlerine karıştırıyorlar. Alevilik ve Sünnilik iki ayrı kültür olduğu ölçüde, bu kültürlerin etkisi altındaki emekçilerin birbirlerine karşı tarihten kök alan önyargıları, buradan gelen mesafeli tutumları, kıskırtmalardan da beslenen yer yer pasif düşmanlıkları elbette “toplumsal” bir gerçektir. Ama bunu alıp toplumsal “çelişki” ve “kutuplaşma” olarak nitelemek ve toplum düzeyinde genelleştirmek, bununla da kalmayıp devrimci stratejinin bu “çelişki” ve “kutuplaşma”ları veri olarak değerlendirmesi gerektiğini savunmak, sorunun özünü tam da egemen sınıfların arzuladığı doğrultuda bozup karartmaktır.

Bu toplumda Aleviler ve Kürtler, onlarla birlikte öteki bazı dinsel azınlıklar ve azınlık milliyetler, sistematik biçimde eziliyorlar ve bu ezilmişliğin uzunca bir tarihsel geçmişi var. Fakat bu ezilmişlik, ulusal ve mezhepsel farklılıkların varlığından ve doğasından değil, egemen sınıfın çıkarlarından ve çıkarları çerçevesinde izlediği politikadan kaynaklanıyor. “Sünni-Alevi çelişkisi”, “Alevi-Sünni kutuplaşması”, “Kürt-Türk çelişkisi”, “Kürt-Türk kutuplaşması” üzerine ahkam kesmek, bunu derin “tarihi ve toplumsal köklere” oturtmak, böylece de nesnel bir “toplumsal-siyasal çelişki” mertebesine çıkarmak, tam da sorunun özünü ve esasını karartmak, sınıfsal nedenlerini ve kaynağını gizlemek, böylece egemen sınıfın değirmenine su taşımaktır. “Çelişki”, “kutuplaşma” ve nihayet “çatışma”, uluslar ve mezhepler arasında değil, ezilen ulustan ve ezilen mezhepten halk kitleleri ile egemen sınıf ve onların devleti arasındadır.

Çelişkinin bu tür bir tanımı nesnelidir ve doğası gereği devrimci bir anlam taşır, devrimci olanaklar barındırır. Çelişki bu gerçek biçimiyle ele alındığında, onun bir kutbunda ulusal ya da mezhepsel açıdan ezilenler, işin aslında da ezilen ulusun ya da mezhebin emekçi halk kitleleri, öteki kutbunda ise egemen sınıf ve onun devleti vardır. Sorun bu biçimde konulduğunda, egemen sınıfın oyunlarını bozmakla ve ulusal/mezhepsel ezilmişliği ona karşı bir silaha çevirmekle kalmayız, yanı sıra ezilen mezhep ya da ulus burjuvazisinin bu ezilmişliği kendi sınıf çıkarlarına alet etmeye yönelik girişimlerine de sağlamca bir set çekmiş oluruz.

Fakat sorunu, çelişkiyi, kutuplaşmayı ve nihayet çatışmayı “Alevi-Sünni” ya da “Kürt-Türk” ekseninde koyduğunuzda böylece onu baştan aşağı çarpıtılmış olursunuz. Ona egemen sınıfların arzuladığı ve ihtiyaç duydukları her durumda kendi sınıf çıkarları ve tercihleri doğrultusunda kullanabilecekleri bir biçim vermiş olursunuz. Bu ülkede onyıllardır devrimciler “Alevi-Sünni”, “Kürt-Türk” çelişkisi ve çatışması yaratmaya yönelik girişimleri, egemen sınıfın emekçileri yapay bir biçimde bölmek ve birbirlerine düşürmek oyunu olarak suçlayıp mahkum etmişlerdir. Fakat öte yandan Alevi ve Kürt ezilmişliğine sahip

çıkarak, mezhepsel baskı ve ayrıcalıkların kaldırılmasını, Kürtler’in özgürlüğünü ve hak eşitliğini savunmuşlardır.

MLKP, bu denli açık ve anlaşılır bir sorunu tutup içinden çıkılmaz hale getirmiştir. Ne adına? Devrimimizin ne türden “özgün karşıtlıklar” üzerinden geçerek zafere ulaşacağına özgün bir yorum getirmek adına! Burada saçmalığın bin türlü var ama devrimin ve devrimci düşüncenin zerresi yok.

Proleter Doğrultu’nun bilgiç yazarları bilgiç olarak niteledikleri “yoldaşlar”ına soruyorlar: “ÖD’nin bilgiç yazarlarına soruyoruz: ‘Alevi-Sünni, Kürt-Türk, laik-şeriatçı’ çelişkisi ve kutuplaşması, Türkiye ve Kürdistan’ın bugün, sosyal ve siyasal gerçekleri midir, değil midir? Yoldaşlar, bunları, MLKP-K icat etmedi, yaratmadı; o, sadece bir veri olarak kabul etti...”(s.43)

Bütün sorun da zaten bu “veri olarak” kabul ettiğiniz şeylerden çıkıyor. Sorunları nesnel toplumsal-siyasal özü ve kaynağı üzerinden koyacağımıza, tutup onları egemen sınıfın yerleştirmeye çalıştığı çarpıtılmış bilinç üzerinden koyuyorsunuz ve sonra da biz olanı “veri” aldık diyorsunuz. Temel sınıfsal çelişkilerin yanı sıra ezilen ulus ve mezhep gerçeğine, emekçilerin bir kesiminin buradan gelen çifte, hatta üçlü ezilmişliğinin devrimci sınıf mücadelesi için yarattığı olanaklara işarete edeceğinize, tutup etnik ve mezhepsel temele dayalı toplumsal çelişki ve kutuplaşmalardan söz ediyorsunuz. Bununla da kalmıyor işi iyice saçmalığa vurduruyorsunuz; bu çelişki ve kutuplaşmalara dayalı çatışmalar üzerinden devrime, giderek de devrimin zaferine yol alınabileceğini söyleyebiliyorsunuz.

Hala da savunma budalalığı gösterdiğiniz o orijinal formülasyonunuz nesnel mantığı yönünden tamı tamına bu anlama geliyor. Kaldı ki “*Strateji belgesi*”nin konuya ilişkin öteki bazı formülasyonları bunun hiç de rastlantı olmadığını ayrıca gösteriyor. İşte onlardan biri:

“Devrimin belli başlı özgün karşıtlıklar üzerinden iç savaşlar serisi halinde ve nispeten uzunca bir zaman dilimine yayılarak gelişmesi, dengesiz özellikler göstermesi, özellikle Batı’da merkezlerden çevrelere doğru bir gelişme eğrisi çizmesini belirleyen başkaca faktörler de söz konusudur. En başta, alevi-sunni, laik-şeriatçı, Türk-Kürt vb. karşıtlıklar, devrime olduğu kadar karşı-devrime de önemli yedekler sunmaktadır...” (s.91)

Son kongrede yapılan düzeltmeye göre, bu “özgün karşıtlıklar”ın ürünü çatışmalar, tümüyle faşizmin kıskırtmalarının ürünü olabilir ancak. Bunlardan doğacak iç savaşlar da bu nedenle tümüyle gerici ve karşı-devrimcidir. Oysa yukardaki pasajın ilk cümlesi devrimin tam da bu “özgün karşıtlıklar”dan doğacak “iç savaşlar serisi halinde gelişeceğini” söylemektedir. İkinci cümle ise yeterli açıklıktadır ve her şeyi ele vermektedir. “Alevi-sunni, laik-şeriatçı, Türk-Kürt vb.” biçimdeki bu “özgün karşıtlıklar” devrime önemli yedekler sağlamaktadır, her ne kadar benzer biçimde karşı-devrime de sağlasa da...

“*Strateji belgesi*” hesapların birçok bakımdan bu “özgün karşıtlıklar” üzerine yapıldığını ele veren çok sayıda düşünce içermektedir. Ama ne bizim yerimiz bunların her birini tek tek ele almaya olanak veriyor, ne de bunca açıklama ve kanıttan sonra artık buna gerek vardır. Sorun gerçekte yeterince açıktır; 3. Kongrede hala da savunulan bu düşünce çizgisi, devrimci olmak iddiasındaki bir parti için skandal olarak nitelenebilecek düzeyde bozuktur ve MLKP’nin “öncü parti” bilincinin nişanesi olmaya hak kazanmaktadır.

Bütün bunların ışığında son olarak söyleyeceğimizi daha en baştan söylemiş bulunuyoruz: Bu kafayla “öncü” değil olsa olsa kuyrukçu olunur...

Irak saldırısı, TC ve KADEK...

Serhat Ararat

Irak saldırısı ve işgal hareketi artık gün sayıyor. Saldırının takvimi açıkça telaffuz edilmeye başlandı. Bu saldırı ve işgal hareketi karşısındaki tutum konusunda saflar da belirginleşiyor. Gizli kapaklı pazarlıklarda pay kapma, söz ve etkinlik sahibi olma konusunda artık son sözler söyleniyor. Irak üzerinden uygulanmak istenen strateji salt Irak'la, salt Ortadoğu ile sınırlı değildir.

ABD'nin uzun vadeli olarak dünyayı rakipsiz yönetme, tek kutupluluğu güçlendirerek, daha etkili temellere oturarak sürdürme stratejik hedefleriyle karşı karşıyayız. Öyle olduğu içindir ki mücadele ve saflaşma dünya çapındadır. Irak saldırısı ekseninde ortaya çıkan ve belirginleşmeye başlayan saflaşma, önümüzdeki yılların ve on yılların uluslararası ilişkileri ve çelişkileri konusunda da önemli ipuçları vermektedir.

Almanya-Fransa ekseninde ABD'nin dünya hegemonya stratejisine karşı başlayan duruş, buna karşılık ABD'nin Avrupa'nın sekiz ülkesini yanına çekme hamlesi, TC'yi Irak işgal hareketinin etkili bir unsuru haline getirme çabaları, uç vermeye başlayan yeni saflaşmanın nitelikleri konusunda önemli bir fikir vermektedir. Gündemin ana sorusu şudur:

ABD, dünyayı tek başına, rakipsiz, askeri işgal, askeri üsler ve denetim ile bir sömürgeci imparatorluk gibi mi yönetecek; yoksa diğer emperyalist devletlerle hiyerarşik bir diziliş ve bu bağlamda bir uzlaşmayla mı?

Açık ki ABD kararını birinci sıktan yana vermiştir. Bu karar, Sovyet blokunun çökmesi ve tek kutuplu bir dünya gerçekliğinin varlığı ile birlikte verilmiştir. Ve o günden bu yana dünyayı bu stratejik-politik tercihi doğrultusunda yönetmeye çalışmıştır. 1. Körfez Savaşı'nın temel amacı da buydu. Bu savaşın amacı tek başına Saddam'ı Kuveyt'ten çıkarmak ve etkisizleştirmek, Kuveyt ve bölge petrollerini kontrol altına almak ve giderek bölgede Yeni Dünya Düzeni'ni kurumlaştırmak değildi. Bunlarla birlikte diğer bir temel amacı, tek kutupluluğu ve dünyayı tek başına yönetme stratejisini diğer güçlere kabul ettirmektir.

ABD, 11 Eylül olaylarından sonra bu stratejik yönelimini daha açık, daha pervasız ve dolaysız ifade etmeye ve tüm dünyaya dikte ettirmeye başladı. Afganistan işgali, Orta Asya ülkelerinde kurulan birçok askeri üs ve yakalanan siyasal etkinlik bu stratejinin uygulanması ve doğrulanmasından başka bir şey değildir. Eli kulağında olan yeni Irak saldırısının ve işgal hareketinin özü de budur. Olası rakiplerini petrol yataklarından ve hatlarından uzak tutmak, askeri, siyasal ve ekonomik etkinliklerini sınırlandırmak ve daraltmak, dünya sömürge imparatorluğu ve dünyayı tek başına yönetme isteminin bir gereğidir. Kuşkusuz bu doymak bilmez eğilim ve politika diğer devletlerin emperyalist çıkarlarıyla çelişir ve büyük bir çatışmanın tohumlarını biriktirir. Bugün belki askeri ve politik güç dengesizliklerinin bir sonucu olarak bu çıkar çatışması, başka bir ifadeyle dünya hegemonya kavgası çok sert ve keskin boyutlar kazanmayabilir. Ancak çelişkinin doğası gereği, yani birinin dünyayı kendi sömürge imparatorluğu haline getirme, dünyanın stratejik alanlarını ve temel stratejik maddelerini tek başına denetleme ve yönetme tutumu ile diğerlerinin bundan dışlanması gerçekliği çatışmayı sürekli büyütür.



Irak saldırısı ve işgal hareketi dünyayı paylaşma ve dünya hegemonyası savaşının önemli bir muharebesidir ve dünyamızın yeni muharebelere, hatta daha kanlı ve büyük muharebelere sahne olacağı kesindir. Irak saldırısı yeni saldırıları ve savaşları koşullamakta, yeni hegemonya kavgalarının temellerini güçlendirmektedir. Bu anlamda Irak saldırısı uluslararası ilişki ve çelişkilerin yeniden şekillenmesinde çok önemli bir dönemeç olma özelliğine sahiptir. Dolayısıyla saldırı, Irak ve Ortadoğu boyutlarını aşan, tüm dünyayı ilgilendiren özelliklere sahiptir.

ABD'nin dünyayı tek başına yönetme, bunun için öncelikle Ortadoğu petrolünü tek başına denetleme ve bölgeyi bu strateji doğrultusunda düzenleme, tek kutuplu bu hiyerarşik düzeni tüm dünyaya kabul ettirme stratejisinin çok kritik bir ayağı olan Irak saldırısında, çok net olarak açığa çıktığı gibi TC etkin bir rol üstlenmektedir. Bir dizi manevra ve diplomatik girişimle perdelemeye çalıştığı gerçeklik budur. Bu tutumuyla TC, salt bölgede ADB-İsrail ekseninin etkin bir bileşeni olmayı sürdürmüyor, aynı zamanda dünya çapındaki uzun vadeli saflaşmadaki yerini de çok keskin çizgileriyle netleştirmiş oluyor. Bu stratejik tercih, AB ile ilişkileri ve çelişkileri de etkiler; bu etki, ABD-AB çelişkilerinin niteliğine göre bir seyir izler ve sonunda tümünden kopuşa kadar götürebilir... TC, Irak saldırısının etkin bir bileşeni olmakla, yani Türkiye topraklarını ABD için tümünden bir saldırı üssü haline getirmekle, "Kuzey cephesi"nin etkin bir parçası haline gelmekle, uç vermeye başlayan uluslararası saflaşmadaki yerinin altını da bir kez daha çizmiştir. Kuşkusuz bu, başta Kürdistan ve Türkiye halkları olmak üzere Arap ve bölge halklarına karşı savaş açmaktan başka bir şey değildir.

TC, Irak saldırısında etkin yer alma kararını açıklarken, sömürgeci ve yayılmacı emellerini gizlemiyor. Kuşkusuz en büyük sorunu, Kürt ve Kürdistan sorunudur. Kürt ve Kürdistan sorununu parçalı değil bütünlüklü ele alıyor, stratejik yaklaşımını da bu kavrayış üzerinde bina ediyor. ABD'nin Irak saldırısı ve işgal hareketi ile olası boşlukların ortaya çıkabileceği ve bundan da Kürtler'in yararlanarak devletleşebilecekleri korkusunu yaşıyor. Güneyde devletleşme düzeyinde bir gelişmenin on yıldan bu yana gelişmekte olduğunu da hesaba katarak, Irak saldırısında bu eğilimin daha farklı boyutlar kazanmasını istemiyor. O nedenle Irak saldırısında etkin rol almayı, Güney Kürdistan'ı işgal etmeyi, bugüne kadar Kürtler'in kazandığı kazanımları

ortadan kaldırmayı, örgütlenmelerini dağıtmayı, ya da içlerini boşaltmayı hesaplamakta ve planlamaktadır. Kürdistan'a Güneye yoğun askeri sevkiyatın en temel nedeni de budur.

Irak'ı işgal hareketinde etkin yer alarak TC, Irak'ın yeniden düzenlenmesinde, Ortadoğu'nun yeniden biçimlendirilmesinde söz ve karar sahibi olmak istiyor. Bunda Kürdistan'a ilişkin hesaplarının yanı sıra bölgede alt-emperyal bir güç olma emelinin de etkin olduğunu vurgulamamız gerekiyor. Ayrıca Musul-Kerkük petrolü üzerinde öteden beri var olan hesaplarını da unutmamak gerekir. Bu, TC'nin '20'li yıllardan bu yana sürekli beslediği yayılmacı bir emeldir! TC'nin "içe" dönük hesapları da var. Bu süreci savaş yasaları ve kısıtlamaları gerçekçe gösterilerek her türlü toplumsal ve ulusal muhalefeti bastırmada kullanacağı da kesindir.

Tüm bu gelişmeler bağlamında düşünüldüğünde, KADEK'in aylardır sürdürdüğü kampanyanın tam da bu genel plan kapsamına girdiği rahatlıkla görülecektir. Ortada bir oyun var, dansıklı bir oyun, birçok boyutu olan bir oyun... İçi boş, Kürt halkının temel çıkarlarını ifade eden bir stratejiye ve taktik yaklaşıma oturmaman bir kampanya yürütülüyor. Kürdistan'a çok yoğun bir asker ve özel savaş birlikleri yığılıyor, eski gerilla gruplarının konumlandığı bölgelerde imha operasyonları gerçekleştiriliyor. Belli bir savaş anlayışına ve askeri-politik stratejiye oturmaman tehditler ve çığırkanlıklarla "misilleme" eylemlerinden söz ediliyor. Bütün bu içi boş çığırkanlıklar ve hiçbir hedefi olmayan hareketlerin TC'nin özel imha savaş politikalarına, Güney işgal hareketine zemin ve malzeme sunma işlevini gördüğü açıktır. Öcalan tecridini eksen alan kampanya anılan bu uğursuz işlevin yanı sıra dikkatlerin saptırılmasına, ulusal ve toplumsal enerjinin boşa akıtılmasına da yol açıyor. Dünya çapında bir saflaşma var, her devlet, toplum, sınıf ve çevre siyasal tutumunu netleştiriyor, savaş ve sonuçları üzerinde yoğunlaşıyor. Ama İmralı Partisi KADEK'in marifetiyle Kuzey Kürtleri içi boş bir hedef uğruna saldırılara açık hale getiriliyor, düşünce ve eylem gücü boşa çıkarılıyor. Bu, Kürtler açısından traji-komik bir oyundur ve İmralı patentli olduğundan kuşku duymamak gerekiyor. Her Kürdün, her yurtseverin şu soruyu kendisine sorması gerekiyor:

İmralı eksenli gelişen bu kampanya kime hizmet ediyor, kimi güçlendiriyor? Bu kampanyayı bahane eden özel savaş birlikleri saldırılarını ve sendirme hareketlerini yoğunlaştırmış bulunuyorlar. İmralı Partisi'nin bu saldırılar karşısındaki kısa ve uzun vadeli politikası nedir? Bir eylem çizgisi ve politik-askeri stratejisi var mı? Yoksa kitleleri özel savaş birliklerinin ve saldırılarının savunmasız boy hedefi haline getirmenin bir anlamı var mı? Varsa, bunun makul açıklaması nedir? Sorumlusu kimdir?

Bugün gerçekleştirilen saldırılar henüz başlangıç aşamasındadır, Kuzey ve Güneyde gerçekleştirilecek geniş kapsamlı saldırıların, bastırma ve imha hareketlerinin habercileri niteliğindedir. Bilinç, bellek ve ruh katliamı, fiziki imha ve sendirme hareketiyle tamamlanmak isteniyor. Oynanan oyunun en önemli boyutlarından biri de budur!

Kürt halkının bu gerçekleri görmesi ve tavır alması kendisi için yaşamsal önemdedir! Yoksa süren emperyalist hegemonya kavgasında düşmanlarının postalları altında bir kez daha ezileceği açıktır!

Yapı Yol Sen Genel Başkanı Cengiz Faydalı ile konuştuk...

“Emperyalist savaşa ve yıkım programlarına karşı mücadele etmeliyiz!”

- ABD yakında Irak'a saldırıyı ve bu ülkede 100 bini aşkın ABD askeri "ülke güvenliği" için NATO askeri konuşlandırmayı düşünüyor. Bu saldırganlık hakkında ne düşünüyorsunuz?

- ABD son yüzyıldır dünyada hükümlerlik mücadelesinde öne çıkmıştır. Daha öncesinde İngiltere'nin sömürgecilik konusundaki öncülüğünü ABD şimdi ele geçirmiş, bunu özellikle İkinci Dünya Savaşı'nda pekiştirmiş ve Doğu Bloku'nun çökmesinin ardından artık kendisini rakipsiz tek güç olarak görmektedir. Dolayısıyla ABD şu anda sadece Irak savaşı değil son dönemde tüm dünyadaki yeraltı ve yerüstü kaynaklarını kendi denetimi altına alma planı içerisindedir. Bunu da "geniş alan projesi" olarak adlandırmaktadır. Bu proje çerçevesinde hakimiyeti ele alabilmek için her ülkede farklı yöntemler uyguluyorlar. Kimi ülkelerde darbe yaptırarak, kimi ülkelerde kukla hükümetleri iş başına getirerek, kimi yerlerde CIA'ya suikast düzenleterek ABD'nin çıkarları doğrultusunda hayata geçirilen bir plandır bu. Clinton döneminde bu hakimiyet, Dünya Bankası, IMF ve Dünya Ticaret Örgütü aracılığıyla sağlanmaya çalışılıyordu. Fakat Bush döneminde eskiye dönüş, silahlı güç kullanma tekrar gündeme geldi ve bunun da meşruiyetini "terörle mücadele" olarak ortaya koydular. ABD toplumundaki ve dünyadaki tepkileri absorbe edebilmek için bu sloganı öne çıkardılar.

Irak "geniş alan projesinin" bir parçasıdır. ABD şu anda Hazar bölgesindeki kaynakları denetimi altına aldı. Afganistan hareketiyle orayı silahla denetimi altına almış durumda. Sıra Ortadoğu'daki bütün kaynakları denetimi altına almaya geldi. Şimdi yüzbinlerce askerin gelmesi sadece Irak'ta bir hareketle sınırlı kalınmayacağını göstergesidir. Bu bütün Ortadoğu'yu Irak'tan sonra kendi hakimiyeti altına almaya çalışacağını bir göstergesidir. ABD'nin birincisi hiçbir zaman terörizmle mücadele gibi bir derdi yoktur, ki en büyük terörist kendisidir. Terörist hareketlerin en büyük destekçisi olmuştur. Nikaragua'da, Venezüella'da yaşananlar en güzel örnekleridir. Bu nedenle ABD yönetiminin terörle mücadelesi trajikomik bir söylem olarak kalmaktadır. İkincisi demokrasi gibi bir derdi yoktur. ABD'nin tarihine baktığımızda birçok ülkede diktatörlükleri, darbeleri destekleyen bir ülkedir. Dolayısıyla Irak'a düzenlenecek harekate da Saddam'ı devirme hareketi olarak değil Ortadoğu'yu ele geçirme operasyonu olarak bakılmalıdır. Asla kısa sürecek bir operasyon gibi de bakılmamalıdır. 15 gün sürecek gibi söylemler kullanıyorlar. Oysa çok uzun sürecek bir savaş yaşanacaktır.

ABD bu savaşa ne yapıp edip Türkiye'yi sokmaya çalışıyor. Eğer Türkiye destek vermezse ve kuzeyden bir cephe açılmazsa kayıplarının büyük olacağını düşünüyor. Kendileri açısından doğru bir tespit. Bundan bir ay önce Dışişleri Bakanı bir açıklama yaptı, "Biz destek vermezsek çok sayıda ABD askeri ölecek" dedi. Sonra bu açıklamasını yalanladı. İlk önce yüzbin asker dediler, sonra 80 bin, sonra da 15 bin askerin kuzeyden gireceğini söylediler. Bu kuzey cephesi açıldıktan sonra bu sayıyı denetlemek mümkün olmaz, yeter ki orada bir cephe açılsın, ABD istediği sayıda askeri istediği gibi indirir. Dünya hukukunu çiğneyen bir ABD'nin Türkiye'ye verdiği 15 bin asker sözünü tanımayacağı açıktır.

- Bu savaşa karşı neler yapılabilir. Savaş durumunda kamu emekçilerini bekleyen görevler nelerdir?

- Savaş emekten, barıştan, demokrasiden yana olan

ABD birçok yandan sıkışmış durumdadır. Özellikle savaş karşıtı gösterilerden doğru sıkışmıştır. Kendi ülkesindeki savaş karşıtı gösterilerden dolayı daha da zor bir durumdadır. Böyle olunca da ya bir an önce bu çılgınlıktan vazgeçecek, ya da savaş karşıtı güçler daha da güçlenmeden operasyonu başlatacaktır.

güçlerin en çok etkilendiği bir süreçtir. Sınıf hareketinin yükselmeye, kapitalizmin gerilemeye başladığı dönemlerde hep bir savaş patlak vermiştir. Birinci ve İkinci Dünya Savaşı böyledir. İşçi sınıfı savaştan büyük kayıplarla çıkmıştır. Birinci Dünya Savaşı'nda sendikalar ikiye bölünmüştür, savaş destekleyenler ve desteklemeyenler olarak. İşçi sınıfı ve emekçiler bunlardan ders çıkarmalıdır. Bu emperyalist savaşın paydası olmamalı, savaşa karşı sesini en gür şekilde çıkarmalıdır.

ABD birçok yandan sıkışmış durumdadır. Özellikle savaş karşıtı gösterilerden doğru sıkışmıştır. Kendi ülkesindeki savaş karşıtı gösterilerden dolayı daha da zor bir durumdadır. Böyle olunca da ya bir an önce bu çılgınlıktan vazgeçecek, ya da savaş karşıtı güçler daha da güçlenmeden operasyonu başlatacaktır. Şu an tarih vermeye başladılar. Bu aslında büyük bir güçsüzlük belirtisidir. En yakın müttefiği olan İngiltere'de de savaş karşıtı gösteriler çok güçlü, İngiliz yönetimi çok zor durumdadır. Umuyoruz ki bu savaş karşıtı gösteriler bir yerde buluşsun ve enternasyonal bir güce dönüşsün. Çünkü eylemler çok parçalı geçiyor.

Türkiye'ye gelince, Türkiye'de muazzam bir savaş karşıtı muhalefet var. Fakat bu potansiyel hareket geçmiş değil. Şu anda meydanlara baktığımızda durum bunu gösteriyor. Bu açıdan sendikaların, DKÖ'lerin, partilerin işi çok zor. Yapmış olduğumuz çalışmaların eksik olduğunu görüyoruz. Sendika olarak kendi üyelerimizi harekete geçirme noktasında henüz yeterli değiliz. Emek Platformu yarım saat iş bırakma eylemi yaptı. Az sayıda sendika iş bıraktı, 500-600 kişi eyleme katıldı. Bazı sendikalar temsili eyleme katıldı. Burada bir samimiyetsizlik var. Savaş karşıtı öncülük yapan örgütler açısından da bu samimiyetsizlik ortadadır. Sadece temsili olarak savaşa karşı çıkmanın, sokağa çıkmanın etkili olmayacağını görmek lazım. Çalışanlar açısından etkili savaş karşıtı gösteri greve çıkmaktır. Bunun altyapısının örülmesi gerekir. Kendi sendikamız da buna dahildir. Bu yüzden süreci daha hızlı örmek gerekiyor. Kaldı ki savaş karşıtlığı savaşı durdurmaya yetmeyebilir. Bu karşıtlığı savaş döneminde de yükseltmeli, o dönemde daha keskin eylemler yaparak ABD'nin sömürgeci, yokedici yönünü öne çıkartmalıyız. Savaş başladığında "savaşı durdurmaya gücümüz yetmedi, bundan sonra da yapılacak bir şey yok" düşüncesiyle hareket edersek çok tehlikeli bir noktaya gideriz. Meydanı boşaltmak, meydanı şovenlere, ırkçılara, ABD teslimiyetçilerine bırakmak demektir.

- Yeni hükümetin programında kamu emekçilerinin tasfiyesi, kamu kuruluşlarının özelleştirilmesi, nemaların belirlenmeyen bir tarihte ödenmek üzere ertelenmesi söz konusu. Yaşanılacak Irak savaşının bu yasaların çıkmasında nasıl bir etken olacağını düşünüyorsunuz?

- AKP'nin programı emekçilere tam bir saldırı programıdır. 20-30 yıldır dünyada uygulanan

neoliberal politikaların en yoğunlaşmış, en kristalize olmuş, en saldırgan yönünü içeren bir program. Son 30 yıldır tamamlanmayan yıkım programlarını tamamlama programıdır. Özelleştirmelerin tamamlanması, kamunun çok uluslu şirketlerin denetimine aktarılması, kamu kuruluşlarının, emekçilerin tasfiyesidir. Personel rejimi yasasıyla kamu emekçilerine gerek kalmayacaktır. AKP programında, memurların sözleşmeli olacağı, ödenecek maaşların performans sistemiyle belirleneceği ifadeleri vardır. Bu, 18. yüzyılın vahşi kapitalizmine geri dönüştür. Çok uluslu şirketlerin istediği de budur. Tamamen özelleştirme ve kuralsız, sendikası ve esnek bir çalışma yaşamı istiyorlar. AKP'nin görevi budur. Bunu bir emir olarak kabul etmiştir. Dikkat ederseniz, son dönemde 1475 sayılı iş kanunu değişiklikleri, personel rejimi tasarısı, özelleştirme programı ve zorunlu tasarrufların tasfiyesinin üstüste getirilmesinin bir nedeni var. Bence "Acil Eylem Planı"nın da kısa dönemde hayata geçirilmesinin nedeni, bu yasalara çok büyük tepki olacağını farkında olmalarındandır. Bu tepkiyi ortadan kaldırmanın yolu da savaş ortamında bu yasaları çıkartmaktır. "Nasıl olsa sıkıyönetim ilan edilecek, bu yıkım programlarına karşı mücadeleyi sıkıyönetimle etkisiz hale getirerek amacımıza ulaşırız" düşüncesi hakim. Açıkçası sermaye sınıfına kilitlenmiş bir hükümet söz konusu. Oysa bu hükümet meydanlarda yoksul kesime çok büyük sözler vermiştir. Şimdi bu sözlerini yalanlamaktadır. Örneğin emekçilere %5 zam verilmiş, ama kamuoyunu yanıltmak için %13 zam verildiği söylenmiştir. AKP hükümeti yalan üzerine kurulmuştur. Bu yüzden ömrü 5 yıl sürmez, bunu kendileri de açıkladılar. Tabii ömürlerinin kısa olması yürüteceğimiz mücadeleye de bağlıdır.

Burada TÜSIAD'a da değinmek lazım. TÜSIAD tam bir savaş çığırtkanlığı yapıyor. Uluslararası silah tekellerinin, savaş lobilerinin sözcüsü konumunda. Bu da bu ülkedeki tekellerin sermayenin varlığını ancak bir savaşla sürdüreceğinin bilincinde olduğunu gösteriyor. İnsan kanı üzerinden varlıklarını sürdürme planlarını ifade de etmektedirler. Umarım bu vahşi saldırgan konum teşhir edilerek, sınıf hareketini yönlendirmek açısından değerlendirilebilir.

- Son olarak söylemek istedikleriniz nelerdir?

- 3 Kasım ve sonrasında çok ağır sorumluluklarla karşı karşıyayız. İnsanca yaşamak, varolan ağır koşulları değiştirmek, özgürce yaşamak, kapitalizmin yok edici etkisinden kurtulmak isteyenlerin karşısında ağır sorumluluklarla yüklü bir görevler manzumesi var. İşimiz her zamankinden daha zor, bu bilinçli hareket etmeliyiz. "Yapmazsak da olur" yaklaşımı bizi hızla yok edecektir, bir daha kendimizi kolay kolay ifade etme olanağı bulamayacağız. Bu açıdan bu ortamdan etkilenen her kesimin acil bir mücadele programı etrafında bütünleşip harekete geçmesi gerekir. Yıkım programlarına karşı ortak yönümüzü öne çıkararak gücümüzü birleştirmeliyiz.

Yaşanan bu tabloyu değiştirmemiz gerekiyor. Zamanımız oldukça daralmış durumdadır. Bu dönemde iyi bir tohum ekemeyen ilerde birşey toplayamaz. Toplum bu sıkıştırılmış, yıkıma mahkum edilmiş dönemde bizi umut olarak görmezse ve bizi bir güç olarak göremezse işimiz daha da zorlaşacaktır. Bize düşen görevler emperyalist savaşa ve diğer yıkım programlarına karşı mücadele etmektir. Biz bu görev ve sorumlulukla hareket edeceğiz.

SY Kızıl Bayrak/Ankara

Esenyurt Savaş Karşıtı Platform'un bildirisini...**Emperyalist savaşa izin vermeyelim!**

Savaş gelip çattı. Aylardır hazırlıkları yapılan savaş yakında başlayacak. Amerika önümüzdeki günlerde Irak'a saldıracak.

Amerika, Irak'a saldırmak için çeşitli bahaneler uyduruyor. Ama bu bahanelere kendi halkını bile inandıramıyor. Herkes bu savaşın bir petrol savaşı olduğunu, Amerikan emperyalizminin dünyadaki tüm zenginliklere sahip olmak istediğini, bu yüzden de bugün Irak'a yarın başka ülkelere saldırmayı planladığını biliyor.

Ve herkes de biliyor ki, bu savaşta kullanılacak en modern silahların, füze ve bombaların hedefinde Saddam değil Irak halkı var. Asıl büyük acıyı Irak halkı yaşayacak. Çünkü Saddam yönetimini yıkmak bahanesiyle Irak toprakları işgal edilecek. Köyler, kentler yakılıp yıkılacak. Oluk oluk kan akacak. Pek çok insan bu savaşta can verecek.

Esenyurt halkı!

Hemen yanibaşımızda bir savaş yaşanacak. Türkiye'de yaşayan işçiler, emekçiler ve halklar olarak bu savaştan bizim en ufak bir çıkarımız yok. Ama Amerika Türkiye'nin de savaşa girmesini istiyor.

Türkiye'yi yönetenler ise emekçileri değil Amerika'yı dinliyorlar. Ülkemizi bu kanlı bataklığın içine çekmek için bin dereden su getiriyorlar. Üç kuruş İMF kredisi için, Musul ve Kerkük'ün kanlı petrollerinden pay kapabilmek için Türkiyeli emekçi çocuklarını cepheye sürmeye hazırlıyorlar.

Fakat halkın tepkisinden çekindikleri için Amerika'nın emrinde savaşa girmeyi planladıklarını açık açık söylemekten çekiniyorlar. Çünkü halkın yüzde 90'ı bu savaşa karşı. İnsanlarımız bu savaşı onaylamıyor. Fakat Türkiye'yi yönetenler, buna

aldırmıyorlar. Halkı kandırmanın yolunu bulmaya çalışıyorlar. Yani minareye kılıf uydurmaya uğraşıyorlar. Şu anda topu meclise atmış durumdadır. Bu işin formalitesi. AKP Başkanı Tayyip Erdoğan'ın son açıklamasında itiraf ettiği gibi meclisten savaş kararı çıkacak. Yapılan bütün hazırlıklar da gösteriyor ki Türkiye bu savaşa bulaşacak. Türkiye Amerika'nın çıkarları için bu savaşa girecek.

Kardeşler!

AKP hükümeti "Biz barış için elimizden geleni yaptık" diyor. Milli Güvenlik Konseyi "ulusal çıkarlarımız için savaşa hazırlanmalıyız" diyor. Patronlar örgütü TÜSİAD ve onların emrindeki gazeteler, televizyonlar bu savaşta Amerika'ya destek olmanın Türkiye'nin çıkarına olacağını söyleyip duruyor.

Yalan, yalan, yalan! Bunların hepsi aşağılık birer yalan! Emperyalist savaş Türkiye için, Türkiye'de yaşayan emekçi halklar için yıkımdan başka bir şey getirmez. Biz bunu Körfez Savaşı'nda da gördük. Körfez Savaşı sırasında da Türkiye Amerika'ya destek verdi. Fakat savaş yüzünden yüzbinlerce işçi işinden atıldı. Yaşam koşullarımız daha da ağırlaştı. Hak ve özgürlüklerimiz savaş bahanesiyle tırpanlandı.

Bu sefer durum çok daha kötü. Savaş Türkiyeli emekçileri de vuracak. İşsizlik ve yoksulluk katlanacak. Çocuklarımız Amerika istedi diye cepheye sürülecek. Komşu bir halkla savaşmaya zorlanacak. Cepheye gidenlerin bir kısmı ölecek, bir kısmı kolu bacağı eksilmiş olarak eve dönecek.

Kardeşler!

Ne Amerika'ya, ne de ülkemizdeki Amerikan uşaklarına, bu savaşın çok bize zarar verecek. O

nedenle bu savaşı engellemeliyiz. Hem kendi çıkarlarımızı korumak için, hem de ülkemize ve çocuklarımıza karşı sorumluluklarımızı yerine getirmek için emperyalist savaşa karşı mücadele etmeliyiz.

Esenyurt Savaş Karşıtı Platform olarak diyoruz ki; Ortadoğu'da yaşayan halkların petrol için boğazlanmasını onaylamıyorsan; ülkemizin bu savaşa bulaşmasına karşı çıkıyorsan; emperyalist Amerika'nın çıkarları için gençlerimizin cepheye gönderilmesini kabul etmiyorsan; onbinlerce Amerikan askerinin ülkemizde bulunmasının Türkiye'nin işgal edilmesi anlamına geldiğini görüyorsan mücadeleye omuz ver!

Unutma! Senin de yapabileceğin pek çok şey var. Çeşitli yollarla ailene, iş arkadaşlarına ve çevrene bu savaşın kirli yüzünü anlatabilir, onları aydınlatabilirsin. Onlarla birlikte platformumuzun çalışmalarına ya da eylemlere katılabilirsin. Şunu bil ki, bu savaşı ancak milyonlarca insanın sokağa dökülmesi engelleyebilir. Eğer milyonlarca emekçi olarak örgütlenir ve harekete geçersen bu savaşı durdurabiliriz.

Gün mücadele günüdür! Gün, Esenyurt'u, İstanbul'u ve ülkenin her yerini emperyalist savaşa karşı mücadele alanına çevirme, Amerika'yı kendi ülkemizden ve Ortadoğu'dan defetme günüdür!

Katil Amerika Ortadoğu'dan ve Türkiye'den defol!

Türkiye'deki ABD ve NATO üsleri kapatılsın!

Bu vahşete seyirci kalmayacağız!

Amerikan askeri olmayacağız!

Esenyurt Savaş Karşıtı Platform

İşçi ve emekçilerle sınıfa yönelik saldırılar ve emperyalist savaş üzerine konuştuk...**“Eşitlik ve savaşızsız bir dünya emekçilerle gelecek!”**

- Bize işyerinizde ve sektörde yaşanan sorunlardan bahsedebilir misiniz?

1. deri işçisi: Şu an deri sektöründe krizden dolayı durgunluk var. Bunun faturası işçilerin sırtına yükleniyor. Sigortalar yapılmıyor, ücretler düşük. Az kişiye çok iş yaptırılıyor.

2. deri işçisi: Sigortasız çalıştırılıyor. Krizle birlikte ücretler düştü ve birçok hakkımızı kaybettik. Şu an ancak karnımızı doyurabiliyoruz. Patronlar krizi çok iyi kullanıyorlar.

Metal işçisi: Çalışma saatleri düşük. Haftada 4 gün çalışabiliyoruz. Esnek üretimin uygulanmasından dolayı zor durumdayız. İşçi arkadaşlarda büyük tepki var. Ama işsizler ordusunun çokluğu tepkilerin örgütlü bir tarzda dışa vurulmasını engelliyor.

1. eğitim emekçisi: Eğitimin adım adım özelleştirilmesinden dolayı birçok sorun yaşanıyor. Eğitimde fırsat eşitliğini ortadan kaldırıyor. Bu, velilerin, eğitim emekçilerinin ve öğrencilerin sosyal, kültürel, ekonomik sorunlar yaşamalarına neden olacak.

2. eğitim emekçisi: Biz eğitim emekçileri ders verdiğimiz binalardan tutun da aldığımız ücretlere kadar birçok sorunla karşı karşıyayız. Temelinde eğitimin özelleştirilmesi, sosyal devlet anlayışının terkedilmesi var.

- ABD emperyalizminin Irak'a müdahalesi hakkında neler düşünüyorsunuz?

1. deri işçisi: İşçi arkadaşlar gibi ben de emperyalist savaşa karşıyım. Çünkü bu savaş

emeğe karşı açılmış bir savaştır. Ortadoğu'nun bir devrim toprağı olması emperyalizmin gözünü korkutmaktadır. Petrol kaynaklarını elde etmek için yapılan bir müdahale söz konusu.

2. deri işçisi: Savaşa karşıyım. Ortadoğu petrollerini ele geçirmek için yapılıyor bu savaş. Bu savaş insanlığa zararlıdır. Emperyalist müdahaleyi istemiyoruz ve karşıyındayız.

Metal işçisi: ABD, ekonomisinin bitmesi ve petrol rezervlerinin azalmasından dolayı Irak'ı işgal etmek istiyor. Bununla da yetinmeyecek, ardından tüm Ortadoğu halklarına saldıracak.

1. eğitim emekçisi: Ben de birçok emekçi gibi emperyalizmin küreselleşme adı altındaki çıkar savaşlarına karşıyım. Günden güne daha da sömürgeleştirerek, bölge ülkelerinin kaynaklarına el koymak istiyor. Türkiye'nin bu savaşta yer almaması gerektiğini düşünüyorum.

2. eğitim emekçisi: Artık soğuk savaş yok, sıcak savaş var. Yani eskisi gibi işgal ve sömürgecilik. Buna Balkanlar'dan başladılar, Ortadoğu'yla daha da kalıcılaştırmak istiyorlar. Buna karşı gelmek gerekiyor.

- Ekonomik-demokratik sorunlarla emperyalist savaş konusunda neler yapılmalı?

1. deri işçisi: Çalıştığımız sektörde kriz bahane edilerek haklarımızın bir kısmı elimizden alındı. Bu savaşı bahane edip kalan haklarımızı da elimizden alacaklar. İşçi ve emekçilerin elbirliğiyle, üretimden gelen gücünü kullanarak, emperyalist savaşı sınıf savaşına çevirmesi gerekiyor. Bunun için işyeri komitelerinden

başlanmalı, bölge komiteleri ve işçi-emekçi platformları oluşturulmalı. Kendi cephemizden sınıf savaşını örgütlemeliyiz.

2. deri işçisi: Çalıştığımız işyerinde ücretler düşük, sosyal haklardan mahrumuz. Bunları korumak, yeni haklar kazanmak için birlikte mücadele etmeliyiz. Savaşı önlemek için örgütlenerek meydanlara dökülmek gerekiyor. Başka kurtuluşumuz yok.

Metal işçisi: Biz işçilerin sömürüyü ve emperyalizmi durdurabilmek için örgütlenmesi gerekiyor. Bu da sendikaların dışında kendi örgütlülüklerimizi yaratarak olur. Komiteler, platformlar ve siyasi hareketlenmeler yaratarak olur. Kendi sınıf partimizi kurmamız gerekiyor. Tek kurtuluş yolu bu.

1. eğitim emekçisi: Mesleki olarak yaşadığımız sorunlarla emperyalist savaşın kaynaklarının birbiriyle bağlantısı olduğunu düşünüyorum. Her ikisinin de çözümü, emekçilerin vereceği mücadele sonucunda oluşacak sınıfsız bir dünya toplumuyla mümkün olacaktır.

2. eğitim emekçisi: Biz emekçiler yeniden gündeme gelen sıcak savaş politikalarına karşı kendi sıcak savaşımızı başlatmalıyız. Bunun için alanlarda, okullarımızda, fabrikalarda sermayeden ve sendikal bürokrasiden bağımsız araçlar yaratmalıyız. Eşitlik ve savaşızsız bir dünya bizlerle gelecek.

SY Kızıl Bayrak okurları/Bursa

Emperyalizm gençliğe saldırıyor!

Haçlı seferleri ve gençlik

Emperyalist-kapitalist sistem derinleşen krizin faturasını ezilen halklara ödetmek için yeni bir Haçlı seferine çıktı. Bu gerçekten bir Haçlı seferidir; nitekim 11 Eylül'ü takibeden günlerde bu açıklama yapılmış ve hemen ardından geri çekilmişti. Mafya babalarından farkı olmayan İtalyan Başbakanı Berlusconi'nin sözleri gerçeğin ta kendisidir. Haçlı seferleri de, resmi tarihçilerin anlattıklarının aksine din savaşları değil, Ortadoğu ve Anadolu'nun zenginliklerini yağmalama amaçlı savaşlardır. Bugün için söz konusu olan da, Roma İmparatorluğu'nun çöküşüyle bunalan Avrupa'nın o dönem yaptıklarını güncel kriz yüzünden tekrarlama gayretidir. Hem taraflar ve hem de savaşçılar bu bakımdan pek de değişmemiştir.

Zaten emperyalizmin açık anlamı da budur. Emperyalizm tüm tarihi boyunca dünya egemenliği için dünyanın şu ya da bu coğrafyasını kana bulamış, gittiği her yere daha fazla baskı, zulüm, açlık ve boyunduruk götürmüştür. '53'te yerleştiği Güney Kore'den hala çıkmayan ABD emperyalizmi burada iki kardeş halkın birleşme özlemlerinin karşısında bugün bile hala askeri ve siyasi gücü ile dikilmektedir. Girdiği yerlerde sadece toprakları işgal etmiyor, ama aynı zamanda geleceği, yaşanılır bir dünya umudunu işgal ediyor. Onun saldırısı ne tek başına bir ülkeye, ne de belirli yöneticilerdir; onun saldırısı umudadır, geleceğedir.

Hazırlıkları yapılan Irak seferinin sonuçları en kaba bir bakışla ele alındığında, bu saldırının hedefine en çok gençliğin çıkarıldığı görülecektir. Gençlik, hem bu savaşta cepheye sürülerek kirli hesaplar için ölen ve öldüren olacaktır ve hem de savaşın ardından elindekileri de yitirecektir. Haçlı seferlerinin veya emperyalist savaşların ardından ülkelerine geri dönenler, vaadedilen imkanları ve zenginlikleri bulamadıkları gibi, savaştan önce ellerinde olanı da yitirdiklerini görmüşlerdir. Bu savaşta da gençlik cepheye sürülecek ve kardeş bir halkın katili olması istenecektir. Dahası savaşın ardından emperyalistler bu coğrafyaya yerleştiklerinde, hükümlerini pekiştirdiklerinde, kendi gelecekleri için mücadele etme, haklarını alma imkanları da bastırılacaktır. Bugün Irak'a girenler, yarın farklı topraklara girmek için üs kazanacaklardır. Bugün geleceğimizi karartan yasalar emperyalistler eliyle hazırlanmakta ve bizlere dayatılmaktadır. Yeni YÖK yasası, esnek çalışma yasası, SSK'nın ve diğer kuruluşların özelleştirilmeleri emperyalistler tarafından dayatılan düzenlemelerdir. Bunlara karşı çıktığımızda karşımıza çıkarılan gaz bombaları, coplar, eğitilmiş köpekler, derin örgütlenmeler yine emperyalist merkezlerden ithal edilmişlerdir.

Kardeş halkların kırımını sonrası halklar arasında oluşacak düşmanlıklar yıllarca sürer ve bu en çok iki halkın gençlerinin sorunudur. Yıllarca bize Ermenilerden, Rumlardan nefret etmemiz gerektiğini öğretenler şimdi de Arapları milli düşman ilan ederek bilinç bulanıklığı yaratacaklar, dünyayı değiştirme kavgasında omuz omuza savaşmamız gereken dost bir halkla aramızı açacaklardır. Savaşın faturasının öğrenci gençliğe paralı eğitim, işçi gençliğe hak gaspları olarak döneceğini de biliyoruz.

Tüm bunlar gösteriyor ki; bu saldırı geleceğe,



gençliğin geleceğinedir. Geleceğin ve gençliğin teslim alınması için var gücüyle savaşanların karşısına gençlik ortak bir irade ile çıkmadığı koşullarda, tutsak alınmayı, köleleştirilmeyi kabul etmiş demektir.

Köleleştirilmiş bilim ve satılmış akademisyenler

Haçlı seferleri sırasında askerleri kutsayan rahipler, orduların yenilip askerlerin ölmesini engelleyememişler, fakat ölen askerlerin karılarıyla evlenerek topraklarını kendi mülkiyetlerine almışlardır. Vietnam'da beklenmeyen bir biçimde hezimete uğrayan ABD, oradaki savaşı sürdürürken, kendi ülkesinde üniversiteleri satın almış ve farklı üniversitelerin akademisyenlerine ne olduğunu bilmedikleri araştırmalar yaptırmıştır. Bu araştırmaların sonunda ortaya çıkan ürünler birleştirilerek napalm bombası yapılmış ve Vietnam halkına yönelik kitlesel katliamların kapısı aralanmıştır.

O gün napalm bombasının şu ya da bu bölümünü yapan akademisyenler eğer insanlıklarını yitirmemişlerse, acıyla çırpınan o kız çocuğunun fotoğrafına bakamazlardı. Ancak böyle "bilim adamları"nın derisi kalındır. Yeni katliam silahları böyleleri tarafından geliştirilmektedir. Savaşın kapımıza dayandığı bir dönemde insanlığın aydınlık geleceği için çalışması gerekenlerin savaşı meşrulaştırmak amacıyla ardı ardına açıklamalar yapmaları da bunu kanıtıyor. Birkaç ay önce ağızlarından kan damlayarak açıklamalar yapan rektörler gerçekten bilimin ve üniversitelerin temsilcileri midir? Bu sorunun olumsuz yanıtı ortada. Onlar kendi sonuna yaklaştıkça bilimi de, tüm diğer insani değerleri de yok eden burjuvazinin temsilcileridir. Onlar bilimsel idealleri değil, sermayenin uluslararası çıkarlarını düşünmektedirler. Onları yetiştiren kanlı sermaye askeri YÖK'tür. Onları kanda yıkanmış paralarıyla besleyen emperyalist efendileridir. Onlar bilimin ışığını değil, sömürünün karanlığını temsil etmektedirler.

Geçtiğimiz günlerde ABD'nin bölgedeki medya

kuruluşları için ayırdığı 200 milyon dolarlık bir fonun varlığından haberdar olduk. Zaten burjuva medyanın kimin hizmetinde olduğunu biliyorduk, bu haberle kimin çöplüğünde eşindiği de ortaya çıkmış oldu. Peki medyaya böyle bir fon ayıran emperyalist efendiler, taşıdıkları ünvanlar sayesinde toplumda belli bir saygınlığa sahip olan akademisyenlere, laboratuvarlarında askeri malzeme üretilen üniversiteye kaynak ayırmamışlar mıdır? Son günlerde üniversite rektörlerinin ve bir kısmı profesör ünvanı taşıyan uşakların savaş için böylesine seferber olmalarının gerisinde acaba ne var?

Üniversitelerin konferans salonlarında rütbeli akademisyenlerce yapılan toplantı ve konferanslar, hararetle gündemleştirilen "Kürt devleti" endişeleri, öğrencilere arka arkaya açılan soruşturmalar ve verilen cezalar (hem de demokrasi havariliğine soyunulan böyle bir dönemde) bir takım merkezlerden tetiğe basıldığını düşündürüyor. Bunların olağan olduğunu söyleyenler olacaktır; üniversitenin sermayeye hizmet etmesinin olağan olmayan bir yanı olabilir mi? Sorun yapılanların rutin görüntüsü değil, yoğunlaşarak sürdürülen çabalarla kime hizmet ettikleri ve kimi kandırmaya çalıştıklarıdır.

Emperyalizme karşı geleceğimizi için savaşmalıyız!

Gençliğin, özelde öğrenci gençliğin eylemlere anlamlı bir katılım sunduğu açık. Ancak bu katılım bir türlü yerellerdeki çalışma ile beslenememekte ve yerelerde yoğun bir biçimde sürdürülen çalışmalara rağmen eylemlere katılanlar yine bu çalışmayı yürüten ileri unsurlar olmaktadır. Bu aşılması gereken temel bir zayıflıktır. Yerelerde etki altına alınan gençleri merkezi eylemlere katmak için daha etkin bir çaba harcamalıyız.

Saldırı geleceğe, geleceğimize. Saldırıya ve emperyalizme karşı geleceğimizi için savaşmalıyız.

**Emperyalizme geçit vermeyeceğiz!
Gençlik gelecek, gelecek sosyalizm!**

Genç komünistler

'68'de denize döktük...

Yok etmek için sokağa, kavgaya!

Gençliğin anti-emperyalist tarihsel duyarlılığı ve bunu ortaya koyan eylemliliği biliniyor. Hem dünya ölçüsünde, hem de ülkemizde '60'lı yılların sonu bu açıdan bir atılım dönemi olmuştur. O dönem Vietnam'a ve tüm dünya halklarına kan kusturmak için seferber olan emperyalist barbarlık başta gençlik olmak üzere tüm dünyanın ezilen halklarının protestoların hedefi haline geldi. Dünya egemenliğine soyunan ABD emperyalizmine duyulan öfke Türkiye gençliğinin elinde taş olmuş ve 6. Filo ile gelen işgalcilerin üzerlerine yağmıştır. O yıllarda sıkça İstanbul'a demirleyen 6. Filo'ya karşı yapılan eylemler, Türkiye'de '68 Kuşağı'nın simgesi olduğu gibi, gençliğin anti-emperyalist mücadelesinde önemli bir dönemeçtir.

Tüm toplumsal kesimlerde bir canlanmanın yaşanmaya başladığı '60'lı yılların ortalarından itibaren gençlik de eylemlilerle sürece girmişti. Bu eylemlere ağırlıklı olarak rengini veren dinamik, anti-emperyalizm ve bağımsızlık savunusuydu. 6. Filo'nun İstanbul'a ilk gelişi olan '67 Haziran'ı bu anti-emperyalist ruhla gençliğin sokağa çıkışına sahne oldu. Beyazıt'tan Taksim'e yürüyen onbin kişi buradan Dolmabahçe'ye ilerlemiş ve burada dikili olan ABD bayrağını indirmişti. Bu 6. Filo'ya karşı yapılan ilk eylemdi ve son olmayacaktı.

Bu eylem ile bozguna uğrayan Amerikan askerleri 11 Şubat '68'de bir kez daha geldikleri İstanbul'da

devrimci gençlik tarafından denize dökülmüştür. Gençlik bağımsızlık istemini sokakta savunmuş ve işgalcileri fiilen kovmuştur. Ancak emperyalistler, yerli işbirlikçilerin uşaklıkları sayesinde yine ve yine topraklarımıza gelme cüretini göstermişlerdir. Elbette her gelişlerinde karşılarında işçi ve emekçileri, kararlı bir şekilde mücadeleyi seçen gençliği bulmuşlardır.

Başta gençlik olmak üzere tüm muhalefete karşı karanlık güçlerin örgütlenmesine bu yıllarda hız verilmiştir. Bizzat CIA'nın yönlendirmesiyle Komando Kampları, Komünizmle Mücadele Dernekleri gibi faşist, gerici örgütlenmeler yaygınlaştırılmıştır. Bu beslemeler polisin de desteğiyle 16 Şubat '69'da Kartallı işçilerin organize ettiği "Emperyalizme ve Sömürüye Karşı İşçi Yürüyüşü" mitingine saldırmış ve iki genç işçiyi katletmiş, yüzlerce insanı yaralamışlardır. Kanlı Pazar olarak tarihimizde yerini alan bu olayda şehit düşen Turgut Aytaç ve Dursun Erdoğan gençliğin devrimci mücadelesinde yaşamaktadırlar.

Gençlik, işçi sınıfı ile omuz omuz çarpışarak kovduğu yankilerin işbirlikçilerin alkışları arasında bugün bir kez daha bölgemizde giriştikleri işgal ve yağma hareketine karşı sessiz kalamaz, kalmayacaktır. Nitekim o gün İstanbul kıyısına yanaşmakla yetinenler, bugün işbirlikçi sermaye devletinin ve onun hizmetindeki sermaye hükümetinin alçakça hizmeti sayesinde, üs ve limanlarımızdan başlayarak

tüm ülke topraklarını işgale girişiyorlar. Sadece üsler ve limanları değil, okullarımızdaki kürsüleri, evlerimizin baş köşesini, sokak başlarını ve geleceğimizi ele geçirmek isteyen emperyalist haydutlara karşı bizler, ülkemiz ve geleceğimiz için kavgaya atılmalıyız. Gençliğin geleceği, barbarlık düzeni olan emperyalist-kapitalist sistemi yok etmekten geçiyor.

Bugün ileri unsurlar şahsında ortaya konulan emperyalizm ve savaş karşıtı eylemlilikler gelişip güçlenmektedir. Bu güçlenme çizgisinin gösterdiği bir gerçek de şudur; gençliğin öfkesi ile bilenen hareket '68'lilerin 6. Filo eylemlerinde yaşandığı gibi bugün de reformist barikatları ezip geçecektir. Geline süreçle beraber eylemlilik hattı da kendisini daha ileri bir düzeyden ifade etmektedir. Zira bugün gençlik, ABD karşıtlığının yanı sıra onun temel kaynağı olan kapitalist sömürü düzenine de yönelmektedir. Zira artık anti-emperyalist mücadeleyi kapitalizme karşı mücadeleden bağımsız düşünmek olanaksızlaşmıştır.

Genç komünistler ideolojik açıklıkları ile bu mücadeleye önderlik edeceklerdir. Nasıl ki, partimiz geçmişin devrimci mirasının güvencesi ise, parti gençliği de geleceğin özgür dünyasının kurucusu olmalıdır. İşçi sınıfının programı ve gençliğin mücadelecisi tarihi bize bu gücü veriyor.

Genç komünistler

İTÜ'de bir dönemin ardından...

Yeni döneme güçlü bir başlangıç!

Geçtiğimiz dönem İTÜ, genç komünistlerin sınırlı güçlerine rağmen etkili bir faaliyet örebildiği alanlardan biri oldu. Geçen sene İTÜ'de yoğun bir propaganda-ajitasyon çalışması yürütmüştük. Ama bu faaliyetimiz kitleyi kucaklayacak araçları üretmekte yetersiz kaldığı için istediğimiz verimi bir türlü alamıyorduk. Bu sene bu zaafımızı aşmak için kitle ilişkilerini yakalayabileceğimiz alanlara (klüpler, dersler, vb.) yönelmeye öncelik verdik. Propaganda-ajitasyon faaliyetimizi tüm kampüs öğrencilerinin buluşma merkezi olan yemekhane ve yeni gelen öğrencilerin yoğun olduğu bir fakültede yoğunlaştırmaya karar verdik. Tüm kampüse yayılmış ama zayıf bir faaliyet yerine, belli başlı fakültelerle sınırlandırılmış ama güçlü bir çalışmayı tercih ettik.

Seçim dönemi, okulun açılmasıyla beraber faaliyete güçlü bir başlangıç yapmak için anlamlı bir fırsat oldu. İTÜ özelinde seçimle ilgili çıkardığımız afiş ve bildirileri, ayrıca merkezi materyalleri yoğun bir şekilde kullandık. Birebir yaptığımız konuşmalar ve tartışmalar, ayrıca anketler kitleyle bağlarımızı sağlamlaştırmak noktasında oldukça verimli oldu. O dönem konuştuğumuz öğrenci kitlesinin çoğu düzen partilerine tepkisini, seçim sonuçlarından hiçbir beklentileri olmadığını dile getirdi. Gene de ehven-i şer mantığıyla CHP ya da AKP'ye oy vereceklerini söylüyorlardı. Gençliğin neredeyse tamamının Amerika'nın Irak'a yapacağı saldırıyı haksız bulduğunu gördük. Ama AB konusunda birçok üniversiteli gencin iş bulma, serbest dolaşım imkanı üzerinden gelecek hayalleri kurma noktasında büyük bir yanlıgı içerisinde olduklarını gördük. İnsanlarla bu konular üzerinde tartıştık, aydınlatıcı olmaya çalıştık.

Seçim döneminin ardından İTÜ'de bir süre rahavet

ortamı yaşandı. 3 Kasım'ı 4 Kasımlar'a taşımak iddiasını koyduğumuz yerde bu duruma daha fazla tahammül edemedik ve emperyalist savaş karşıtlığı üzerinden çeşitli materyallerimizle geniş bir çalışma örmeye başladık. Diğer siyasetlerle bu çerçevede ortak iş yapmak, İTÜ'deki atmosferi kırmak için çeşitli girişimlerde bulunduk. Bağımsız öğrencilerle de yaptığımız konuşmalar üzerine diğer siyasetlere bir çağrı yaptık. Yapılan tartışmaların sonucunda *Özgür Gençlik, Emek Gençliği ve Partizan Gençlik*'le beraber İTÜ'de Emperyalist Savaş Karşıtı bir platform oluşturuldu. Ayrıca ortak bir eylemin örgütlenmesi yönünde çabalarımız oldu, birçok siyasetin katıldığı emperyalist savaş karşıtı bir forum örgütledik. Forumun kitle çalışmasının zayıf geçmesi, dar bir propaganda-ajitasyona sıkışması nedeniyle, katılım örgütlü öğrenci kitlesiyle sınırlı kaldı. Daha sonraki çalışmalarda da bu sorunu aşabilecek bir pratik sergilenemedi.

İTÜ Emperyalist Savaş Karşıtı Platformu, yoğun bir afiş, bildiri çalışmasıyla beraber açık bir toplantı düzenledi. Bu toplantıya birebir ulaştığımız kitle dışında gelen olmaması, afiş ve bildiri gibi araçların yanı sıra kitlenin daha fazla ilgisini çekebilecek ve harekete geçirebilecek araçların yaratılması sorununu gündeme getirdi. Birebir insanlara ulaşmamızı sağlayacak anket, imza kampanyası gibi araçların yanı sıra görseelliği etkili olan dia, film gösterimi, şenlik gibi araçları kullanmamız gerektiği ortaya çıktı.

Dönem kapanırken, faaliyet düzeyimiz istenilen noktaya ulaşamasa da, bir önceki seneye göre çok daha fazla imkana kavuşmuştu. Kitle ile buluşabilecek araçları yaratıp kullanma ve dar bir alanda yoğunlaşmış bir faaliyeti örme politikamız

sonuç verdi. İkinci döneme bu birikim ve güvenle başlama imkanına sahip olduk.

Diğer okullardan farklı olarak İTÜ bu sene ikinci döneme erken girdi. Genç komünistler yoğun bir afişleme çalışması yaptılar, savaşa ilgili duvar gazetesi çıkardılar. Yemekhane camlarına "Gençlik Partiye, devrime, sosyalizme!" şiarının yazılı olduğu bir pankart astılar. Ardından bildiri dağıtımını yapan bir arkadaşımız sivil polislerce engellenmek istendi. Uzun bir zamandır İTÜ'de bu düzeyde bir faaliyet görmeyen düşman şaşkınlığa uğramıştı. Bu saldırıyı boşa çıkardıktan sonra yemekhane içerisinde bir gazete ve kitap masası açtık. Masa önünde öbekleşen sivil polisler, bir süre sonra yemekhanenin yanına yığılan çevikler eklendi. Masamızı her zamanki saatinde kapattık. Materyallerimizi sağlam bir yere götürmeye çalışan iki arkadaşımız polis tarafından takibe alınsa da, bu boşa çıkarıldı.

Ertesi gün aynı düzeyde bir faaliyetle çalışmalarımıza devam ettik. Bir miktar afişimizin söküldüğünü gördük.

Bir sonraki hafta emperyalist savaşa karşı imza kampanyası başlattık. İki günde 500'e yakın imza toplamayı başardık. Yemekhanede ve bir fakültede masa masa, sınıf sınıf dolaşarak imza aldık. İmza kampanyamız ivmesi artarak devam edecek.

Önümüzdeki dönem İTÜ'de boğucu atmosferin dağıtılacağı ve gençlik kitlesinin önderlik boşluğunun doldurulacağı bir süreç olacak. Genç komünistler görevlerine her zamankinden daha sıkı hazırlanacak, emperyalist savaş ve paralı eğitim gibi temel saldırıları yerinde müdahalelerle çalışma konusu edeceklerdir.

Ekim Gençliği/İTÜ

Emperyalist saldırganlığa ve savaşa karşı 15 Şubat'ta alanlardayız!

ABD emperyalizminin tüm Ortadoğu'da büyük yıkımlara ve acılara yol açacak savaşı bir ihtimal olmaktan çıkmış bulunuyor. Deyim yerindeyse savaş fiilen başlamıştır ve resmen ilan edilmesi için gün sayılmaktadır. Bu gelişme dünya ölçüsünde yaygınlaşan savaş karşıtı bir hareketliliğe yolaçmaktadır.

Savaş karşıtı eylemler çabaların yoğunlaştığı yerlerden biri de Avrupa'dır. İrili-ufaklı kentlerde bunu gözlemek mümkün. Savaş karşıtı platformlar-inisiatifler oluşturulmuş, oluşturulmaya devam ediliyor. Bu platformlar düzenli bir şekilde bir araya geliyorlar, etkinlikler planlıyorlar ve eylemler gerçekleştiriyorlar.

Gelinen yerde binlerin-onbinlerin katıldığı merkezi ve yerel savaş karşıtı ajitasyon ve eylemlerin birleştirilmesi ve tek bir hedefe yöneltilmesi, ses getiren daha güçlü eylemler haline getirilmesi ihtiyacı ortaya çıkmaktadır. Savaş karşıtı güçlerin tümü de bu ihtiyacı farkındadır, bunun gereklerine uygun hareket etme eğilimi içindedirler. 15 Şubat'ta dünya ölçüsünde gerçekleştirilecek savaş karşıtı gösteriler bunun somut bir ifadesidir.

15 Şubat'ta dünya halkları Amerika'dan Avrupa'ya, Asya'dan Latin Amerika'ya, Afrika'dan Avustralya'ya her yerde Amerikan emperyalizminin saldırganlığını ve savaşı protesto etmek için meydanlara çıkacaklar.

Devrimci, ilerici, anti-faşist, barışçı ve



hümanist pek çok örgüt ve organizasyonun çağrısıyla gerçekleştirilecek bu merkezi eylemlerden biri de 15 Şubat'ta Almanya'nın başkenti Berlin'de olacak. Bu eyleme yüzbinler bekleniyor. Bu amaçla haftalardır pek çok organizasyon yoğun bir çaba sarfediyor, eyleme dönük çağrı üstüne çağrı yapıyorlar. Her toplantı, her açıklama ve bildiri bu eyleme dönük çağrılarla

bitiyor. Deyim uygunsuz Almanya'da savaş karşıtı güçlerin bugünlerdeki ortak adresi 15 Şubat ve Berlin olmuştur. İşbaşındaki SPD-Yeşiller hükümetinin de (kuşkusuz ki farklı hesaplarla) destek verdiği bu eylemin Almanya'nın yakın tarihinin tanık olacağı en büyük eylemlerden biri olacağı söyleniyor.

İçinde bulunduğumuz dönemde aktif bir savaş karşıtı mücadele yürütmek, bulunulan ülkelerdeki ilerici, devrimci güçlerin de içinde yer aldığı savaş karşıtı platformlarla ilişki kurmak, uygun olanlarının içinde yer almak, bunlarla kalıcı ilişkiler kurmak BİR-KAR'ın kongre kararıdır. BİR-KAR belli bir süredir bu yönde bir politik-pratik çaba içindedir. Görsel ve yazılı onbinlerce materyal çıkartılmıştır. Aynı amaca hizmet eden bilgilendirme toplantıları ve paneller gerçekleştirilmektedir. Pek çok yerde savaş karşıtı platformlarla ilişkiler kurulmuş, geliştirilmeye ve kalıcılaştırılmaya çalışılmaktadır. Merkezi ve yerel savaş karşıtı eylemlere katılmakta, bu yönde geçmişe göre daha hassas davranılmaktadır.

BİR-KAR olarak çabalarımızı daha da yoğunlaştıracamız. Şu günlerde 15 Şubat'ta Avrupa'nın belli metropollerinde gerçekleştirilecek merkezi eylemlere dönük özel ve yoğun bir çalışmanın içindeyiz. Yalnızca kendi çevremizi değil daha geniş güçleri bu eylemlere katmak için azami bir çaba ortaya koyacağız.

BİR-KAR/Avrupa

Fransa'da işsizlik büyüyor!

Fransa işçi sınıfı son yılların en yoğun saldırılarıyla karşı karşıya. Ardı ardına işçi çıkararak şirketler ve bunlara fırsat tanıyan devlet son günlerde Fransız kamuoyunun gündeminde. Birkaç hafta içerisinde işçi çıkaracak ve kapatılacak şirketler şunlar: Metaleurop, Daewoo, ACT Manufacturing, Matra Automobiles, Arcelor, Air Lib, Nös ve Grimaud Logistique. Listenin uzayacağına kesin gözüyle bakılıyor. Şu an binlerce işçinin geleceği belirsiz ve binlercesi de işsiz kalmış durumda.

İşçiler son dönemde işten atma saldırısına karşı değişik eylemler gerçekleştirdiler; kimyasal maddeleri nehire dökme tehdidi, fabrika işgalları gibi...

Son günlerde ise Metaleurop işçileri gündemde. Bu fabrikada 830 işçinin işine son verildi. Fransa'nın kuzeyinde küçük bir kentte bulunan fabrikasının kapanışı bölgede önemli sonuçlar yaratacak. Eski fabrikaların bulunduğu ve işsizliğin çok yüksek olduğu bir bölge burası. Doğayı yıllardır aşırı bir şekilde kirleten şirket şimdi hiçbir sorumluluk taşımadan fabrikayı olduğu gibi bırakıyor. Dolayısıyla yaşanacak olan yalnızca sosyal değil aynı zamanda ekolojik bir felaket.

Bu durum ve devletin seyirci kalması bölgedeki insanların tepkisine yol açıyor. Bu nedenle Cumartesi sabahı, kara ve çok sert soğuğa rağmen, yaklaşık 5 bin kişi Noyelles-Godault'nın caddelerini doldurdular ve 830 işçinin yanında olduklarını belirttiler. İşçiler, aileleri ve dayanışma için gelenlerle birlikte fabrikaya kadar yürüyüş yaptılar. Eylem günü çevredeki bütün okullar kapatıldı. Esnaf da kepenk kapatma eylemi yaptılar. Böylece bölgedeki bütün insanlar tepkilerini ortaya koydular. Eyleme "ölü bölge" adını veren işçiler, "sermaye dünyasının işçilerin hayatlarıyla ve sağlıklarıyla utanmazca oynamasını" teşhir ettiler.

SY Kızıl Bayrak/Paris

Fransa'da eğitime yönelik saldırılara karşı genel grev

Ağustos ayında iktidara gelen yeni sağcı hükümetin hazırladığı bütçe eğitim dünyasının tepkisine yolaçmıştı. Eğitimciler harekete geçmek için okulların açılmasını bekliyorlardı. 17 Ekim'de eğitim sektöründe yaşanan genel grev ve kitlesel 8 Aralık yürüyüşünden sonra, 28 Ocak günü anaokullarından üniversiteye kadar, beş büyük sendikada örgütlü eğitimciler genel grev kararı aldılar.

Bütçe kısıtlanması eğitim çalışanlarının sayısının düşürülmesini gerektiriyor. İlk hedef alınanlar okullarda "eğitim yardımcıları" olarak çalışan genç üniversite öğrencileri. Bunlar öğretmenlere yardım ve okuldaki bürokratik işlerin yanı sıra, okuldaki disiplinin sağlanmasına yardım ediyorlar. Beş yıllık kontratla işe alınmışlardı, fakat sürenin uzatılacağını umuyorlardı. Eğitim bakanı bu statüyle çalışan 26 bin kişinin işten çıkarılacağını, onların yerine 16 bin kişinin yeni bir statüyle işe alınacağını açıkladı.

İkinci sorun ise yeni öğretmen kontenjanlarında değişiklik yapılmaması. Her yıl daha fazla öğretmen alınırken, bu yıl



sayı yükseltilmedi. Emekliliğe ayrılan öğretmen sayısı çoğaldığı için kadro boşluğu yaşanıyor. Devlet boşluğu doldurmak için sözleşmeli öğretmen alıyor. Memur statüsü olmayan bu öğretmenler hiçbir koruma altında değiller.

Hükümetin bu saldırı politikasına karşı eğitimciler 28 Ocak gününü eylem günü olarak ilan ettiler ve yürüyüşler düzenlediler. Fransa genelinde 50 bin kişi yürüdü. Paris'deki yürüyüşte 10 bin kişi katıldı. Paris'in dışındaki küçük-büyük kentlerde de yürüyüşler düzenlendi.

Bir-Kar/Paris

“Derin devlet”in savcısı SİP-TKP’nin “İlimli sol” kimliğini tescil etti

Yargıtay Cumhuriyet Başsavcısı Sabih Kanadoğlu, Siyasi Partiler Yasası’nda “komünist” sözcüğünü yasaklayan hükmün iptalini ve bununla bağlantılı olarak TKP’ye yönelik olarak açılan kapatma davasının reddedilmesini istedi. Adı birçok partiyi kapatma davasıyla anılan ve Vural Savaş’ı aratmayan bu zatın, buradaki farklı tutumu ilk başta garipsenebilir. Oysa ortada garipsenecek bir tutumun var olması bir yana, bu tam da sermaye devletinin kendi ihtiyaçları doğrultusunda uyguladığı politikalara ayna tutmaktadır. Yargıtay Cumhuriyet Başsavcılığı sermaye devletinin, düzen sınırları içerisinde partileri bu sınırları aşmama noktasında görevlendirdiği, çizilen çerçevenin dışına çıkma eğilimindeki partilerin “terbiye” edilmesinde kullandığı araçlardan biridir. Nitekim bu kurum bugüne kadarki icraatlarıyla, Vural Savaş gibilerinin hafızalarda bir yer edinmesini sağlamıştır. Sabih Kanadoğlu’nun bu yaklaşımından çıkarılacak sonuç ise, sermaye devletinin SİP-TKP’ye yönelik böyle bir müdahaleyi gerektirecek durum görmemiş olmasıdır. Türkiye’nin son on yılına baktığımızda, parti kapatmalar ve siyasi yasaklarla dolu bir tabloyla karşılaşırız. Buradan bakıldığında, SİP-TKP’ye yönelik bu “farklı” tavır aynı zamanda, ona sistem içinde önünün açık olduğuna dair verilmiş bir mesajdır.

Devletin gizli anayasası olarak bilinen “Milli Güvenlik Siyaset Belgesi”nde ifade edilen “İlimli sol” yaratma hedefi doğrultusunda katedilen mesafeyi de göstermektedir bu örnek. Elbette bu “İlimli sol” projesi daha çok düzen dışı devrimci güçleri düzen sınırlarına çekebilmeyi hedeflemektedir. Ama bu arada sosyal reformist hareketleri de daha liberal bir konuma çekmeyi... SİP-TKP’ye böyle bir kanalın açılması, sermaye devletinin hedefine ilerlediğini göstermektedir. Bu bilinçli tutum seçim sürecinde sermaye medyası tarafından da sergilenmiş, belli bir destek sunulmuştur. Bu “kayırmacı” tutumun gerisindeki asıl neden ise, diğer reformist partiler gibi SİP-TKP’nin de seçim sürecinde düzenin temel kurumlarına, faşist baskı aygıtı ve terör politikalarına karşı tek bir laf etmemiş olmasıdır.

Konunun daha iyi anlaşılabilmesi için TKİP’nin “Seçimler ve devrimci sınıf çizgisi” başlıklı değerlendirmesine bakalım:

“*Dikkate değer olan olgu, bu tutumun düzen icazetine sığınmış reformist solda da yansımalarını bulabilmesidir. İMF programı çerçevesinde yaşanan sosyal yıkımın sonuçları ve Amerikan eksenli emperyalist savaş hazırlığı üzerine kolayından solculuk taslayan bu partiler, faşist baskı ve terör rejiminin kurumsal yapısı, bu çerçevede temel demokratik hak ve özgürlükler üzerine kayda değer herhangi bir istem ileri sürmemekte, teşhir ve propaganda çalışmalarında buna fazlaca yer vermemektedirler...*”

“*Terbiyeli sol’un temel siyasal hak ve özgürlükler mücadelesi, bununla bağlantılı olarak baskı ve terör rejimi üzerine bu suskunluğu da rastlantı değildir. Düzenin icazetine sığınmış olmak ‘hassas’ siyasal sorunlarda, özellikle de devlet ve iktidar sorunlarında suskun kalmayı, bunun yerine genel bir müsamaha ile karşılanan iktisadi ve sosyal sorunlar üzerine solcu gevezelik yapmakla yetinmeyi gerektiriyor. Buradaki davranış tam da hücre saldırısını kendi dışında görmek ve bu alanda pratik değeri olan herhangi bir siyasal davranıştan özenle kaçınmak, işin özünde kendini devletle sorunlu görmemekle (ne de olsa hücre saldırısı ‘devlete kafa tutanlara’ yönelik bir saldırıydı) aynı anlama gelmekteydi.*”

“*Temel siyasal sorunlara, baskı ve terör rejimine, bunun aracı olarak baskıcı devlet aygıtına dokunmayan, devrimci iktidar sorunu bir yana temel demokratik hak ve özgürlükler uğruna bile açık ve etkin bir ajitasyondan özenle kaçınan bu solculuk türü elbette düzen egemenlerinin gözünden kaçmıyor, tersine, gittikçe daha çok daha açık bir ilgi ve kayırmanın konusu oluyor. 12 Eylül’le yaratılan ve yıllar öncesinden devletin ‘Milli Siyaset Belgesi’nde kayda geçirilen bir solculuk türü (siyaset belgesinin*

deyimiyle ‘İlimli sol’) ile yüzyüze olduğumuza göre, bütün bunlar kuşkusuz şaşırıcı değildir.” (Ekim, sayı: 229, Eylül 2002)

“Düzen egemenlerinin gözünden kaçma”yan bu solcuları kayırmak ise çeşitli düzen kurumlarına kalıyor. Yeri geliyor bu sermaye medyası tarafından yapılıyor, yeri geliyor Sabih Kanadoğlu gibileri tarafından.... Cumhuriyet gazetesinin 21 Ocak tarihli sayısında konuyla ilgili yazıda Kanadoğlu’nun esas hakkındaki görüşlerine de yer verilmiş:

“*Kanadoğlu açıklamasında anayasanın ve SPY’nin ‘sınıf diktatörlüğü kurulamayacağı’na ilişkin maddeleri anımsattı. Kanadoğlu, TKP’nin tüzük ve programı ile 3 Kasım’da yapılan seçimlerle ilgili sözlü ve söylemleri bir bütün olarak değerlendirildiğinde, davalı partinin çoğulcu, katılımcı, çok partili ve halkoyuna dayanan demokratik siyasal kurumları benimsediğini ortaya koyduğunu belirtti. TKP’nin program, tüzük ve eylemlerinde, sosyal bir sınıfın diğer sosyal sınıflar üzerinde egemenliğinin veya herhangi bir diktatörlüğün savunulmadığı ve amaçlanmadığını anlaşıldığını kaydeden Kanadoğlu, anayasa ve yasa hükümlerine de aykırılık bulunmadığını bildirdi.*”

Kanadoğlu’nun açıklamalarından ortaya çıkan sonuç; komünizmin ilke ve değerlerinden sıyrılmış her türden komünist yaftalı partinin sistem içinde kendine yer edinebileceğidir. Zira sistemin bu tür partilere de ihtiyacı olacaktır. Zira terör ve baskının yetmediği, bilakis ters teptiği, sınıf ve kitle hareketinin yükselişe geçtiği dönemlerde “majestelerinin komünist partisi” ve benzerleri devreye sokularak, düzenin istikrarı ve tahkimatı sağlanacaktır.

Vizeli parti, vizeli program: SİP-TKP

20 Ocak tarihli günlük bir gazetenin iç sayfalarında, biraz alt tarafta gördüğüm yazı başlığı beni hayli şaşırttı. Başlık aynen şöyleydi; “*Kanadoğlu’ndan ‘komünist’e vize’!*” Hani bir başka ülkede olsam belki bu kadar şaşırmam. Ama burası Türkiye! Onlarca devrimcinin, komünistin katledildiği, işkenceden geçirildiği bir ülke yani. Gel de şaşırma! Bu da neyin nesi deyip okumaya başladım. Okudukça şaşkınlığın yerini kahkahalar aldı. Meğer Sabih Kanadoğlu denilen savcı bozuntusunun SİP’ten türeme TKP’nin kapatılma davasıyla ilgili söyledikleri yazılıymış. Savcı “Komünist ismine getirilen yasak anayasaya aykırıdır. TKP’nin kapatma davası düşmelidir” demiş. Gerekesini de sıralamış. Komik ama düşündürücü olan, bu gerekçeler; TKP ve benzeri reformist-yasal, her türlü iddiadan uzak partilere açmaya çalıştığı kapılar.

Gerekçelerden birisi; “*Batı Avrupa komünist partilerinde başlayan ‘Avrupa komünizmi’ akımı ile yaşanan değişikliklerin etkisi TKP programında açıkça görülmektedir*” diyor. Yani olay program çerçevesinde ele alınıyor ve sırf adından dolayı kapatılmasına olanak olmadığı anlatılıyor.

Bir diğer gerekçe ise şöyle: “*TKP 3 Kasım’daki söylemleriyle, demokratik siyasal kurumları benimsediğini ortaya koymaktadır*” deniliyor. Kullandığı yöntemleri, söylemleri, hedefleri düzene uygun, zararsız bulunuyor. Paranın saltanatına karşı olduğunu söyleyen halkın TKP’si işte böyle bir parti! Dikkati çeken bir gerekçe ise şu: “*Bir partinin adının ‘komünist’ olması, sınıf diktatörlüğünü savunduğunu göstermez.*”

Bu tehlikeli ve sinsi bir mantıktır; düzenin kendisine zararı dokunmayan, hatta kitle hareketini söndürme ve geriletme misyonunu yerine getiren böylesi partilerin önünün bilinçli bir şekilde açılması, kitlelere alın size komünist parti denilmesidir.

Böyle partilerin uğursuz gerici rolü kitlelere anlatılmalıdır. Marksist-leninist komünistlerin mücadele alanlarından biridir bu. Sürekli teşhire, politik-ideolojik mücadeleye konu edilmelidir. Ortada atıp tutan böylesi partilerin kimliğini çok açık bir biçimde ortaya koyan bir olay bu. Bir partinin adı

Yazı Kanadoğlu’nun açıklamasıyla ilgili olarak şöyle devam ediyor:

“*Batı Avrupa komünist partilerinde başlayan ‘Eurokomünizm akımı’ ve daha sonra Doğu Avrupa ülkeleri ile Sovyetler Birliği’nin dağılmasıyla bu ülkelerde başlayan demokratikleşme hareketlerine işaret eden Kanadoğlu, bu hareketlerin dünya komünist hareketi ve komünist partileri üzerinde önemli etkileri olduğunu belirtti. Kanadoğlu son yıllardaki bu önemli ideolojik ve siyasal değişikliklerin etkisinin TKP’nin tüzüğünde, programında ve eylemlerinde açıkça görüldüğüne dikkat çekti...*”

SİP-TKP etkilediği gençlik kesimini devrim hayalleriyle ne kadar oyalarsa oyalasın, düzenin egemen güçleri hayatın gerçeklerini sınıfsal deneyimleri ışığında somut olarak değerlendirebiliyorlar. Öyle ki, Yargıtay Cumhuriyet Başsavcısı SİP-TKP’nin revizyonist-reformist ideolojik kökenine işaret ederek, partinin sistem için bir sorun teşkil etmeyeceğini belirtme rahatlığını gösterebiliyor.

Komünistlere düşen görev ise, sınıf ve kitle hareketinin önündeki barikatlardan biri olan sosyal-reformist hareketlerin gerçek konum ve hedeflerini kitleler nezrinde teşhir ve mahkûm etmektir. Her vesileyle maskelerini düşürüp düzen cephesine sundukları hizmet noktasında kitlelerde bilinç açıklığı sağlayabilmektir. Tasfiyecinin ağır ve bunaltıcı ortamına karşı bu noktada en büyük sorumluluk işçi sınıfının komünist partisine, onun komünist militanlarına düşmektedir.

Yaşasın devrim ve sosyalizm!

T. Polat

o kadar önemli değil deniliyor. Doğrudur. Önemli olan, adından çok ideolojisi, politikası ve en önemlisi programıdır. Program röntgen işlevi görür, içini ortaya koyar. Programı üzerinden TKP’nin sakıncalı görünmemesi normaldir.

Avrupacı ve devlet vizeli “komünistler”in değil de komünistlerin neden yıllardan beri devrimci, ihtilalci bir parti ve program yaratma, hayat verme mücadeleleri verdikleri daha iyi anlaşılmalıdır. Komünistlerin “vize”ye ihtiyacı yoktur. Onlar işçi sınıfının tarihsel devrimci rolünün bilincindedirler. Onlar devrimci sınıf iktidarını, yani Kanadoğlu gibi uşakların ve efendilerinin uykularını kaçırarak “sınıf diktatörlüğü”nü savunurlar. Onun için de “vize”li komünist olmaktansa ölümü göze almayı yeğliyorlar. Basit birkaç cümleyle yazılmıyım anladığım şeyi. Öncelikle net iki sonuç var. Birincisi; sermaye düzeninin böyle türedi partileri ciddiye almadığı ve bunlara ihtiyaç duyduğudur. İkincisi; kuru gürlütlü çıkarmaktan, yaygara koparmaktan ziyade parti programının ne dediğidir.

Türkiye’de sol hareketin günden güne yozlaştığı, tükendiği bir gerçek. Bir gerçek daha var ki, o da ihtilalci komünistlerin ortaya koyduğu programdır. Toplam olarak bakıldığında görülecektir ki, yaratılan program gerçek bir silah, gerçek bir hazinedir. Bunun değerini bilmek, iyi anlamak gerekiyor. Ve öyle muazzam bir silah ki, tek kurşunu bu düzeni yoketmeye yeter de artar bile. Kanadoğlu’nun cümleleri kendi kirli emellerinin olduğu kadar sözde komünistlerin de özünü anlatıyor. Bizlere bir kez daha görevlerimizi hatırlatıyor.

Ben çalışan bir emekçi olarak şunu eklemek gereği hissediyorum. Ben hiç tereddütsüz sınıf diktatörlüğü denilen işçi iktidarını istiyorum. Çünkü aç, susuz, yarı çıplak yaşamaktan bıktım. Çünkü işsiz kalmaktan, çalışınca iliklerine kadar sömürülüp hakkımı alamamaktan bıktım. Çünkü ailemin parasızlıktan dolayı okula, hastaneye gidememesinden bıktım. Çünkü insanlar pazar artıkları toplamaktan kurtulsun, insan gibi yaşasın istiyorum.

Onun için sınıfın devrimci partisine sempati duyuyorum, programını benimsiyorum.

Bir okur/Kartal

ABD'nin savaş arabasına bağlanma kararı çoktan verilmişti...**Gerici düzen cephesi ABD'nin hizmetinde!**

ABD emperyalizminin Irak'a yönelik saldırı ve işgal hazırlıkları sürüyor. Saldırının eli kulağında. Artık aylardan değil haftalardan sözediliyor. ABD ve İngiltere, Basra Körfezi'ndeki askeri yığınağını artırıyor. ABD'nin buradaki asker sayısı 120 bini aştı. Türkiye'de de en az bunun yarısı kadar asker konuşlandırılacağı söyleniyor. ABD emperyalizmi, saldırı ve işgal planları doğrultusunda bölgeye toplam 200-250 bin civarında asker yerleştirmeyi tasarlıyor.

Tüm dünyanın dikkati BM'nin Irak konusunda vereceği karara toplanırken ABD, fiilen Türkiye de içinde olmak üzere, bölgeye yerleşiyor.

ABD emperyalizmi pervasızca "Biz Irak'ı işgal edeceğiz. Bunun için bir sebep de şart değil. Biz hem hakim hem de savcıyız. Benim silahlı gücüm karşı çıkacak kimse yok" demeye getiriyor. Herşey bu kadar açık ve net.

ABD emperyalizminin ülkemiz emekçilerinin geleceğini de yakından ilgilendiren Irak'a ve bölgeye yönelik pervasız ve küstahça müdahalesinin ardında neyin olduğunu artık herkes biliyor. ABD dünya üzerindeki hegemonyasının sarsıldığının farkında. O, bu gidişi tersine çevirmek, dünyayı baştan aşağı tek bir emperyalist egemenlik zincirinin halkaları halinde sıkıca birbirine bağlamak, ekonomik ve siyasi hegemonya mücadelesinde rakiplerini geriye itmek istiyor. Bunun için zengin enerji kaynaklarıyla kilit öneme sahip Avrasya ve Ortadoğu'yu kontrol altına almayı hedefliyor. ABD, özellikle 11 Eylül sonrasında daha da belirginleşen dünyaya tek başına hakim olma stratejisi izliyor. Bush, yeni ABD stratejisi çerçevesinde, "Biz gerekli görüyorsak, bu meşru bir hareket olur. BM kararı falan da gerekmez" demeye getiriyor.

ABD emperyalizmi, Afganistan saldırısıyla kısırcın bir ucunu eline geçirmiş, şimdi de diğer ucunu, Irak'ı eline geçirmeye hazırlanıyor. Böylece ABD, dünyayı besleyen petrolün musluklarını elinde tutarak rakiplerine karşı "önleyici pozisyon" almış olacak. Ve saldırı Irak ile de sınırlı kalmayacak. Sırada İran var. Bizzat ABD yetkilileri, bu savaşın uzun süreli olduğunu, "başı bozuk" devletleri kapsayacağını

söylüyor.

ABD emperyalizminin "ebedi dünya egemenliği"ni hedefleyen yeni stratejisinde Türkiye'ye de bölgede kalıcı bir üs ve vurucu bir koçbaşı rolü biçiliyor. Irak'a yönelik saldırı ve işgalde de Türkiye'den bu görevi yerine getirmesi isteniyor. Dizginleri ABD'nin elinde olmak üzere Türkiye, şimdiden savaş arabasının ön safına koşuldu bile.

ABD, bir taraftan güney cephesi diye nitelenen Körfez bölgesindeki askeri yığınağını artırırken, diğer taraftan Türkiye üzerinden de kuzey cephesinin açılmasını, böylece Irak'ı iki taraftan kısırcın almayı planlıyor. ABD, ülkemizin lojistik üs olmasını, üs ve limanları kullanmayı, topraklarımıza conilerini yerleştirmeyi istiyor. Bu konudaki pazarlıkların tamamlandığı ve ABD'nin istemlerinin kapalı kapılar ardında karşılandığı anlaşılıyor. İşbirlikçi sermaye iktidarı, tüm bölge halklarının aleyhinde olan ve olumsuz etkileri uzun yıllar sürecek bir ihanet ve uşaklık tutumunu büyük bir onursuzlukla kabul etmiş bulunuyor. ABD emperyalizmi, Türkiye'ye 14 adet deniz helikopterinin finansmanı için 324 milyon dolar ve savaş zararları için de 5 milyar dolar vermeyi vaadediyor. Utanç verici işbirliğinin bedeli de bu kadar.

Türkiye halkının yüzde 90'ı bu kirli savaşa karşı. Tüm dünyada olduğu gibi ülkemizde de savaş karşıtı gösteriler, protestolar artarak yükseliyor. Halkın çoğunluğunun eğilimi bu yönde olmasına rağmen, sermaye düzeni tüm temel kurumlarıyla, ordusundan hükümetine, TÜSİAD'ından medyasına kadar, ABD'nin yanında sıkıca kenetlenmiş bulunuyor. Hepsini de elele vermiş, ülkeyi büyük bir felakete sürüklüyorlar.

AKP hükümeti, ezici bir halk çoğunluğunun savaşa karşı olması ve bu eğilimini giderek artan eylemliliklerle açığa vurması karşısında, bir yandan manevra yaparak büyük bir riyakarlıkla savaşa karşıymış pozlarına bürünürken, diğer yandan üsler, hava meydanları ve limanlar pazarlanıyor, ülke topraklarına yerleştirilecek ABD askeri sayısı tartışılıyor. Hükümet bir yandan ne kadar barışçı

olduğunu göstermek, emekçiler içinde beklenti ve boş hayaller yaymak için Ortadoğu ülkelerine yönelik ziyaret trafiğini artırıyor, İstanbul'da "Barış Konferansı" toplama çabasına giriyor. Ama diğer taraftan da ABD nakliye uçakları, içlerinde kitle imha silahları da olmak üzere, ölüm silahlarını Türkiye'deki üslere yığıyor. ABD'nin en gelişmiş bombardıman uçakları üslere konuşlanıyor. Bu uçaklar, üslerden havalanıp Irak'ı bombalayıp geri dönüyorlar. "Barış" görüşmelerine Akdeniz'deki Türkiye-İsrail-ABD ortak tatbikatı eşlik ediyor.

Sermaye iktidarı, her vesileyle, "Savaşı önleme sorumluluğu Irak'a düşmektedir" diyerek Irak'a yönelik ABD suçlamalarını papağan gibi tekrarlıyor, Irak'ı mahkum etmeye çalışıyor. Böylece savaşın gerçek sorumlusu gözlerden saklanmaya, Irak'ın işgaline meşruiyet kazandırılmaya çalışılıyor. Sanki Irak'a yönelik saldırının nedeni, ABD'nin bölgedeki zenginliklere el koyma niyeti ve Irak'ın dünya egemenliğinde taşıdığı stratejik önem değilmiş gibi. Sermaye iktidarı bu tutumuyla açıkça ABD'nin basit bir propaganda aleti olduğunu gösteriyor. Aslında hükümetin ABD'nin Irak'a yönelik saldırısı konusunda ikiyüzlü tutumunu Dışişleri Bakanı Yaşar Yakış, "Türkiye savaşa girmezse çok Amerikalı ölür" diyerek en vezice ve yorum gerektirmez açıklıkta ifade etti.

İşbirlikçi tekelleri burjuvazinin örgütü TÜSİAD da, ABD saldırganlığının yanında saf tuttuğunu gizlemeksizin açığa vurdu. TÜSİAD Başkanı Tuncay Özilhan, açık açık Türkiye'nin ABD'nin yanında savaşa girmesini istedi. Hükümeti bu konuda daha kararlı tutum almaya çağırdı. Askeri darbeler tezgahlayan, 12 Eylül faşist anayasasının mimarı olan, sendikal örgütlenmeleri fiilen yasak hale getiren, baskının ve işkencenin sürmesini sağlayan, F tiplerinin teşvikçisi bu asalaklar takımı, büyük demokrat pozlarında, Irak rejimini kastederek "Türkiye totaliter bir rejimin yanında yer almamalı" diyor. İkiyüzlülüğün bu kadarına da pes doğrusu!

ABD emperyalizmine uşaklık yarışında burjuva medyası diğer düzen kurumlarından hiç de geride değil. Hatta onları geride bıraktığı bile söylenebilir. Herkes savaşı tartışdursun, medya savaşı çoktan başlattı, hatta bitirdi bile. O şimdi Saddam sonrasının ganimet paylaşımında kendisine yağlı bir kemik düşer mi beklentisi içinde ağzının suyunu akıtmakta. O, savaş narasını ne kadar güçlü atarsa, payını garantiye alabileceğini hesaplıyor. Bu uşak takımı yalanda hiç sınır tanımıyor. Hemen her gün sütunlarında Saddam'ın ne kadar gaddar bir adam olduğu haberlerinden geçilmiyor. Köşeleri tutmuş satılık kalemler; ABD'nin Irak'a, Saddam bir diktatör olduğu için savaş açtığı, ABD ile birlikte savaşa girerek ekonominin düzeleceği, Musul ve Kerkük petrolerinden pay alınacağı, Türkiye'nin Kuzey Irak'ta bir Kürt devletinin kurulmasını engellemek için savaşa girmesi gerektiği, BM veya NATO savaş kararı alırsa Türkiye'nin buna uymak zorunda olduğu üzerine fetva veriyorlar.

Dikkat edilirse, ABD'nin yanında savaş cephesinde yer alanlar, aynı zamanda İMF'nin sosyal yıkım programının yanında yer alanlardır. Savaş isteyenler aynı zamanda devlet terörünü, F tipi cezaevlerini teşvik edenler, emekçilerin demokratik hak ve özgürlüklere kavuşmasını engelleyenlerdir. Savaşın ve her türlü melanetin kaynağı kapitalizmdir. Savaşı önlemeye dönük taleplerle, diğer sosyal, ekonomik, siyasal talepler bugün çok daha içiçe geçerek tek bir düğüm oluşturmuşlardır. Bu düğüm etrafında saflaşma, sınıf saflaşmasından ayrı düşünülemez. Savaş düğümünü kalıcı ve köklü bir biçimde çözmenin yolu, kapitalizmin temellerine yönelmek, barış mücadelesini işçi sınıfının iktidar mücadelesine kopmaz bir şekilde bağlamaktan geçiyor.

Atlen Yıldırım

Sincan hücreleri/28 Ocak '03

Zorla müdahale işkencesi yasalaştı!

Sermaye devleti zaten şu ana kadar fiilen uyguladığı ölüm orucuna zorla müdahaleyi yasalaştırdı. Yasa yalnızca zorla müdahale ile sınırlı değil. Aynı zamanda devrimci tutsakların direnme hakkını savunan kişilere dönük ağır cezaları içeriyor. Avukatların cezaevlerine girerken üst aramasının elle yapılmasını ve savunma belgelerinin incelenmesi de kapsıyor.

Üç yıldır süren direniş tarafından hükümsüz kılınmış olan zorla müdahale işkencesinin yasallaştırılması asıl olarak direnme hakkına saldırıdır. Bu yasa ile birlikte herhangi bir gardiyan tutsaklara müdahale edebilecek. Tıbbi herhangi bir eğitim ve yeterliliği olmayan gardiyanların müdahale yetkisi alması yüzlerce yeni sakat devrimci anlamına geliyor.

F tipi zindanlarda tecrit ve ağır baskı koşullarına rağmen teslim alınamayan devrimci tutsakların direnme haklarının ellerinden alınması için beyhude bir çabadan başka bir anlamı olmayan bu saldırı, ölüm orucu ya da açlık grevindeki devrimci tutsaklarla karşılaşacak olan doktorlar açısından sıkıntılar yaratacaktır. İnsanlığını ve meslek onurunu yitirmemiş olan doktorlar bu yasanın basıncı ile hastaları reddettiği halde müdahale etmek durumunda kalacaktır.

Tedaviyi reddetme ve durdurma hakkına tüm insanlar sahiptir. Ancak "kanunen zorunlu olan haller dışında ve doğabilecek olumsuz sonuçların sorumluluğu hastaya ait olmak üzere; hasta, kendisine uygulanması planlanan veya uygulanmakta olan tedaviyi reddetmek veya

durdurulmasını isteme hakkına sahiptir" Yeni yasayla ise ölüm orucu ve açlık grevi yapan direnişçilere müdahale kanuni zorunluluk haline getiriliyor.

Bir şekilde direnme hakkını savunan herkese dönük 20 yıla kadar ağır hapis cezası tehditi ise yeni düzenlemelerin en önemli noktasıdır. Zindanlardaki direniş toplumsal bir karşılık bulduğunda daha da güçleneceği gibi asıl anlamına kavuşacaktır. Anaların yardım yataklığından yargılanması gibi tarihi kara gülmeceler yaşandı bu ülkede. Bu yetmemiş olacak ki şimdi 20 yıla kadar ağır ceza vermeyi hedefliyorlar. Devrimci tutsakların aileleri ve dostları herhalükarda dayanışmayı sürdürüyorlar. Toplumun daha geniş kesimlerinin devrimci tutsaklarla buluşmasının önünü kesmeyi hedefliyor bu düzenlemeler. Ancak bunda başarılı olup olamayacaklarını belirleyecek olan sınıf mücadelesinin seyri ve komünist ve devrimci güçlerin çabası olacaktır.

Avukatların üstlerinin elle aranması ve savunma belgelerinin denetlenmesi ise savunma hakkının gizliliğinin ortadan kaldırılmasıdır. Bu noktada zaten binbir sorunla boğuşan savunma hakkının bu düzeyde ihlal edilmesi, burjuva hukuk normlarının böylesine çiğnenmesi burjuvazinin ihtiyaç duyduğunda kendi normlarını bile geçersiz kıldığının bir göstergesidir.

İnsanlığın her dönemin egemenlerine karşı yüzlerce yıllık mücadelesinin sonucu olan değerlerinin çiğnenmesinin önüne geçebilecek tek güç sınıfın örgütlü gücüdür.

Irak kolay lokma olmayacak

Bush, Saddam Hüseyin'in sürgüne gitmeyi kabul etmesinden memnuniyet duyacağını belirtti. Powell da Irak liderinin savaş suçuyla yargılanmayacağı güvencesi vererek seçtiği ülkeye nakli için özel bir uçak tahsis etmeye bile hazır olduklarını açıkladı.

Saddam ve ailesine yönelik ABD'nin bu sürpriz çıkışının sebebini bilemiyoruz. Oysa Bush'un önceki bütün açıklamaları, Saddam'ı terörle, halkından binlerce evladını öldürmekle suçlayıcı ve yargılanması için özel mahkeme oluşturulması yönündeydi.

ABD ne zamandan beridir en önemli müttefiklerinin (düşmanı değil) hayatlarının geri kalanını emniyetli bir sürgünde geçirmelerine yardımcı olmakta? Yoksa ABD'nin Ortadoğu'daki en güvenilir adamı İran Şahı'nın hikâyesini unuttuk mu?

ABD yönetimi kanserden tedavi gördüğü hastaneden Şahı çıkarmıştı, ancak Mısır lideri Enver Sedat'ın misafirperverliği olmasaydı bütün kapıların yüzüne kapatılması sonrası dünya havaalanlarındaki transit salonlarında korkudan ölecekti. İran Şahı, Amerika'da

Humeyni'den daha fazla nefret edilerek öldü. Şah'ın, Kahire'ye indiğinde Sedat'a ağlayarak söylediği ilk cümle şuydu: "ABD benim ülkelerinden çıkarılma operasyonuma hile/kazık operasyonu adını vermiş."

Bugünlerde ABD yönetiminden gelen sürgün talepleri, bu düşünceyi iki ay önce sunan Arap rejimlerinin doğrudan Beyaz Saray'ın yönlendirmesiyle ve belirlenmiş, çok iyi hesap edilmiş komplo planı çerçevesinde hareket ettiklerini ortaya koyuyor.

Irak lideri asla ülkesini terk etmez ve Cidde'de eski Uganda lideri İdi Amin ile birlikte en azından Başkan Bush'u bu mutluluktan mahrum bırakana kadar golf oynamaz. Ayrıca ülkesinin başkentine ilk füzenin düşmesi sonrası ve ilk Amerikan tankının sırtında dönmek umuduyla kurtulmayı isteyen diğerleri gibi asla kaçmaz. Tam 40 gün ardı ardına Harun Reşid'in başkenti yüz binlerce ton bombaya maruz kaldı, ama ne Irak lideri ne de en yakın yardımcıları ülkeyi terk etti. Baba Bush'un 'çöl fırtınası' sonrası Saddam'ın bittiği yollu iddiaları yalanlandı, bu sefer de oğul Bush'un iddiaları yalanlanacak. Çünkü bu haberler esasen Irak'ı ve Arapları tanımayan insanların öğüt ve beklentilerine dayanmakta.

Peki niçin ABD Başkanı Johnson, Vietnam felaketi nedeniyle gitmiyor?

Niçin Clinton, Monica skandalı dolayısıyla özür dileyerek ülkesini terk etmiyor? Sonra niçin Başkan Bush ve yardımcısı Cheney, Enron şirketi davasında rüşvet skandalına adlarının karışması ardından istifa etmiyor? Herkes biliyor ki bu skandalların üzerine örtmek ve bakışları başka tarafa çevirmek Irak'a karşı savaşın yapılma sebebi...

Bush, propaganda savaşını kaybetti ve vatandaşlarını ilk kurşunu ateşlemeden önce Irak'a yönelik çizdiği saldırı hususunda ikna etmekte başarısız oldu. ABD halkı bu savaşı haklı gerekçelere dayanmayan bir savaş olarak görmekte. Amerikalıların yarısı barışçıl çözümden yana. ABD'nin Irak lideriyle Usame bin Ladin'in Kaide örgütü arasında bağlantının varlığını yinelemek gibi bir pehlivan üslubuna sığınması bu yüzden.

Blair'in papağan gibi bu iddiaları tekrarlayıp durması bir ironiydi. Birkaç hafta önce Irak'ın 11 Eylül olaylarına karıştığına dair bir delilin bulunmadığını açıklayan kendisiydi çünkü.

Bush, Saddam ile Kaide arasında bağlantı bulunduğu iddialarını tekrarlayarak Amerikan halkının korkularını harekete geçirmeyi ve uluslararası sempati elde etmeyi hedefliyor. Ancak herkesin bildiği bu oyun ABD içerisindeki ve dışındaki bazı saf insanlardan başkasını ikna edemez.

Savaş kararı çoktan çıktı ve ABD başkanı meşru örtü olmaksızın, ülkesine karşı tırmanan küresel öfkenin ortasında savaşa gireceğinin idrakinde. Bu yüzden endişe ve korku dolu. Arap müttefiklerinin Irak liderini sürgüne ikna edip kendi krizinden çıkmasına katkıda bulunmasını istemekte, ama istediğini beklediği kolaylıkta asla elde edemeyecek.

Irak halkı ülkesini savaşmadan Bush'a kolay bir lokma olarak sunmaz. Bu gerçeği anlamak için tarihte cereyan eden bir olaya işaret etmek yeterli. Suriyeli komutan general Yusuf El Ezma zamanın savunma bakanının, Fransa'nın silah ve donanım açısından ürkütücü derecedeki üstünlüğü sebebiyle direniş gösterilmemesi yolundaki tavsiyesini, "Gelecek nesiller bizim hakkımızda ülkemizi direniş göstermeden teslim ettiğimizi söyletmeyi kabul edemeyiz" diyerek geri çevirmişti.

El Ezma, Arap ve İslam tarihine altın harflerle girerken hiç kimse o hain teslimiyetçi savunma bakanını hatırlamamakta.

Abdulbari Atwan

(Londra'da yayımlanan *El Kudüs* gazetesi yazı işleri müdürü, 31 Ocak '03)

Doğrular ve yanlışlar...

Bir gün "Savaşa hayır" ve "Bizim için bağlayıcı olan BM güvenlik konseyi kararıdır" diye yattık, ertesi sabah "Savaşın başında yer tutmazsak sonunda masaya oturamayız" diye uyandık. Dünya, son 24 saattir, ABD dışişleri bakanı Colin Powell'in BM'ye sunduğu yeni 'sözde kanıtları' konuşacak; biz ise bir bütün günü "Ne oldu da politika değişti?" sorusuna cevap arayarak geçirdik...

Türkiye, önceki günden beri, Irak konusunda yeni bir politik çizgiyi benimsemiş bulunuyor. Bu çizgi, Başbakan Abdullah Gül'ün geliştirdiği 'barış inisiyatifi' ile taban tabana zıt. Başbakan Gül, aynı gün, ABD başkan yardımcısı Dick Cheney ile, telefonda yaptığı, "Yabancı asker konuşlandırma yetkisini ancak bayram sonrası Meclis'e sunabiliriz" pazarlığını, 'barışa hâlâ şans var' diye düşündüğü için yapmış olmalı. Oysa, savaşın 'ahlâkî yönden' yanlış olsa da 'siyaseten' doğru olduğu söylendikten sonra, o pazarlığa hiç gerek yoktu.

Yeni durum temel doğruları değiştirmiyor...

İlk doğru, Türkiye "Hayır" dediği ve kolaylık sağlamaya karşı çıktığı sürece, ABD'nin Irak'a yönelik niyetlerini gerçekleştirilemeyeceği gerçeğidir. Basra Körfezi'nde ve etraftaki Arap ülkelerinde yüzbinlerce asker, yüzlerce uçak bulundurma bir anlam taşıyor ABD'nin; karacı güçlerle Kuzey'den de bir cephe açması zorunlu. "Bizim 'Hayır' dememizin kıymet-i harbiyesi yok; savaş nasıl olsa başlayacak, fırsatı kaçırmayalım" görüşü bu yüzden yanlış...

İkinci doğru, Washington'un, Ankara'dan, ülkenin her tarafını bir askerî üs gibi kullandırmasını istediğidir. Limanlar, havalimanları, Doğu'da (muhtemelen

Diyarbakır'da) kurulacak dev bir yeni üs... Askerinin bir kısmını transit olarak Irak'a taşısa bile, epey bir miktarını Türkiye'de bırakacak ABD. Fazla uzun sürmeyeceği her halinden belli savaştan sonra da, çok sayıda Amerikan askeri (bu sayı 40 binin üzerine çıkabilir), Türkiye'de kalmaya devam edecek... Afganistan operasyonu sırasında Pakistan'ın bile ABD'ye göstermeye yanaşmadığı bir kolaylıktır bu. Afganistan'da konuşlanmış Amerikan askerlerinin, bazen sıcak tâkip için Pakistan'a girmelerinin sıkıntılara sebep olduğu düşünülürse, Irak savaşı sonrası Türkiye'de meydana gelebilecek sorunlar tahayyül edilebilir...

Üçüncü doğru, bazılarının göstermeye çalıştıklarının tersine, ABD'nin, Türkiye'yi savaşın tarafı bir 'muharip güç' olarak görmediğidir... 1991'de, kuzeyden ikinci cepheyi Türkiye'nin açması söz konusuydu; Turgut Özal'ın planı dönemin Genelkurmay başkanı tarafından değil ABD tarafından bozuldu. Bugün de, ABD, Türk Silahlı Kuvvetleri'nin Irak'a girmesini, Kuzey Irak'ta nâzım bir rol oynamasını istemiyor. Güneye kaydırılan birliklerimiz, göreceğiz, orada kalmaya devam edecekler. Bu sebeple, "Kuzey Irak bizim ilgi alanımız, savaştan uzak durursak arzu etmediğimiz gelişmeler yaşanabilir" yaklaşımı bir safsatadır...

Dördüncü doğru, ABD'nin savaş sonrası hesaplarında, bölgeye vereceği yeni biçim için, Türkiye'nin herhangi bir belirleyici yeri ve rolü bulunmadığıdır. ABD, bölgeye sadece petrolü için gelmiyor; Washington, 'Roma İmparatorluğu'nu günümüzde canlandıracak yeni bir dünya düzeni peşinde... O düzende, ABD ve İngiltere dışındaki ülkelere söz hakkı yok; Avrupa bile fotoğrafın dışında... Washington, 1991'de olduğu gibi, bir ittifak cephesi oluşturuyor... Bu yüzden, "Savaşın başında yer almazsak paylaşım masasında yerimiz olmaz" görüşü boş bir hayaldir...

Bütün bu mülâhazalara rağmen, Türkiye, başka çıkar hesapları yüzünden, yine de savaşa girebilir; ancak bu, anayasal (m. 92) bir gereklilik olan, Ak Parti yetkililerinin de baştan beri savunageldikleri 'uluslararası meşruiyete' zemin teşkil edecek BM güvenlik konseyinin yeni bir kararı sonunda olabilir... İtirazcı ülkelerin hepsi Türkiye gibi ikna edilebileceği dahi, o kararın çıkması en az iki hafta alacağına göre, Türkiye'yi ABD'nin savaşına şimdiden denli sıkı sıkıya bağlamanın anlamı nedir?

Herhalde bir anlamı olmalı, ama ne?

Fehmi Koru

(Yeni Şafak, 6 Şubat '03)



Kirli savaşları da, bölgemizdeki ABD üslerini de istemiyoruz!

ABD'nin dünyaya ve Ortadoğu'ya kendi çıkarları doğrultusunda yeniden şekil vermek için düzenlediği onlarca komplo, işgal ve kirli savaşlardan birisi de hemen yanı başımızda yaşanacak. ABD emperyalizminin Ortadoğu petrolerini yağmalamak için giriştiği bu savaşlar dizisi Irak'la sınırlı kalmayacak. Bölgedeki uşaklarının da desteğiyle daha binlerce insanın kanını dökecek.

ABD'nin en sadık uşağı İsrail ve Türkiye'dir. Bu nedenle hemen her gün yeni heyetler, CIA ajanları ülkemize gelip gidiyorlar. Hava limanlarını, askeri üsleri inceleyip değişiklikler yapıyorlar. Bu amaçla 15 Ocak tarihinde gelen kafile ülkenin dört bir yanına dağıldı. 12 kişilik heyet ise Pendik-Kurtköy'deki Sabiha Gökçen Havaalanı'nı incelemek üzere geldi. Buradaki havaalanı B2 denilen bombardıman uçakları için kullanılacakmış.

Irak'a müdahale için ABD kimyasal ve biyolojik silahları bahane ediyor. Oysa o silahları satan kendisiydi. Diyelim ki ABD ile Irak arasında ciddi bir sorun var. Bunun halklardan kaynaklı bir sorun olmadığı kesin. Çıkar ve hegemonya için başlatılan savaşlardan halkların çıkarı olmadığı gibi, en büyük zararı onlar çekiyorlar. Aç kalan, ölen, evini-ocağını terkeden, işinden olan hep sıradan masum insanlar oluyorlar. Şimdi tüm insanlara, özellikle bu üslerin

olduğu yerlerde yaşayanlara soruyorum; sizin Iraklı masum halkla bir davanız var mı? Onlar sizin elinizden ekmeğinizi, işinizi mi alıyor? Burnumuzun ucundan kalkan bomba yüklü uçaklar Iraklı insanların tepesine bomba yağdıracak, bunu kabullenebiliyor musunuz? Vicdanen rahat olacak mısınız Iraklı insanlar parçalanırken? Çocuklar ölümleriniz siz gülebilecek, çocuğunuzu sevebilecek misiniz?

Çok duygusal mı bu söylediklerim? İyi ama, böyle bir felakette insani duygulara kapılmamak için vicdandan, insanlıktan arınmış olmak gerekmez mi? Ben dünya halklarının kardeşliğinden, barışından yanayım. Nerede olursa olsun o acıyı içimde hissediyorum. Emperyalizmin durmak bilmeyen kan nehrinde Iraklı insanların kanının da karışmasını istemiyorum. Çünkü yarın bizler de aynı katliamla yüzyüze kalabiliriz. Dayanışma ve insanlık görevimizi yerine getirirsek eğer başka halklardan yardım görebiliriz. Umursamazlık ve aldırmaçlık biz işçi ve emekçilerin yapacağı şey değildir. Kaldı ki bu savaşın içinde olsak da olmasak da, faturasını çalışanlar olarak ödeyeceğiz. Bu vahşete sessiz kalmamak insani ve toplumsal görevimizdir. Irak halkına bomba yağdıracak uçaklardan bir bölümü Kurtköy havaalanından gidecek, bu kesin. Ama beni

asıl ilgilendiren, Kurtköy'de yaşayan işçilerin, emekçilerin, sefalet içindeki halkın ne yapacağıdır. Burada kültür evleri, değişik yöresel dernekler, ilerici ve demokrat olduğunu söyleyen insanların sayısı epeycedir. İlericilik, demokratlık, duyarlılık, insancılık gibi kavramları eğer etiket olarak taşıyorsak yapacak çok şey var. En azından kendi yerelliğimizde yapacağımız her somut eylem, her girişim emperyalizmin bu haydutluğuna karşı verilen mücadeleye anlamlı bir katkı olacaktır. Halkımızı duyarlı kılmış olacağız. Bizim de felaketimiz olacak bu kirli savaşı durdurmak için yapılacak her işin, her çabanın küçük olsa bile tarihsel anlamı büyük olacaktır. Dün Kore'de, Vietnam'da, bugün Afganistan'da, yarın Irak'ta ve başka ülkelerde hep katliama uğrayan bizim gibi yaşayan insanlar oldular. Silah üretkenler, tekelci sermayedarlar servetlerini büyüttüler.

Eğer bir savaşa taraf olacaksak, bu emperyalizme ve sömürge düzenine karşı verilen savaş olmalıdır. Bizler ne dünyada, ne bölgemizde, ne de ülkemizde kirli savaşlar ve emperyalist savaş üsleri istemiyoruz.

Kahrolsun ABD emperyalizmi!

Yaşasın dünya halklarının kardeşliği!

Bir okur/Kurtköy

Kirli ve haksız savaşa sessiz kalma!

Geçenlerde televizyonda gördüm Iraklı kadın askerleri. Okul üniformalarını çıkartmış liseli genç kızlar silah kuşanmışlar, talim alanındaydılar. Mutfaktaki önlüğünü atıp gelenler de vardı aralarında. Iraklı kadınlar o ateş çemberinin içerisinde yerlerini almışlardı. Medya haberi çok kısa geçti, fazla göstermek istemiyorlardı.

Kitlelerin olası savaşı kabullenmesi için bizi yönlendirmeye çalışıyorlar. Fakat inandırıcı olmayı başaramayacaklar. Çünkü biz bu savaşın öncesini yaşamıştık, üstelik çok yıkıcı sonuçlarıyla birlikte. Türkiye'de yaşayan büyük bir çoğunluktan bahsediyorum. Hani her sabah gün ağırırken uyanıp fabrikaların yolunu tutan işçilerden. Çünkü ben de o bahsettiğim çoğunluktan biriyim.

Emperyalizmin Ortadoğu'ya müdahale şekli beni bir bütün olarak, sosyal, siyasal ve ekonomik anlamda ilgilendiriyor. Çünkü ben bu savaşın bir tarafıyım. Sorunu emperyalizmin Ortadoğu'ya müdahalesi olarak görüyorum. Bu durumun birbirine bağlı ve birbiriyle içiçe geçmiş iki temel nedeni var. Petrol yataklarına el koymak ve ABD'nin dünya kapitalist sistem içerisindeki hegemonyasını pekiştirmek. Durum böyle olunca, ABD'nin sorunun çözümüne yönelik ortaya koyduğu kirli bir savaş olarak karşımıza çıkıyor.

Körfez Savaşı'nın sonuçlarını Türkiyeli işçiler ekonomik, sosyal tüm boyutlarıyla çok ağır bir fatura olarak ödediler. O dönemde yüzbinlerce işçiyi kapsayan grevler yasaklanmıştı. Burjuvazi yine kendi yasalarını çiğnemişti. Yine aynı dönemde işçi

sınıfının yükselen mücadelesini çeşitli zorba yöntemlerle durdurmaya amaçladılar. Zonguldak grevcilerinin Ankara yürüyüşünü zor ile durdurdular. Çeşitli işyerlerinde ücret görüşmeleri geciktirildi. Daha sonra hızlı bir şekilde imzalanan sözleşmelerin ardından binlerce işçi işten çıkartıldı. Körfez Savaşı'nın yıkıcı sonuçlarından doğan ekonomik yükün faturası işçilere ödetirildi.

Az önce de bahsettiğim gibi, biz bu savaşı daha önce de yaşamıştık. İşte bu doğrultuda savaş beni her anlamda ilgilendiriyor. Çünkü bizler binlerce yıldır yanyana yaşayan, acıları, sevinçleri, yoksullukları ortak kardeş bir halkız. Onların tepesine bomba yağarken, binlerce insan ölümlerini seyirci mi kalacağız? Yoksa güneybatı Asya çöllerinde siper kazan yalnız ayak Iraklı çocuklarla ve analarla beraber mi olacağız? Başka bir şey anlatmayacağım.

Bugün hep bir ağızdan "sizlerden, siz emperyalist haydutlardan korkmuyoruz" demenin zamanıdır. Emperyalist haydutlara karşı bugün Iraklı, Filistinli, Afganistanlı kadınlara ve çocuklara yalnız değilsiniz deme zamanıdır.

Metal işkolunda çalışan bir kadın ve ana olarak ben emperyalist haydutlara karşı "Savaşa karşı sınıf savaşı" şiarını yükseltmenin ve bu mücadeleye omuz vermenin zamanıdır diyorum. Çünkü biz bu savaşın bir tarafıyız, hem de yıllardır. Bu aynı zamanda tarihi bir sorumluluktur. İşçi sınıfının omuzlarında yükselecek devrimci bir sorumluluktur...

Bir metal işçi/Gaziosmanpaşa

Kapitalist sistemde üniversite mezunu olmak!

İki yıllık üniversite mezunuyum. Öncelikle üniversite öncesi yılları anlatmak istiyorum.

Emperyalist ülkelere göbekten bağımlı bir ülkede, yani Türkiye'de liseyi bitirip üniversiteye hazırlanmak, üniversite okumak ve bitirmek, bitirdikten sonra bir işe girip hayata atılmak başlı başına bir sorun. Bundan iki sene öncesine kadar meslek lisesi mezunları da ÖSS'ye girdiğinde belli bir puan alıp herhangi bir yere yerleştiriliyordu. Ancak sadece kendi bölümleriyle ilgili okulları tercih etmek zorunda kalıyorlardı, şimdi olduğu gibi. Çok güzel bir marifetmiş gibi meslek lisesi mezunları sınavsız iki yıllık okullara yerleştirileceklermiş. Bunu yaptılar, yerleştirdiler de. Ama kaç isteyerek bu işi yaptı. Hem başka şansı var mıydı ki? Bu tercih, seçeneksizlikten değil mi?

Bozuk düzende sağlam çark yok. Eğitim ve öğretim de bu çarklardan birini oluşturuyor. Ülkemizde o kadar çok adaletsizlikler oluyor ki. Kenar mahallede bir liseyi bitirenle, özel lise, kolej, süper vb. liseyi bitiren arasında dağlar kadar fark var. Bu geleceğimizde ve meslek seçiminde büyük rol oynuyor. Eğitim alanındaki adaletsizliklerin başında bu eşitliksizlikler yer alıyor ve bundan en büyük payı meslek liseleri alıyor.

Sayamadığımız bir dolu olumsuzluklarla birlikte üniversite kapısına geliniyor, sınav zamanı gelip çatıyor. Herşey üç saate sığdırılıyor, üç saat geleceğimizi belirliyor. Kazananlar kazanmayanlar birbirinden ayrılıyor. Kazanıp da üniversitede okumaya sıra gelince, bozuk çark burada da devam ediyor.

Demokratik, özerk, bilimsel bir kurum olması gereken üniversiteler, yeri geliyor bir kışlaya, yeri geliyor bir işkencehaneye dönüşüyor. Baskı mekanizması her yönüyle işliyor. İnsanlar araştırmayan, sorgulamayan birer makine haline getirilmeye çalışılıyor. Bu işleyişi kabullenmek birçok kişiye zor geliyor. Büyük umutlarla gelinen kapılar daha ilk aylardan terkedilmeye başlanıyor. Buna karşı direnenler, sivil faşisti ile, idare-polis işbirliği ile susturulmaya çalışılıyor. Susmayanlar polis copuyla, o da yetmedi soruşturmalar yoluyla okuldan uzaklaştırılmaya çalışılıyor. Hala da direnen varsa DGM'ler devreye giriyor. Hiçbir kanıt olmadan insanlar ceza alıyor. Sonuçta üniversite bitirmek kolay değil. Bu uygulamalar sonucu 2 yıllık okullar 3 yıla, 4 yıllık olanlar 5-6 yıla uzuyor.

Bozuk düzenin çarkı zamanımızı da alıyor. Bunlardan biri düzen için 18 ay askerlik yapmaktır. Okulu bitirip hayata atılınca veya iş bulmaya sıra gelince zorluklar bir kat daha artıyor. İş soruyorsun "deneyim" istiyorlar, bu engeli aşyorsun askerlik yapmış olma koşulu devreye giriyor. Bunu da aştın, işin en zoruna geliyor sıra. Girmeye çalıştığın işyerinde (fabrika vb.) tanıdık var mı? Bunun üzerine bir de çığ gibi büyüyen işsizlik ordusunu ekleyin.

Eğer gelecek için çocuklarımızın, bilimsel, demokratik, özgür bir üniversitede yeteneklerine göre okumalarını istiyorsak bu koşulların yaratılması için çalışmalı, gençliği bu temelde hazırlamalı, eğitmeli ve bilinçlendirmeliyiz.

Gençlik gelecek, gelecek sosyalizm!

Yüksek okul mezunu bir işçi/İzmir

Mücadele Postası...

Yaratıcı ve etkin bir pratik!..

Son dönem çalışmamızın sorunlarını irdelemek için, değerlendirmeyi seçim sürecinde ortaya çıkan tablo üzerinden yapmak daha doğru olacak.

Seçim sürecini olağan faaliyetimizi aşacak, sürecin ortaya çıkardığı olanaklardan yararlanarak tüm çevre-çeper güçlerimizi harekete geçirecek tarzda bir seferberlik olarak planladık. Hem kitlelere dönük faaliyetimizde derinleşecek, hem de güçlerimizi nitelik olarak ileri bir düzeye çekebilecek bir çaba içerisine girdik. Kısmen de olsa bu hedeflerimizde başarı sağladığımızı söylenebilir. Bu durum yayınlarımızda geniş bir şekilde işlendi.

Ancak bu sürecin hemen ardından savaş sürecine geçişimiz, süreçlerin kendine has özellikleri, bizler için kimi zaman bu süreçleri birbirine bağlayabilmede bir zorlanma alanına dönüştü. Bilindiği gibi seçim süreci yasal olanakların istismarı açısından bir "rahatlık" sağladı. Ancak savaş süreci devletin bu tahammülü asla göstermediği, olağan dönemlere göre devrimci faaliyet üzerinde daha fazla baskı uyguladığı bir dönem. Bu nedenle seçim sürecinde devrimci faaliyete daha yakınlaşan kimi ilişkilerimizi savaş karşıtı bir mücadele sürecine katmada zorlanma yaşıyoruz. Bu sıkıntıyı aşmaya dönük yeni araçlar yaratılabilmek ve varolan araçları etkin bir biçimde kullanabilmek her zamankinden daha fazla bir ihtiyaç olarak karşımıza çıkıyor.

Savaş sürecine baktığımızda, bu araçlardan biri sayılabilecek platformlar (diğer devrimcilerle birlikte oluşturulan) ya somutta kitlelerle buluşamadı ya da anlamlı bir pratik çaba ortaya koyamadı. Sürece kendi açımızdan müdahalemiz ise kimi bölgelerde sonuçsuz kaldı. Buradan bakarak elbette bu araçların kullanılmaması gibi bir sonuç çıkarılamaz. Böylesi süreçlerde geniş ve esnek birlikteliklerin önemi ortadadır. Bunun bir aracı olan platformlar bizim zorlayıcı olabileceğimiz araçlardır.

Genel anlamda süreçleri tahlil etme konusundaki başarımız ortadadır. Ancak bir politikanın başarısı, mevcut araçları ve olanakları amaca uygun bir şekilde değerlendirebilmeye yaratıcılığımıza bağlıdır. Seçim süreci doğallığında kitlelerin gündemine aldığı bir süreçti. Bu dönemde yakaladığımız yeni güç ve olanaklar ortada. Ayrıca belli bölgelerde ortaya koyduğumuz çalışma düzeyi ve temposu, kitlelerle buluşan bir zemini zaten ortaya çıkarmış bulunuyor. Bütün sorun, yaratılan politik etkinin en iyi bir biçimde değerlendirilmesi, geliştirilen ilişkilerin yaratıcı ve etkin bir pratikle harekete geçirilmesidir.

E. Toprak/İstanbul

Ortak emeğin fırsatçı biçimde sahiplenilmesi üzerine...

Kızıl Bayrak gazetesine!

Bu yazıyı yazma ihtiyacı duyduk, çünkü olayın muhatapları bunu çok fazla ciddiye almadılar. Bizim içinse oldukça ciddi ve önemli bir sorun. Gazetemizde de geçen haftalarda yayınlanmış olan bir habere ilişkin yazacaklarımız. Menemen'in Asarlık ilçesinde patlamamış bir havan mermisinin patlaması sonucu yaşamlarını yitiren Halit ve Burhan Kaya için askeri alanın kapatılmasına ilişkin ve Menemen halkı üzerindeki baskıların teşhirini yapmak üzere bir araya gelen ve birçok yapının (DEHAP, Kızıl Bayrak, Devrimci Demokrasi, Atılım, Özgür Gündem, İşçi Gazetesi) imzasını taşıyan bir basın açıklaması çalışması başlattık. Bazı aksaklık ve eksikliklere rağmen 100 kişilik bir katılımı gerçekleştiren basın açıklaması oldukça anlamlıydı.

Daha sonra *Atılım* gazetesinde bu konuda bir haber çıktı; "*Atılım* okurlarının çağrısıyla biraraya gelen ..." diye devam ediyor haber. Yani bu arkadaşlar bölgede yapılan çalışmayı tek başlarına sahiplenmek istiyor, onların çağrısıyla bir araya geldiğimizi söylüyorlar. Dürüstlükten uzak ve faydacı bir yaklaşımla haberi böylece gazetelerinde yayınlıyorlar. Bizler bu durumdan oldukça rahatsız olduk. Öncelikle sosyalist bir basında gerçek olmayan bir haberin çıkması, bunun bilinçli bir tarzda kendine pay çıkarma mantığıyla yapılmış olması (ki niyet sorunu burada sorgulanabilir) ve *Atılım* okurlarının ortaklaşmadan ne anladıkları ya da anlayamadıkları ve tabii ki devrimci ahlak...

Bizler bu habere çok şaşırmadık. Doğaları gereği bu arkadaşlar böyle küçük cümle hatalarını (!) oldukça sık yapıyorlar. Yaşandığı gibi yansıtılmayan bir olay bu ve bizim bunu ciddiye almayacağımızı düşünmüş olmalı ki, böyle yazıyorlar. Burada basın açıklamasıyla ilgili çalışma

yapan bizlerin ve diğer arkadaşların emeklerine saygısızlık yapıldığını düşünüyoruz.

Haberin yayınlanması üzerine gidip muhataplarıyla görüştük, eleştirilerimizi yaptık. Bu yapılanların doğru olmadığını açıkladık ve bir sonraki sayıda düzeltme çıkmasını istedik. Değerlendireceklerini söylediler. Fakat düzeltme çıkmadı, bizler de yazarak eleştirme yoluna gittik. Onlar için ince bir taktik olabilir belki, ama bizim için öyle değil.

Farklı bir yönden değerlendirirsek, her iki gazeteyi de okuyan sıradan bir insan aynı haberi bir gazetede farklı diğerinde farklı okursa ne düşünür? Bizim insanların kafalarını bulanıklaştırmaya hakkımız var mı? Doğru olanı yazmak bu kadar zor mu? Ortaklaşmanın öneminden bahsederken bunu yapmanın gereği nedir? Bir şeyleri tek başına yapacak gücün varsa bunu yaparsın, haberini de yazarsın; ama ortaklaşmak gibi bir sorunun varsa, her yerde bunun öneminden bahsediyorsan, kimsenin emeğine saygısızlık yapmadan çalışmanı yaparsın ve objektif bir şekilde değerlendirirsin!

Bizler eleştirimizi yaptık, düzeltme istedik. Arkadaşlar haklı olduğumuzu söyledikleri halde bunu yapmadılar. Bundan sonra ortaklaşma noktasında daha dikkatli olacağız. Tekrar dile getiriyoruz. İddialarımız ve amaçlarımız varsa yaptıklarımızla söylediklerimiz birbiriyle uyum içinde olmalı.

Menemen'den komünistler olarak bu haberin doğru olmadığını, bu çalışmanın içinde bizimle beraber diğer yapıların da olduğunu, bu basın açıklamasının birilerinin çağrısıyla gerçekleşmediğini, ortak bir çabanın ürünü olduğunu tekrarlıyoruz!

SY Kızıl Bayrak okurları/İzmir

Hangisi daha önemli? Tabii ki insanlar deriz hiç düşünmeden. Birçoğumuzun cevabı böyledir. Hatta birçoğumuz bütün insanların da bizim gibi düşündüğünü sanırız. Çünkü hiçbirimiz varlığımızı dünyalar dolusu paraya değişmeyiz. Çoğumuz insan yaşamının paha biçilmez olduğunu düşünüyoruz.

Ama böyle düşünmeyen, dolarla yatıp dolarla kalkan insanlar da var. Üstelik bu insanlar sayıca az olmalarına karşın dünyamızın ve insanlığın geleceğini ellerinde tutarlar ve dünyayı kendi menfaatleri doğrultusunda şekillendirmeye çalışırlar.

Bugünlerde Amerikan hükümeti savaş çığılıkları atıyor. Terörist olarak gördüğü Saddam Hüseyin'i iktidardan indirmek, Irak halkını ve tüm

İnsanlar mı, dolar mı?

dünyayı bu "başbelası diktatör"den kurtarmak niyetiyle bunu yapıyor. Yani bizim için, üstelik de Irak halkına rağmen... Peki gerçek neden ne?

Açıkça görülen ve birçok insanın düşündüğü gibi, Amerika sadece kendi menfaatini düşünüyor, dünyayı da kendi menfaatleri doğrultusunda şekillendirmeye çalışıyor. Daha doğru bir ifadeyle, Amerikan sermayesi adına hareket eden Amerikan hükümeti dünyayı kendi halkının menfaatleri için değil, Amerikan halkının parmakla sayılabilecek kadar küçük bir azınlığı olan tekellerin çıkarları için şekillendirmeye çalışıyor.

Savaşın gerisinde, hep "daha fazla dolar" diyen Amerikan sermayesi var. Türk hükümeti de bu

savaşı meşrulaştırmak için savaşın bizim menfaatimize olduğunu söylüyor. Hükümet, sermaye medyası ve TÜSİAD tarafından, savaşa girersek kârımız mı olur zararımız mı çerçevesinde bakılıyor bu kirli savaşa. Bir kısmı diyor ki, bu savaşa girmeliyiz, eğer girersek bu savaştan çok para kazanabiliriz. Örneğin TÜSİAD açıkça savaş çığırtkanlığı yapıyor.

İşçi sınıfı ve tüm ezilenler bu savaşa girmeyeceğiz demelidir. Çünkü bu savaş kirli bir savaştır. Bir tarafta birilerinin cepleri dolarla dolarken diğer tarafta insanlar ölecek. Kendisi dışında herkesi terörist ilan edenlerin, emperyalist çıkarları doğrultusunda dünyayı yeniden şekillendirilmesine izin vermeyelim.

SY Kızıl Bayrak okuru bir işçi/Kayseri

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/710
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 489 31 23

Necatibey Cd. Gözlükçü İşhanı No: 26/24
Kızılay/ANKARA

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 28 78

Ahi Evran Mahallesi Müftülük Cad.
Aydınlar Apt. No: 8/101
KIRŞEHİR Tel-Fax: 0 (386) 214 08 05

Cumhuriyet Mah. Tennur Sok. Cumhuriyet İşhanı
Kat: 3/45 KAYSERİ Tel-fax: 0 (352) 2326671

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık Yurt içi 30.000 000 TL Yurt dışı 100 Euro
1 Yıllık Yurt içi 60.000 000 TL Yurt dışı 200 Euro

Vural Uzal adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 93937
* Euro için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 1002 30100 1051039
No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

**Emperyalizme ve uşaklarına karşı
'68'de açılan mücadeleyi
bayrağını daha da yükseltelim!**



**15 Şubat'ta ABD
emperyalizmine karşı
alanlara!**